

ROSE ALLYN

Inimi frânte

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

— Soră!

Glasul doctorului ortoped suna de-a dreptul agresiv, risipind complet liniștea secției de medicină generală din Rippledale's Cottage Hospital.

Doctorița Teresa Comrie se răsuca brusc dinspre fereastra unde stătuse privind spre spectaculoasa panoramă a munților înveșmântați într-o magnifică tapiserie de culori, cu lacul strălucind albastru-argintiu în lumina zorilor. Privea minunata priveliște ori de câte ori dorea să-și păstreze calmul, convinsă că atmosfera liniștită era foarte importantă pentru starea pacienților. Domnul MacArthur, însă, nu părea să fie de aceeași părere.

— Soră! tună din nou glasul lui iritat. Vino-aici!

Annie, sora cea nouă, privi rugător spre Teresa, cu ochii rotunjiți de teamă.

— Pe mine mă cheamă... îngăimă ea. Iar am greșit ceva!

– Așteaptă aici, o opri Teresa cu o mână pe braț, și lasă-l în seama mea.

Gura i se strânse într-o linie crispată, hotărâtă. Medicul șef de la ortopedie nu avea dreptul s-o sperie pe Annie așa. Nici măcar nu era șeful secției lor. Numai pentru că primiseră doi pacienți care necesitau tratamente ortopedice, acum se purta de parcă ar fi fost stăpân peste toată lumea! Ei bine, putea să se mai gândească. Stilul lui agresiv n-avea s-o intimideze pe ea!

Merse în tăcere până în spatele lui.

– Aveați nevoie de ceva? îl întrebă.

MacArthur luase o fișă medicală de la picioarele patului din fața lui și o agita prin aer.

– Parcă dădusem ordin ca pacienta asta să nu primească nimic de mâncare, fiindcă e în pregătire pentru operație! spuse el furios, fără să se întoarcă.

Femeia din pat înghiți în sec, vinovată, își puse ceașca la loc pe farfurioară, cu zgomot, și lăsă să cadă pe pătură felia de pâine prăjită din care mâncase jumătate.

– Mâncați mai departe, doamnă Brown, îi zâmbi încurajator Teresa.

– Soră!

Livid la față, James MacArthur se răsuci în loc spre ea.

– Sunt doctoriță, nu soră, și răspund de acest salon, declară Teresa cu capul sus. Conform fișei medicale, pacienta va intra în sala de operație abia spre seară. Lista dumneavoastră pentru dimineața asta era deja completă.

MacArthur îi privi trufaș fața hotărâtă și silueta îmbrăcată în alb, apoi, cu o mișcare arogantă a capului, porni spre un alt pat.

Teresa rămase nedumerită. Fusese gata să înfrunte o ciocnire a voințelor, se hotărâse să nu se lase îngenuncheată de el, și când colo o trata cu un asemenea dispreț de parcă nici n-ar fi meritat s-o învrednicească măcar cu o vorbă!

Annie apăru alături.

– Vă mulțumesc, șopti ea cu voce răgușită.

– Adu-i doamnei Brown un ceai proaspăt și încă o felie de pâine prăjită, te rog, îi spuse Teresa. Cred că ale ei s-au răcit.

– Am înțeles, domnișoară.

Annie porni repede, grăbită să-i îndeplinească dispozițiile.

Doamna Brown îi aruncă Teresei o privire pătrunzătoare.

– Mă mir că ați avut curaj să-l înfrunțați așa pe MacArthur, spuse ea, cu o voce aspră și sonoră. Bravo! Știm că e un medic strălucit și-și cunoaște meseria, dar asta nu scuză mârlnăia cu care v-a vorbit. La urma urmei, și dumneavoastră sunteți medic, la fel ca el.

Teresa se uită înapoi, peste umăr.

– Cred că e doar foarte suprasolicitat, la fel ca noi toți ceilalți, acum când au intrat în vigoare reducerile impuse în Serviciul de Sănătate, comentă ea, din loialitate pentru colegul de breaslă.

– S-ar putea, consimți doamna Brown, în urma ei. Tot ce pot spune e că sper din toată inima să nu vă mărități niciodată cu un asemenea bărbat, viața cu el ar fi imposibilă. Cel mai autocratic gen! Deși, nu știu, din câte-am văzut, s-ar putea să-i răspundeți cu aceeași monedă. Ce-ați zice, domnișoară Comrie? V-ar plăcea un soț ca domnul MacArthur?

Teresa se retrase cât putea de demnă, evitând să-i răspundă.

Cu o nouă ceașcă de ceai în mână, Annie reveni stupefiată, convinsă că medicul ortoped auzise întrebarea rostită atât de strident de doamna Brown.

– Mai încet, doamnă Brown, îi ceru ea, o s-o puneți pe domnișoara Comrie într-o situație delicată!

Apoi, observând că, în graba ei, vărsase ceai în farfurioară, adăugă încurcată:

– Vă aduc altă ceașcă, și pâinea prăjită.

Și, răsucindu-se pe călcâie, o luă la fugă înapoi spre bucătărie.

– Din fata asta n-o să iasă niciodată o soră cum se cade, remarcă doamna Brown. E un sac de nervi, nici măcar o ceașcă de ceai nu-i în stare să țină fără s-o apuce tremuratul!

Deși era atentă la pacienta din alt pat, înconjurat cu perdele, Teresa auzi ultimul comentariu al doamnei Brown și se încruntă nemulțumită că Annie era criticată pe nedrept. O plăcea pe tânăra soră și considera că avea

toate calitățile necesare, fiind extrem de atentă și sensibilă față de nevoile altora, și atât de dornică să-și facă treaba cât mai bine.

Annie avea nevoie de încurajare, nu de critici continue, iar doamna Brown și autoritarul doctor MacArthur făceau tot posibilul pentru a-i șubrezi încrederea în sine. De cele mai multe ori, vinovat era MacArthur, căci el ar fi trebuit să știe mai bine ce se întâmpla. Destul de nou în spital, își formase deja reputația de a încerca mereu să pună la punct pe toată lumea, mai ales pe medicii și surorile tinere. Cu pacienții era destul de amabil, într-un stil mai degrabă rezervat, iar aceștia aveau încredere în el pentru că era meticulos și-și dădea toată osteneala cu ei. Știa și că le spunea întotdeauna adevărul, chiar și când acesta era destul de dureros.

Dar, cu siguranță, era un om dificil. Înalt, lat în umeri, cu constituția unui jucător de rugby, arăta impresionant, mai ales întrucât fizionomia lui de scoțian era tipic aristocratică: pomeți înalți, ochi albaștri cu o expresie mândră, pe care o accentuau pleoapele parțial coborâte, un nas și o gură armonios formate.

Era, într-adevăr, un chip impresionant. Nimeni nu putea ghici vreodată la ce se gândea. Teresa avusese relații cu el numai în situațiile când tebuise să primească în secția de medicină generală unii pacienți de la ortopedie, pentru că toate paturile de-acolo erau ocupate. La fel ca acum.

Teresa urma s-o examineze pentru ultima oară pe tânăra doamnă Petrie și, dacă totul era bine, avea s-o externeze. Cât de curând, se întrebă ea, urma să observe enigmaticul ortoped șef patul eliberat și să aducă încă un pacient de-al lui? Trebuia să se grăbească, dacă voia să i-o ia înainte și să ofere locul secției de accidentați.

Zâmbi în sinea ei, prevăzând o bătaie iminentă.

Doamna Petrie tocmai se întorcea de la toaletă, iar Teresa se concentrează asupra ei.

– Îi puteți spune soțului dumneavoastră să vă aducă hainele de oraș, după-amiază când va veni în vizită, o anunță ea. Îi voi telefona de îndată ce am timp.

– Pot pleca acasă? întrebă bucuroasă tânăra.

După ce confirmă, Teresa se mută la alt pacient, dar înainte de a ajunge la pat, printre perdele intră însuși doctorul MacArthur.

– Veniți s-o vedeți pe fata asta, îi ceru el pe un ton aproape poruncitor, dacă tot spuneți că e secția dumneavoastră. Eu mai am și alte treburi. Insistă să-i dăm drumul acasă, cică o așteaptă taică-său în hol. Va avea nevoie de ajutor, din cauza piciorului. Are o umflătură mobilă deasupra articulației mediane, care poate reprezenta un mic chist capsular, dar refuză tratamentul. Trimiteți pe cineva după tatăl ei și spuneți-i să-i aducă și un scaun cu roțile.

„De ce tocmai eu?” se întrebă Teresa. „De ce nu trimite surorile? Poate crede că doctorițele nu sunt capabile decât să transmită mesaje, pentru că sunt femei?”

După ce transmise ordinele doctorului MacArthur, nemulțumită și grăbită, Teresa își continuă drumul spre patul următor, iar graba o făcu să se ciocnească de un scaun din sala de așteptare, pe care îl împingea un bărbat. Teresa își pierdu echilibrul și căzu.

– Asta ce mai e?

Ortopedul cel înalt se apropie cu pași mari, privind încruntat scaunul, dar nu schiță nici un gest de a o ajuta pe Teresa să se ridice în picioare.

– Mi s-a spus să aduc un scaun, se bâlbâi cam încurcat bărbatul.

– Un scaun cu roțile am spus – pe-aici chiar nimeni nu mai are minte?

James MacArthur o privi încruntat pe Teresa, apoi, înfundându-și nervos mâinile în buzunarele halatului, porni mai departe.

– Îmi pare rău pentru neînțelegere, îi spuse Teresa omului cu scaunul, probabil ați fost informat greșit. Doar n-o puteți împinge pe fiica dumneavoastră așa până acasă, nu?

Observându-i expresia amuzată, omul râse, apoi se așeză pe scaun, în mijlocul salonului.

Toți izbucniră în râs, deși multe priviri îngrijorate se îndreptară spre ușă, pe unde doctorul MacArthur putea să intre oricând.

– Pe dom' doctor îl roade ceva! îi strigă doamna Brown Teresei, în timp ce trecea pe lângă patul ei. Dragoste neîmpărtășită, probabil. V-a făcut vreun avans și l-ați lăsat cu buzele umflate, asta e?

Teresa se apropie de ea și-i aranjă mai bine pătura.

– Trebuie să dormiți, îi aminti ea.

– Și vă gândiți că s-ar putea să aibă șanse. Vi se citește în ochi!

Chicotind, Teresa replică:

– Aveți o imaginație bogată, doamnă Brown.

– Îmi plac poveștile de dragoste. Dar spuneți-mi, de ce îi vorbiți cu „domnule doctor“, când și dumneavoastră sunteți medic, la fel ca el?

– Chirurgilor li se spune întotdeauna „domnule doctor“.

– Și-atunci dumneavoastră cum vi s-ar spune, „domnișoară doctor“?

– Eu nu voi fi niciodată chirurg, așa că nu se pune problema. Și-acum, vă rog să vă odihniți, doamnă Brown, încheie Teresa pe un ton ferm.

– Are nevoie de dresaj, nu se lăasă doamna Brown, fără s-o scape din ochi. Una ca dumneavoastră l-ar avea la degetul cel mic. L-am văzut cum vă privește.

Teresa se îndepărtă grăbită. Simțea că i se înroșeau din nou obraji și știa ce idei ridicole i-ar fi venit doamnei Brown dacă ar fi observat.

Pentru că era într-adevăr ridicol să se gândească la o aventură între ea și doctorul MacArthur. Era ultimul om din lume de care s-ar fi îndrăgostit – dacă și-ar fi permis să se îndrăgostească de cineva, și n-avea de gând în nici un caz să se lase abătută de vreun bărbat de pe calea

carierii sale profesionale. Voia să urce mai întâi scara ierarhică și să se impună în medicină, înainte de a-și asuma riscul măritişului.

Nu că l-ar fi considerat pe doctorul MacArthur cât de cât atrăgător, se grăbi ea să-și reamintească. Și, în timp ce stătea în oficiul surorilor, bându-și cafeaua, își reproșă faptul că lăsase comentariile doamnei Brown să-i abată gândurile pe direcția în care o apucaseră. Încercă imediat să se gândească la altceva.

– Ultima mea zi aici, soră, spuse ea cu ușoară amărăciune, căci cele șase luni la medicină generală îi plăcuseră. De mâine, mă mut la accidentați și urgențe.

– Da, sper c-o să vă placă la accidentați. Acolo e mai multă diversitate, iar dumneavoastră vă pricepeți să luați hotărâri imediate.

– Așa crezi? Am auzit că situația de-acolo e destul de febrilă.

– Cele mai mari probleme apar întotdeauna cu cazurile de extremă urgență, care sunt aduse pe intrarea laterală, interveni sora Daly, cu un aer atâteștiutor. Răniții ambulatorii, cum se numesc, sunt nemulțumiți uneori că trebuie să aștepte, fără a ști că mai întâi trebuie să fie rezolvate cazuri mai serioase. Dar, desigur, ei nu văd trecând târgile, care sunt aduse de brancardieri pe intrarea laterală.

– Cred că intenționat se folosește intrarea aceea.

– Da, nu e bine ca pacienții în situații mai ușoare să vadă cazurile sângeroase care sunt aduse la accidentați...

mai ales după bățile de sâmbăta seara, sau după meciurile de fotbal de duminica, unde se accidentează atâția jucători... ori de la accidente de circulație...

Și, adăugând că trebuia să se întoarcă la lucru, sora Daly ieși.

Teresa începu să-și scrie în registru unele cazuri, pentru a lăsa totul în ordine la plecarea din secție. Apoi, făcând încă o vizită la paturile pacienților.

Noroc că doamna Brown adormise.

– Orice-ar zice, nu poți să n-o simpatizezi, comentă Annie, oricât e de slobodă la gură.

– Genul „sarea pământului“, confirmă Teresa. Dar să n-o trezim încă, s-o lăsăm să doarmă până vine vremea s-o pregătim pentru operație.

– Am pregătit patul eliberat, continuă Annie. Sora șefă mi-a spus să vă anunț. Ce credeți, domnișoară, domnul doctor ortoped o să-l vrea pentru altul dintre pacienții lui?

– Nu m-ar surprinde deloc.

Teresa porni spre telefon, tentată să-i zădărnicească planurile, sunând la accidentați ca să întrebe dacă aveau nevoie de pat pentru cineva de la ei. Șeful de secție ar fi acceptat cu plăcere, căci și el avea dureri de cap din aceeași cauză. Iar oferta ar fi pus-o într-o lumină favorabilă pentru a doua zi, când începea munca în secția lui.

Ridică receptorul... apoi îl puse la loc. Nu putea s-o facă. Îi era rușine că se gândise, măcar, să-i joace o asemenea farsă neplăcută cuiva, chiar și antipaticului domn MacArthur.

Tocmai pleca de lângă telefon, când îl auzi sunând.

– Aici accidentații, spuse glasul șefului de secție. Avem urgentă nevoie de un pat, ne puteți ajuta?

Teresa nu prea putea spune nu. În câteva minute, pacientul fu adus cu liftul și instalat cu grijă în pat.

Chiar în acel moment, ortopedul șef intră în salon, grăbit, dând ușile de perete.

– Am un pacient pentru patul ăla gol, declară el fără nici un preambul, adresându-i-se Teresei.

– Îmi pare rău, răspunse ea cu fermitate, dar tocmai a fost preluat de accidentați.

– Ce?! exclamă MacArthur, înnegriindu-se la față de furie. Li l-ai dat lor, când știai că voi avea nevoie cu siguranță de el?

– M-au întrebat și, cum știți, se aplică principiul primul venit, primul servit.

Deși, în aparență, era complet stăpână pe situație, în sinea ei Teresa era copleșită, absolut conștientă că-și compromitea complet șansele în fața lui MacArthur.

În viața ei nu mai văzuse o privire atât de dușmănoasă. Făcu însă nu efort să nu cedeze, mai hotărâtă ca oricând să nu se lase tiranizată nici de el, nici de nimeni altcineva.

MacArthur o măsură din creștet până-n tălpi, cu ochi sfredelitori.

– Presupun că umbli să le intri în grații celor de la accidentați, din moment ce mâine te muți la ei. Ei, să sperăm că-n locul dumitale va veni cineva mai cooperant!

– Nu mă cunoașteți, domnule doctor MacArthur, sunteți nou în acest spital.

– Și e cea mai cooperantă doctoriță! izbucni Annie, după care își mușcă limba, cu ochii holbați de spaimă.

Ortopedul șef o sfâșie din privire, apoi se răsuci pe călcâie și, tremurând de furie, se îndepărtă.

– Vai de mine, oftă Annie, s-a înfuriat, și numai eu sunt de vină.

– Annie, Annie, o dojeni Teresa, iritată, de ce trebuie să-ți închipui mereu că toate se întâmplă numai din vina ta? Până la urmă, îi vei convinge pe toți că așa e și-atunci chiar ai dat de belea!

Annie lăasă capul în piept.

– Iartă-mă...

Cuprinsă de remușcări, Teresa o atinse pe braț.

– Nu trebuia să spun asta. A fost minunat că mi-ai luat apărarea. Numai că sunt foarte prost-dispusă.

– Chirurgul acela e de vină, o scuză Annie, nu știu de ce, dar pare să vă poarte pică.

– Mă rog, murmură Teresa ridicând din umeri, poate că nu vom avea contacte prea dese. Și-acum, să ne-apucăm de treabă...

Capitolul 2

În seara aceea, când Teresa părăsi spitalul, soarele apunea ca un glob stacojiu răspândind flăcări roșii și aurii, spuzind fuioarele de nori în miriade de nuanțe strălucitoare... Teresa se opri să admire frumusețea munților din jur, inspirând mirosul de pământ reavăn și iarbă umedă. Își dădu seama că nu știuse cum era vremea în ziua aceea, căci nu mai aruncase nici o privire afară încă din zori. Ar fi putut și să ningă... deși așa ceva ar fi fost cam improbabil, în luna iulie!

Fuse singura doctoriță de la medicină generală și, din câte știa ea, urma să fie singura și de la accidentați, așa că dacă nu se împrietenea cu nici un medic, n-avea cu cine să discute în timpul liber despre cazurile medicale. Înțelegea necesitatea de a discuta medicină cu alți doctori, ascultându-le opiniile. În studenție, ea și colegii ei obișnuiseră să discute ore întregi.

Când ajunse acasă, aprinse lumina în antreu și intra în bucătărie. Tubul de neon din tavan pâlpâi de câteva ori, apoi se stabilizează, luminând chiuveta cu smalțul ciupit, frigiderul pe care scria „Contraindicat pentru depozitarea sângelui de transfuzie“ și aragazul vechi, înconjurat de dulapuri cam șubrede. Probabil că frigiderul, cu anunțul lui macabru, îi fusese destinat lui Dracula... nu unei tinere sensibile ca ea!

Își făcu un ceai, prăji resturile unei pâini cam vechi și deschise o cutie de ton, prea obosită pentru a-și găti ceva. Nu era cea mai copioasă cină, dar își duse mâncarea în living, se așeză într-un fotoliu cu farfuria pe genunchi și, înainte de a apuca să ia mai mult de câteva înghițituri, adormi epuizată.

* * *

Sunetul telefonului o făcu să tresară. Farfuria alunecă pe jos, tonul adăugând alte pete celor vechi de pe mochetă.

Telefonul continua să sune, dar Teresa dormea prea adânc ca să-l audă.

Dormi până când o trezi sunetul ascuțit al televizorului, care anunța că programul din seara aceea luase sfârșit.

Întinzându-se buimacă, se ridică, închise televizorul și, când se întoarse, privi cu oroare mizeria de pe

mochetă. Cu mari eforturi, șterse petele, făcu un duș și se culcă în pat, unde dormi neînțoarsă până la șapte dimineata, când o trezi deșteptătorul.

Simțindu-se ca o elevă în prima zi la o școală nouă, Teresa intră în secția de accidentați.

– Bună dimineata, o salută o soră. Domnișoara Comrie, presupun?

După ce termină de făcut prezentările, sora o conduse prin secție, arătându-i sala de tratamente, camera pentru gips, mini-amfiteatrul, secția de reanimare, cabinetele de consultații și boxele pentru examinare.

– Și, ultima dar în nici un caz cea de pe urmă, încheie cu o undă de umor sora șefă Maureen Grey, deschizând o ușă, aici e camera pentru cafea, unde medicii și suzorile se refac când au ocazia... ceea ce nu se întâmplă prea des, credeți-mă!

– Anul trecut am tratat treizeci și cinci de mii de cazuri noi, interveni sora Eileen Murphy, venind în spatele Teresei, așa că vă previn: sau o să vă placă la nebunie, sau n-o să puteți suporta.

Teresa zâmbi, hotărâtă să-i placă. Atmosfera era prietenoasă, iar munca grea nu-i era străină.

– Și, desigur, puteți fi chemată oricând să mergeți cu brigada mobilă, adăugă sora Murphy, așa că fiți pregătită. Numărul accidentelor rutiere din zonă ne ține mereu în priză și nu v-ar veni să credeți câte fracturi avem de tratat în cursul unei singure zile!

– Mi s-a spus că viața aici e destul de agitată, confirmă Teresa.

– Agitată? Ce mai glumă!

Sora Murphy o conduse la fișierul de pe perete unde recepționera introducea fișele cu numele și adresa fiecărui pacient în așteptarea tratamentului, adăugând și numele medicului generalist, plus alte detalii, ca natura și cauzele leziunii.

– Se lucrează cu ajutorul fișelor, îi explică ea. Pacienții sunt chemați unul câte unul, pe nume, prin stația de amplificare.

Apoi, după ce-i arată Teresei unde se găsea microfonul, plecă grăbită să instruiască o soră pentru bandajarea unui genunchi.

Teresa tocmai se pregătea să scoată prima fișă, când deodată ușa de lângă ea se deschise violent și intră ca o furtună doctorul MacArthur. De ce, întrebă el nervos, nu se trimiseseră la ortopedie radiografiile pacientului John Coates, cel internat în secția lui?

– Am să vă spun eu de ce, continuă intempestiv MacArthur. Fiindcă unul din incompetenții de-aici uită să dea radiografiile mai departe!

Întâmplător, privirea lui furioasă se opri asupra Teresei.

– A, sigur, acum ești și dumneata aici, se răsti el, pe un ton din care reieșea că asta explica totul, adăugând ironic: ar fi trebuit să mă aștept!

Sora Murphy îl auzi și imediat se și burzului:

– Radiografiile v-au fost trimise de îndată ce au fost gata, adică acum câteva minute, domnule doctor MacArthur. V-aș propune să vă întoarceți în secție, unde vă așteaptă.

MacArthur dispăru pe scară, fără un cuvânt de scuză către Teresa.

– Se ia de toată lumea, comentă sora Murphy, nu înțeleg ce l-a apucat, fiindcă sunt sigură că nu poate fi atât de urăcios pe cât pare; ce părere aveți?

– Cu pacienții se poartă destul de drăguț.

Teresa nu știa de ce vorbise din nou în favoarea lui. Parcă pur și simplu nu putea să se abțină.

– Da, mă rog... atunci nu are nici o scuză ca să fie așa de bătăran cu noi, ceilalți, bombăni sora Murphy, înainte de a se duce să inspecteze degetul de la picior al unei doamne. Ia uite-aici! remarcă ea. Și l-a prins din greșeală în țeava de la aspirator, dar cred că e doar învinețit, nu și fracturat.

Teresa palpă degetul rănit.

– Și-l poate mișca liber, deci nu e nevoie de radiografii. Oasele nu par rupte sau slăbite.

– Poftim, ce-am spus eu?

Sora Murphy o ajută pe pacientă să se ridice în picioare.

– Reveniți dacă vă mai supără, dar nu cred că va fi cazul.

Deși îi admira competența, Teresa ar fi preferat să fie lăsată să se ocupe singură de pacienți. Nu se îndoia că

sora avea intenții bune, dar ei îi plăcea mai mult să dea piept de la început cu greul, pentru a învăța să se descurce.

Ocazia i se ivi aproape imediat, când se grăbi spre microfon, cu o fișă în mână, pentru a chema un băiețel de trei ani.

Îl aduse tatăl lui, în brațe. Teresa examinează copilul și descoperi îngrozită mai multe vânătăi grave și numeroase urme ale unor leziuni mai vechi, inclusiv arsuri.

Luă din nou fișa și se întoarse spre tată.

– Ați spus la recepție că fiul dumneavoastră a fost mușcat de un câine? Când s-a întâmplat asta?

– Acum o săptămână, răspunse ursuz omul.

„Atunci, de ce nu l-ați adus atâta timp?” îi veni ei să întrebe, dar individul era atât de evaziv și suspicios încât conchise că cel mai bine era să interneze băiatul în spital, pentru a se putea investiga cauza leziunilor. Telefonă la pediatrie și îl convinse pe șeful de secție să-i dea un pat. Era deja sigură că băiatul suferise bătăi repetate.

După plecarea tatălui, o găsi pe sora Murphy lângă ea.

– Ați procedat foarte bine, o laudă aceasta. Ar fi fost ușor să-l speriați, iar atunci ar fi insistat să ia copilul cu el.

– A, nu, răspunse ferm Teresa, nu l-aș fi lăsat. Puteam să sun la asistența socială, ca să-l dau în grija lor, dacă încerca una ca asta.

– Văd că vă cunoașteți meseria, dădu aprobator din cap sora Murphy. Arătați atât de tânără, încât tot uit că sunteți medic primar.

Teresa zâmbi, fără să spună nimic. N-avea de gând să strice totul recunoscând că era prima ei însărcinare sub această titulatură.

– Nici un doctor sub nivelul de medic primar nu poate lucra la accidentați, îi reaminti ea cu blândețe, fără să mai adauge nimic.

După ce băiatul de trei ani fu internat la pediatrie, Teresa chemă următorul pacient. Spre surprinderea ei, acesta fu adus în cătușe, de un polițist.

– Uneori, îmi doresc să nu se fi inventat niciodată cuțitele, spuse comisarul Walters. Mi s-a făcut pân-aici de încăierările de stradă, adăugă el, atingându-și fața mânjită de sânge.

– Ați fost atacat?

– Nu, sângele ăsta nu-i al meu. Am nimerit la mijloc, intervenind ca să-l despart de tipul pe care-l aduce salvarea.

Teresa încercă să-l ajute pe tânărul cel băătăios să se urce pe căruciorul de examinare... ceea ce era cam greu, cătușele stânjenindu-i mișcările. Îl examinează cât putu de bine, înțelegând că erau necesare, întrucât pacientul continua să fie foarte agresiv, chiar și în timp ce surorile îi oblojeau tăieturile și zgârieturile.

– Aveți nevoie de cusături, îi spuse ea, și va trebui să vă facem o injecție cu anti-tetanos, plus o anestezie locală, iar dacă nu stați locului o să vă doară.

Băiatul rămase nemișcat, liniștindu-se într-o clipă.

– Frumos, spuse polițistul, foarte frumos. Nimic nu se compară cu o doamnă doctor.

Teresa se duse la microfon să-l cheme pe următorul pacient, dar înainte de a apuca să vorbească o mână mare o trase în lături și, ridicând privirea, văzu chipul doctorului MacArthur.

– Știai că fata pe care ai externat-o ieri e în față, unde face scandal în sala de așteptare, cerând să fie primită peste rând? Întrebă el repezit. N-ar trebui să intervii, ca să nu-i mai deranjeze pe ceilalți pacienți?

– Credeam că secția dumneavoastră e la etaj, domnule doctor MacArthur, replică Teresa, iritată de amestecul lui.

– Iar fata a fost pacientă în secția mea, îi aminti sever MacArthur.

– Acum presupun că e pacienta mea, și ca atare va trebui să-și aștepte rândul.

Nu îndrăzni să-l mai privească. Aroganța lui MacArthur îi trezise îndărătnicia și era hotărâtă să nu se lase provocată de el.

– Foarte bine, spuse rece MacArthur și plecă.

Teresa îl așteptă să se îndepărteze, apoi o chemă pe fata cea nerăbdătoare și o instalează pe o canapea de examinare, după care trase perdelele în jurul ei, lăsând-o în grija unei surori.

– Să nu audă că mă ocup de alți pacienți mai întâi, nu trebuie să știe că n-am primit-o peste rând. Numai că avem nevoie de liniște și va sta calmă crezând că i-am făcut o favoare, murmură Teresa.

– Altă soluție n-aveam, dădu din cap sora. A făcut o gălăgie îngrozitoare, nici chiar sora Murphy n-a reușit s-o potolească.

– Trebuia să-mi spună cineva!

– Ne-am gândit că aveți destule pe cap, domnișoară, fiind nouă aici...

– Mă rog, ține-o ocupată până am timp să văd de ea. Ia-o la întrebări, fă-i conversație, știi dumneata...

Teresa îngriji un măcelar care își tăiase aproape complet un deget, apoi cusu o tăietură adâncă la urechea unui copil mic, și în sfârșit reveni să examineze fata.

– Bună, o salută ea, trăgând perdelele în lături. Mă bucur că te-ai hotărât să te întorci.

– Am căzut, răspunse posomorâtă tânăra, și m-am lovit la genunchi. Toată noaptea n-am dormit de durere.

– Ai căzut fiindcă genunchiul nu putea să te susțină, vrei să spui, replică Teresa pe un ton firesc. Știam că se poate întâmpla așa ceva, de-asta am vrut să te ținem aici pentru tratament.

– Ei, acum am venit. Ce-o să faceți?

– Vom vedea dacă-ți găsim un pat.

Teresa se ridică de lângă canapea, obosită, știind că găsirea unui pat la ortopedie însemna să discute cu singura persoană cu care nu voia să aibă de-a face.

James MacArthur răspunse chiar el la telefon; părea aproape să fi așteptat apelul.

– Stai cu fata, aproape că ordonă el, pe un ton tăios. Cobor imediat.

Oricât de nemulțumită era de stilul agresiv al lui MacArthur, Teresa se hotărî totuși să nu-și arate sentimentele. Avea să se comporte cu el cât putea de profesional – și, într-un efort de a arăta competentă, eficientă și mai matură decât era, își strânse repede părul castaniu lucitor, lung până la umeri, din jurul feței. Dacă ar fi avut timp, și l-ar fi prins la ceafă, într-un coc cât mai sever. Nu apucă decât să și-l fixeze într-o coadă, cu un elastic.

MacArthur îi aruncă o privire cam curioasă, iar Teresa ghici că se întreba ce anume se schimbase la înfățișarea ei, deși nu comentă, vorbind în schimb numai despre pacientă și ceea ce intenționa să facă pentru a-i trata genunchiul.

După aceea, duse fata în secția lui. Tocmai se pregătea să urmeze scaunul cu roțile în lift, când deodată ezită și se întoarse spre Teresa.

– Astă-seară țin o ședință de instruire în sala de seminar din secția de ortopedie, spuse el pe un ton nonșalant. Dacă te interesează, poți să vii și dumneata.

Surprinsă de această invitație neașteptată, Teresa nu știu cum să răspundă. Îl privi cu ochi nedumeriți, întrebându-se de ce se ostenise să se întoarcă și să-i spună. Oare pentru că o considera inefficientă, având nevoie de instruiți suplimentare? Sau îi plăcea doar s-o facă să se simtă penibil și găsea în ședință încă o ocazie de a-i sublinia neajunsurile în privința ortopediei?

MacArthur oftă adânc și se îndepărtă, de astă dată îndreptându-se spre scara de lângă lift.

„Acum va mai adăuga și impolitețea pe lângă toate celelalte cusururi ale mele“, își spuse Teresa deznădăjduită, conștientă că ar fi trebuit să-i mulțumească măcar.

– Ăă, domnule doctor MacArthur, îl strigă ea când ajunsese la scară, la ce oră e ședința?

MacArthur se întoarse din drum.

– Să nu-mi spui că te gândești într-adevăr să vii! comentă el ridicând din sprâncene. Tocmai începeam să cred că deja știi tot ce se poate ști despre ortopedie!

Apoi, pe neașteptate, luă un șervețel de pe chiuveța din spatele ei, îl umezi sub robinet și, ținând-o cu o mână de umăr ca să nu se miște, o șterse pe față.

Teresa fu prea uimită ca să reacționeze, nefăcând decât să tresară ușor.

– Ești stropită cu sânge pe obraji, îi explică el încet, și cred că nu e al dumatăle. Te face să arăți cam sinistru... uite, și-aici mai e puțin...

Continuând să-i țină mâna pe umăr, o șterse pe gât, apoi îi dădu drumul, fără s-o slăbească din ochi.

Teresa simți că se înroșea în obraji și coborî privirea, nedorind ca MacArthur să-i observe expresia intimidată. Crezuse că atingerea lui i s-ar fi părut nesuferită...

– La ora șase, spuse el dintr-o dată. Și să nu întârzii.

După care, aruncându-i încă o privire intensă, porni spre scară și începu să urce treptele câte două.

Capitolul 3

– Următoarea dumneavoastră pacientă este gata, domnișoară Comrie, anunță o soră.

Adunându-și gândurile, Teresa porni grăbită spre patul unde zăcea o fată de optsprezece ani care fusese adusă cu ambulanța, pentru că suferea grav de astmă și leșinase de câteva ori.

– În mod normal, folosesc un inhalator cu ventolin, îi spuse fata, printre spasmele unei respirații dificile, dar în ultima vreme m-a tot făcut să leșin, așa că nu mi-a mai plăcut să inhalez.

Teresa o examinează cu atenție, convinsă că nu astma ci altceva cauzase leșinurile.

– Aștepți un copil, nu-i așa? o întrebă ea cu blândețe. Dar nu-ți face griji, în mine poți avea încredere, tot ce-mi spui va rămâne complet confidențial.

Fata izbucni în plâns.

– Mă omoară maică-mea dacă află!... Dar aveți dreptate, sunt gravidă de câteva săptămâni; și nu vreau să-mi fac avort.

– Copilul va fi nepotul mamei tale, îi aminti blând Teresa, și fără îndoială îi va aduce multe bucurii, după ce va trece peste șocul de a afla să ai rămas însărcinată. Spune-i de îndată ce poți, sau cheam-o aici și îi vom spune amândouă. Numai să nu-ți faci griji – nu ajută la nimic dacă-ți îngreunezi și mai mult situația. Și, știi ceva? Îi zâmbi ea. Și tu vei iubi acest copil, iar el sau ea te va iubi pe tine. Gândește-te numai la asta!

Tânăra o privi cu speranță.

– Iar dacă vrei, te pot trimite la Departamentul Medical Social, continuă Teresa. Acolo vei primi tot ajutorul de care ai nevoie. Iar acum, îți voi da ceva care să-ți facă bine la astmă și-i voi spune surorii să-ți dea o ceașcă de ceai, ce zici?

Peste câteva momente, când se întâlniră, sora Murphy comentă:

– Nu știu ce i-ați spus ultimei paciente, dar a dat rezultate!

– Am îndrăznit să încerc puțină psihologie, rugându-mă să-i spun ceea ce trebuia.

– Mă rog, internist sau psiholog, acum tot chirurgia vă așteaptă! Sala de operație e pregătită, pentru băiatul ăla care-a fost adus după încăierarea din stradă. Mă tem că e într-o stare foarte gravă.

Teresa se grăbi spre sala de operație.

– Mă bucur că nu mai sunteți mânjită de sânge pe față, îi spuse sora Murphy, mergând pe lângă ea. Voiam să vă spun, dar am văzut când vi l-a șters domnul doctor MacArthur. M-am mirat că-și dădea atâta osteneală, de obicei nu-l interesează decât pacienții.

Ochii i se încrețiră la colțuri.

– Credeți că s-o fi amoretat de dumneavoastră?

Teresa știa că o tachina doar, căci nici un om cu mintea întreagă, era convinsă, nu l-ar fi crezut pe James MacArthur în stare să se îndrăgostească de o femeie, și cu atât mai puțin de ea... Totuși, simți că roșea până la rădăcina firelor de păr.

* * *

După ce făcu tot ce putea pentru tânărul rănit, Teresa îl transferă temporar în salonul de reanimare, convinsă că nu avea alte probleme decât tăieturile și pierderea de sânge, care-i cursese în cea mai mare parte dintr-o rană adâncă de sub marginea părului.

– Ciudat, cum tăieturile la cap sângerează atât de abundent, îi spuse ea surorii Murphy, întinzându-și brațele și spinarea amorțită.

– Odihniți-vă puțin, îi propuse sora, păreți epuizată. Următorul pacient poate aștepta câteva minute, până beți o cafea sau un ceai.

– Aș prefera să continuu până nu mai rămâne nici un nume în fișier, răspunse Teresa, încercând să nu pară

prea obosită. Desigur, situația se va liniști în curând, nu? Tare-am să mă mai bucur când va sosi celălalt medic primar nou, aici se întâmplă prea multe pentru un singur doctor.

– Îl puteți chema oricând pe consultant în ajutor.

– Cum, și să creadă că nu fac față? Nici nu mă gândesc. Am să termin fișierul ăsta chiar și cu prețul vieții!

– În ritmul de-acum, nici nu m-ar mira, interveni altă soră, auzindu-le discuția. Am și pierdut numărul pacienților pe care i-ați văzut până acum; chiar dacă unii dintre ei au venit cu leziuni minore, și nu v-au răpit decât câteva minute, altora le-ați acordat ceasuri întregi.

Teresa se așează pe un scaun, vlăguită.

– Nu știi ce m-aș fi făcut dacă surorile nu s-ar fi străduit atât de mult să mă ajute, preluând cazurile ori de câte ori era posibil.

– Le-ați fi rezolvat pe toate, dacă nu se tot amesteca medicul ortoped, remarcă sora Murphy. Sper să nu vă supărați că vă tot tachinez cu el, n-am vorbit serios.

Rezemată cu coatele pe genunchi, Teresa își acoperi obrazii cu mâinile, de teamă că aveau să i se înroșească din nou.

– Știu că n-ai vorbit serios, spuse ea cu voce înfundată, apoi se grăbi să adauge: următorul pacient ar trebui să fi fost adus deja. Ce i s-a întâmplat?

Sora Murphy îi aruncă o privire iscoditoare, dar nu mai făcu nici o referire la James MacArthur.

După o pauză de câteva minute, în care mănca un sandviș la cantina medicilor, Teresa lucra toată după-amiaza, până când nu-i mai rămase nici un pacient. La vederea fișierului gol, simți o satisfacție nemărginită.

– Măine ar trebui să fie mai ușor, spusese sora Murphy înainte de a ieși din gardă. Domnul doctor Banks va veni destul de devreme. Mare păcat că șefii n-au putut găsi nici un înlocuitor ca să ajute azi – totuși, ați făcut o treabă minunată, ar trebui să fiți mândră.

– Atâta vreme cât consultantul e mulțumit de munca mea, altceva nu contează, zâmbi obosit Teresa. Și-acum, trebuie să-mi scriu observațiile, iar apoi să predau schimbul medicului primar de noapte, și voi fi liberă să plec, să-mi fac ceva de mâncare și... o, ce desfătare! – să mă relaxez.

– Asta voi face și eu, spuse sora Murphy, după ce mă ocup de cei trei copii ai mei și-i culc. Soțul meu lucrează noaptea, așa că are grijă de ei după ce vin de la școală.

Apoi, fața i se întristă puțin.

– Nu ne prea vedem, da' ce poți să faci, când ai o ipotecă de plătit și o familie de întreținut? Să nu care cumva să vă căsătoriți, domnișoară Comrie, decât dacă vă puteți permite un ajutor plătit la menaj, altfel o să cădeți de pe picioare de oboseală! Bărbații pot fi destul de neajutorați, când le vine lor la socoteală, și mai ales dacă-i vorba de gospodărie.

Făcu o pauză, apoi adăugă, cu un zâmbet șiret:

– Vi-l imaginați cumva pe domnul doctor MacArthur spălând podelele, ștergând nasurile care curg, schim-

bând scutecele sau făcând oricare altele din cele o mie și una de treburi pe care le are de făcut o femeie în casă, indiferent dacă are sau nu și serviciu? Eu, una, nu mi-l pot închipui!

Teresa râse împreună cu ea.

– Nu, el e mult prea înfumurat ca să se coboare la nivelul muncii de jos!

Îi plăcea să glumească pe seama lui, își spuse ea după aceea. Simțea că-l aducea la un nivel mai abordabil.

În sfârșit, când termină totul, se pregăti să plece acasă. Porni spre intrarea principală și privi spre centrala telefonică de la recepție, știind că operatoarea, o femeie prietenoasă pe nume Stella, se aștepta s-o salute.

De astă dată, însă, Stella avea mai multe de spus.

– Am încercat să vă fac legătura de două ori aseară, când ați fost căutată, îi spuse ea Teresei, dar n-am primit nici un răspuns. Mă întreb dacă telefonul dumneavoastră funcționează bine.

Teresei nu-i convenea să recunoască faptul că adormise de cum se așezase în fotoliu.

– A, da, e-n regulă – l-am folosit și eu de-atunci, chiar azi-dimineață la prima oră. Nu erai de serviciu atunci, nu-i așa?

– Nu, ies din schimb la miezul nopții.

– Bine, eu acum plec și diseară nu sunt de gardă, așa că să nu mă suni, te rog! Sunt atât de obosită încât sunt convinsă c-am să fiu moartă pentru patrie și popor...

Ezită, întorcând capul spre centrală, înainte de a ieși pe ușă.

– Apropo, cine m-a sunat, îți mai aduci aminte? întreabă ea.

– Da, am recunoscut glasul, de ambele dați a fost același. Domnul doctor MacArthur. Nu v-a spus?

Înainte ca Teresei să-i vină în minte un răspuns, Stella fu nevoită să răspundă la un apel prin centrală. Profitând de ocazie, Teresa îi făcu cu mâna și ieși în aerul răcoros al serii. Afară, se opri și privi în gol drept înainte, încercând să ghicească din ce motiv îi telefonase acasă temutul ortoped șef. Avusese destule ocazii să-i vorbească în timpul zilei, prin interfonul spitalului, dacă avea ceva de spus. Poate voise s-o anunțe despre instruire? Dar nu, când abordase subiectul, în secția de accidentați, vorbise ca despre un fapt oarecare, deloc important.

Poate că iar voise s-o muștruluiască... poate, poate, poate... Trebuia să fi avut un motiv de a-i telefona la domiciliu.

* * *

Teresa merse încet până la apartamentul ei, încercând să se hotărască dacă să se supună sau nu în continuare comentariilor și criticilor lui MacArthur. În fond, nu era obligată să se ducă la ședința de instruire, nu fusese organizată anume pentru personalul de la accidentați și urgențe, ci pentru cel din secția de ortopedie...

Atunci, de ce o chemase?

Foarte ciudat...!

Oricum, era prea obosită ca să se ducă. Nu voia decât să mănânce ceva și să se uite la televizor, dacă-și mai putea ține ochii deschiși; dacă nu, o baie și la culcare cu ea!

Ce perspectivă minunată! Teresa zâmbi de plăcere la gândul unui asemenea extaz, în timp ce intra în bucătărie și punea ibricul pe aragaz. Oare ce și-ar fi putut face repede de cină? Se uită în congelatorul frigiderului. Avea nevoie de ceva ușor digerabil, altfel era sigură că aparatul ei digestiv, la fel de epuizat ca ea, s-ar fi revoltat pe loc!

– Vai de mine, încep să vorbesc singură, murmură ea, dându-și seama că gândea cu voce tare. Oare ce să însemne asta? Știu – sau mă tăcănesc, sau sunt așa de obosită că nu mai pot gândi cu șir. Asta trebuie să fie. Cred c-am să îmbuc ceva pe fugă și mă duc la culcare. Mă-ntreb cât o fi ceasul...

Se uită la ceasul de bucătărie, smălțuit cu alb și albastru, și rămase cu gura căscată.

– Șase fără cinci! exclamă ea. Of, n-am să mai pot ajunge la timp!

Stinse focul sub ibric, își înhăță poșeta, aruncă pe umeri jacheta albă, aproape intrând în panică în momentul când poșeta i se agăță într-o mânecă, după care lăsă să cadă și haina și geanta, luă din nou poșeta și, lăsând jacheta albă pe jos, ieși în fugă, luând-o la goană spre spital.

„Dar nu aveam de gând să mă duc la instruite“, își spuse ea în timp ce alerga. „Nu vreau să mă duc și să-l văd iar pe omul ăla nesuferit, așa că de ce-mi mai bat capul?“

Și totuși, își văzu de drum, intrând pe poarta largă și urcând în goană scara lată, prin secția de ortopedie, până în sala de instructaj, pentru a se așeza pe un scaun chiar în momentul când doctorul MacArthur intra pe ușă.

MacArthur privi în jur, spre cei șapte oameni prezenți, fără a schița nici o intenție de a saluta individual pe cineva. Din partea ei, Teresa se bucură că ochii lui nu o fixară decât o clipă, căci abia mai respira, după iuteala cu care alergase, și încerca să ascundă acest lucru. MacArthur nu era genul de om care să ierte nepunctualitatea, așa că Teresa încercă să dea impresia că se afla acolo de mai mult timp. În sinea ei, spera să nu i se adreseze personal, convinsă că ar fi răspuns greșit la toate întrebările intenționat încuietore pe care MacArthur cu siguranță avea să le pună.

Spre surprinderea ei, când ajunseră la întrebări, MacArthur nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Ședința avusese un caracter informativ și fusese destul de interesantă pentru a o face să asculte cu atenție, în ciuda oboselii dinainte. MacArthur o încheie cu o privire indiferentă în jur și, înainte de a ieși din sală, salută scurt:

– Bună seara la toată lumea.

Teresa mai stătu de vorbă câteva minute cu ceilalți, apoi plecă și ea. Între timp, afară se întunecase.

Ridică privirea spre cer. Nu se vedea nici o stea, numai nori negri și amenințători, din care începeau să cadă primele picături de ploaie.

– Ai să te uzi learcă, spuse din spatele ei glasul pe care-l ascultase aproape două ore și jumătate. Vino sub umbrela mea.

Era un ordin, nu o invitație, iar Teresa se supuse, pentru că nu avea deloc chef să-și mai usuce părul cu foenul în seara aceea.

MacArthur părea să știe unde locuia ea, căci o conduse direct într-acolo, fără a pune nici o întrebare. La ușă, rămase lângă ea, scuturând de apă umbrela și pregătindu-se s-o strângă, semn că nu avea de gând s-o mai folosească în continuare.

Nervosă, Teresa începu să-și caute cheia în poșetă, întrebându-se ce mai aștepta MacArthur. Doar nu credea c-avea să-l invite la ea în casă? Of, de ce nu pleca odată? Probabil că apartamentul ei arăta ca o cocină, de zile întregi nu mai avusese timp să facă ordine. Iar MacArthur era genul de om care ar fi pretins ca totul să fie lună. Se îngrozea la gândul expresiei care i-ar fi apărut pe față când intra în apartament... dacă intra! Cel mai probabil, ar fi aruncat o singură privire și și-ar fi luat tălpășița!

Nu asta voia de la el, să-și ia tălpășița...? Nu era obligată să-l invite înăuntru!

– N-ai dori să intri la o cafea? Își auzi ea propria voce întrebând și-i veni să-și tragă două palme.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să-l primească în casa ei.

Era obosită.

O, ce plăcere, să se tolănească în fața televizorului...!

Era cel mai înverșunat dușman al ei.

„Te rog, te rog, refuză...”

Și când colo...

– Mulțumesc, răspunse el.

Și, fără să mai adauge nimic, o urmă în antreu, aruncă o privire spre jacheta albă rămasă pe podea și o ridică, spunând:

– Cred că pe asta ai scăpat-o la plecare.

Teresa nu știa dacă i se părea sau nu, dar pe chipul lui apăruse o expresie pe care nu i-o mai văzuse nicio dată. Dacă n-ar fi fost cel care era, ar fi crezut că exprima amuzament. Oricum, dispăru aproape la fel de repede pe cât se ivise.

– Mă tem că e o dezordine îngrozitoare aici... în ultima vreme n-am avut timp să pun mâna pe nimic, dar săptămâna trecută am fost de serviciu o sută treizeci și șase de ore... explică ea năvalnic, cu cuvintele încălecându-i-se în efortul de a se face înțeleasă.

MacArthur nu făcu decât să se așeze pe singurul scaun liber, privind-o cum încerca să mute pernele astfel încât să ascundă toate catrafusele de pe celelalte scaune. Teresa îi aruncă o privire scurtă și fu convinsă

că buzele i se răsfrânseseră disprețuitor. Desigur, își reaminti ea, doctorul MacArthur nu admitea nici o scuză...

– Ce se-aude cu cafeaua aia? întrebă el, întinzându-și comod picioarele lungi în fața lui.

Gata să intre în bucătărie, Teresa simți dintr-o dată că se revolta. De ce să-l servească, ea pe el, când de-atâtea ore se afla la capătul puterilor? Instrucțiunile îi alungase din minte oboseala, dar acum, când avea timp să reflecteze, toate simptomele o năpădeau din nou.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar sunt prea frântă ca să mai rezist la bucătărie...

Și, pentru a se face mai bine înțeleasă, se trânti în cel mai apropiat fotoliu și rămase acolo, oricât erau de incomode cărțile pe care le acoperise cu perna.

„Poate c-o să priceapă aluzia și-o să dispară, ca să mă lase și pe mine să mă relaxez...”

Când colo, MacArthur se ridică, iar Teresa crezu un moment că avea să se ofere să facă el cafeaua. În schimb, însă, el îi luă impermeabilul de pe masă, unde îl aruncase cu o zi, două, în urmă, i-l puse pe umeri, ridicând-o din fotoliu, și îi dădu poșeta.

– Ai nevoie de mâncare, spuse el scurt, așa că vino cu mine, vom lua ceva la barul de vizavi.

„Orice,” își spuse ea, „numai să-l scot din apartament!” Așa că-l urmă fără nici o obiecție, prea obosită ca să se mai mire că James MacArthur o invita la masă. Dacă ar fi fost mai puțin frântă, s-ar fi putut codi să apară cu el într-un local frecventat de atâția dintre angajații spitalului, dar era atât de doborâtă încât nici nu se gândi la

asta – deși mai târziu, după întoarcerea acasă, în timp ce încerca să adoarmă și era prea obosită ca să reușească, începu să se întrebe dacă nu cumva MacArthur ajunsese să-și regrete propunerea, căci alesese o masă din cel mai întunecat colț al barului. Și, în tot timpul cinei, nu scosese aproape nici o vorbă.

Și totuși...

Mâncarea fusese delicioasă, iar vinul ales de el, cel mai potrivit. În plus, se bucurase că nu mai trebuia să gătească, nici măcar să facă o cafea! Ce-o fi avut în cap când îl invitase? Ar fi trebuit să-i fie rușine!

Chicoti cam ca o școlăriță, când își aminti de jacheta albă uitată pe jos. Mare minune că MacArthur, arogant cum era, n-o călcase în picioare!

Totuși, era un om ciudat. Teresa redeveni serioasă, gândindu-se cât de imposibil ar fi fost să-l cunoască pe adevăratul om ascuns înapoia acelei fațade de intoleranță trufașă. Sau, poate... Să fi fost oare numai o fațadă? Cu siguranță, conchise ea, altfel n-ar fi putut să fie un medic atât de atent și grijuliu cu toți pacienții. Nu-și arăta latura cea aspră decât în fața ființelor omenști inferioare – ca de pildă, confrății de meserie!

Cât de scurt se despărțise de ea după cină, de exemplu, conducând-o până la ușă dar fără să mai întârzie în continuare nici un moment...!

Și totuși, nu-i murmurase că voia să stea de vorbă cu ea? Tocmai se întorceau de la bar. Mă rog, probabil că se răzgândise, căci nu mai suflase un cuvânt. Nici măcar „noapte bună“!

Capitolul 4

Noul medic primar pe care-l așteptau nu sosi timp de o săptămână încheiată, iar când în sfârșit apăru, Teresa ajunsese ca o cârpă. Se bucura atât de mult să-l vadă, încât ar fi fost în stare să-l îmbrățișeze.

– Nimeni nu putea fi mai binevenit ca dumneavoastră, îi spuse ea doctorului Tony Banks. Am fost îngrozitor de supraaglomerată, cu toții am fost...

– Mă rog, nu vă așteptați la prea mult, răspunse Tony Banks, un tânăr înalt și roșcovan, cu chip vesel. Până acum, n-m mai lucrat niciodată la accidentați. Drept să vă spun, adăugă el cu candoare, asta-i prima mea zi de muncă în calitate de medic primar.

– Atunci, eu sunt mai avansată cu o săptămână, declară Teresa cu înfumurare prietenoasă, ceea ce înseamnă că dumneavoastră va trebui să faceți toate muncile neplăcute, ca dezinfectarea abceselor și așa mai departe...

– Desigur, replică Tony, iar dumneavoastră vă voi lăsa rănila la cap. Cu cât mai sângeroase, cu atât mai bine!

– Văd că mi-am găsit nașul, oftă Teresa, după care luă radiografia pe care o studiasese înainte de sosirea lui. Nu cred că osul ăsta e fracturat, remarcă ea gânditoare. Ce părere aveți? Am examinat genunchiul și n-am putut detecta nici o leziune osoasă, mai puțin deplasarea rotulei.

Tony Banks privi radiografia.

– Da, spuse el dând din cap, și eu aș spune că rotula e dislocată.

– O puteți pune la loc?

Tony clătină din cap.

– Nu am deloc experiență în ortopedie.

– Mă rog, eu am, dar numai de trei luni. Știu că tot ce aveți de făcut e să apăsați partea laterală a rotulei.

– Atunci, faceți-o dumneavoastră, răspunse Tony, cu o mustră acră.

– Nu pot, recunosc Teresa. Am văzut cum se procedează, dar până acum n-am încercat. Mai bine să telefonăm după cineva de la ortopedie.

Tony se duse la telefon și, după o scurtă conversație cu sora șefă din secție, întoarse capul spre Teresa și o anunță că aceasta îl chemase pe medicul ortoped șef la telefon.

– Ei, fiți atent ce-i spuneți, îl preveni Teresa. Trebuie să-i dați impresia de competență... spuneți-i că rotula

trebuie să fie redusă, iar atunci va crede că știți ce vorbiți, altfel poate fi extrem de caustic. Cereți supervizare, întrucât n-ați efectuat niciodată reduceri de rotulă.

– A venit!

Tony reveni cu atenția spre receptor. Privindu-l, Teresa văzu cum i se ștergea buna dispoziție de pe față.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea, cu un manual de medicină deschis în mână.

Acoperind receptorul cu palma, Tony răspunse:

– Zice că e prea ocupat ca să vină.

Teresa îi luă receptorul din mână.

– Domnule doctor MacArthur, spuse ea cu o voce severă, înfruntându-și sfiala care amenința s-o amuțească, doctorul Banks e în prima lui zi la accidentați. Nu are experiență în ortopedie. Chiar vreți ca pacientul să riște apariția unei chondromalacii la rotulă, cum i se poate întâmpla dacă nu e redusă corect?

Trânti telefonul, înroșindu-se la față.

– Mi-a închis în nas! declară ea indignată. Sincer, omul ăsta e imposibil! Totuși, nu vă faceți griji, o să vină. Poate fi feroce și îngâmfat, dar ține cu adevărat la pacienți.

Apoi adăugă, cu un mic surâs triumfător:

– Nu cred că se aștepta să știu despre posibila apariție a chondromalaciei!

– Ce mai e și aia? Întrebă Tony Banks.

– Nu știu nici eu prea sigur. O complicație menționată în cartea asta – m-am uitat în ea și am folosit-o ca să-l impresionez!

Teresa deschise din nou cartea și găsi pagina.

– Aha, înseamnă înmuierea suprafeței interioare a rotulei, o stare care poate cauza dureri și umflături ale genunchiului.

– Și care este tratamentul?

– Răzuirea rotulei.

– Cum?

– Cu niște instrumente foarte mici, introduse printr-un artroscop. Foarte simplu, de fapt.

– Și de ce vorbiți despre reduceri, de ce nu spuneți doar „punerea articulației la loc“?

– Economie de cuvinte, cred!

Teresa fu scutită să mai găsească alte explicații, de apariția doctorului MacArthur.

Nimeni n-ar fi crezut că în seara trecută o invitase la cină, atât de repezit și distant se purta cu ea.

– Ia s-auzim, domnișoară Geniu al Ortopediei, începu el cu disprețul lui obișnuit, de ce nu te-ai putut ocupa personal de pacient, dacă tot te pricepui așa de bine la genunchi?

Doctorul Banks făcu un pas înainte.

– Eu doream în mod special să aflu cum se rezolvă problema, spuse el cu sinceritate, iar domnișoara Comrie, oricât de dornică e să mă ajute, are și-așa destui pacienți proprii.

Teresa îi aruncă o privire recunoscătoare și se duse să ia încă o fișă de la recepție.

— Nu te repezi! o opri James MacArthur punându-i o mână pe braț. Acum, că m-ai scos din secție, îți poți sacrifica un minut ca să vezi cum reduc dislocarea. Iar data viitoare vei putea să faci singură treaba asta!

Mâna lui păru să-i rămână pe braț mai mult timp decât era necesar. Caldă, puternică, o făcu pe Teresa să ridice privirea.

Ochii lui MacArthur erau foarte gravi și, la fel cum i se mai întâmplase o dată, simți că se pierdea în adâncurile lor. Adâncuri misterioase... Se simțea acolo un magnetism care o atrăgea împotriva voinței ei.

În secunda următoare, MacArthur își retrase mâna și intră în boxa unde aștepta pacientul.

Doctorul Banks îl urmă și, după o scurtă ezitare, Teresa li se alătură și ea. În câteva momente, cu ajutorul unor manevre abile, doctorul MacArthur puse rotula la loc în adâncitura ei.

— Poftim chondromalacie, comentă el sec, aruncând o privire spre Teresa.

Apoi, după ce-i spuse câteva cuvinte pacientului, plecă din secție.

Reveni aproape imediat.

— Presupun că știi să-i dai surorii instrucțiuni să-i aplice pacientului un Robert Jones și să-i spună să revină săptămâna asta la clinica de fracturi, ca să-i pot reexamina capsula articulației după ce-i trec simptomele acute.

– Bineînțeles, răspunse Teresa, cu cea mai mare convingere.

– Un Robert Jones? repetă Tony Banks după plecarea ortopedului. Ăla ce mai e?

– Un bandaj gros, făcut din mai multe straturi de vată, fiecare cu crep deasupra. Împiedică genunchiul să se îndoiaie. Sora i-l aplică deja, nici nu avea nevoie să i se spună. Surorile știu mult mai multe decât noi despre bandaje și alte chestii.

Se duse la microfon să cheme alt pacient și, după un timp, se trânti într-un fotoliu din oficiul medicilor, strângând în mână o cană cu ceai ca și cum ar fi fost un colac de salvare.

Când Tony Banks intră în cameră, ridică privirea spre el.

– Fierbe cafeaua. Abia o așteptam, aveam nevoie de ceva, după prânzul sărit și două tentative de suicid. Ambele paciente aveau nevoie de spălături gastrice, dar nu le puteau suferi. Nu luaseră destule tranchilizante ca să le omoare. Sărmanele, par să fie îngrozitor de nefericite, se întâmplă în viețile lor câte ceva insuportabil...

– Și ce-ai făcut?

Teresa sorbi din ceai, îngândurată.

– Nu mare lucru, le-am lăsat numai să vorbească, apoi am încercat să le ajut să înțeleagă că persoana sau faptul care le-a supărat nu merită atâtea probleme și suferințe câte și-au cauzat ele singure. Ce pot să fac mai

mult decât atât? Le-am programat la psihiatru pentru mâine dimineța, iar până atunci le internez în paturi alăturate, în secția de internări pe termen scurt. Așa, vor sta de vorbă și poate vor descoperi că nu-s singurele care au asemenea probleme.

Tony Banks o privi gânditor.

– Ești o fată bună, Teresa, spuse el încet, prea bună pentru ortopedul ăla de sus, și totuși între voi pare să se întâmple ceva. Când ți-a pus mâna pe braț, s-a încărcat atmosfera de electricitate și mai multe nu!

– Nu ne putem suferi, replică evaziv și cam prea repede Teresa, poate că din cauza asta. Ei, acum trebuie să mă întorc la lucru, adăugă ea și, ridicându-se, se grăbi să plece.

„Curios,” își spuse, în timp ce aștepta următorul pacient, „dar Tony Banks și cu mine ne-am cunoscut doar în dimineța asta și deja suntem prieteni. Parcă l-aș cunoaște de ani de zile.”

Cât de diferită era situația cu James MacArthur! Pe el l-ar fi putut cunoaște de-o viață, și totuși fără să se apropie niciodată atât de mult încât să se împrietească.

O smulse din gânduri sora Murphy.

– A avut loc un accident pe șosea, anunță ea, repezindu-se să prepare tasele cu cele necesare. Două mașini și un motociclist – șase răniți.

– Hai să expediem cât putem de mulți dintre răniții ambulatorii, până la sosirea ambulanțelor.

Teresa îl așteaptă pe Tony Banks să revină în secție, după care ea și sora șefă Grey îi explicară ce aveau de făcut.

– Răniții ambulatorii sunt pacienții care nu au nevoie de transport, presupun? întrebă el, grav la față.

– Da, cei care se pot deplasa fără ajutor și nu au suferit decât leziuni minore... știi genul.

Teresa se întoarse să trateze un copil de un an care înghițise un anumit soi de detergent concentrat de culoare roz. O soră telefonă la Centrul de Otrăvuri, află ce substanțe chimice conținea detergentul și fu sfătuită să le contracareze efectele cu lapte și cât mai multe lichide.

– Totuși, spuse Teresa, după culoarea gurii și petele din jurul ei, cred că ar trebui să ținem copilul în noaptea asta la pediatrie, pentru supraveghere.

Și telefonă în secție, pentru a-i obține un pat.

Tony Banks se ocupa de un bărbat care, aflat sub influența alcoolului, căzuse și se tăiasse la frunte. Radiografia nu detectă nimic anormal și fu expediat după ce i se făcu o injecție antitetanică și i se cusu tăietura.

– Nu e nevoie să faci tu toate cusăturile, îi spuse Teresa în treacăt, surorile se pricep de minune.

– Pe când eu abia mă mișc, se strâmbă Tony. Știu, nu e nevoie să-mi vii cu aluzii. Uite că mai sosește unul – un sticlete.

– E al meu! spuse Teresa, arătându-i fișa. Rană la cap. Făcea ordine la un pichet, cred că a încasat o pancartă în cap.

– Nu, râse polițistul, auzind-o, n-am fost la nici un pichet. N-o să vă vină să credeți, dar jucam un cricket înainte de a intra în schimb, iar un coleg a tras cu bila spre mine – fără intenție, desigur. M-am întors ca s-o evit și am primit lovitura în ceafă.

Teresa îi examinează umflătura și-l trimise să-și facă o radiografie. Între timp sosiseră ambulanțele și toată secția forfotea de activitate, brancardieri împingând tărghi pe roțile, surori pregătind grăbite materialele necesare, ocupându-se de oamenii în stare de șoc, ajutându-i pe Teresa și Tony.

Când secția fu în sfârșit degajată de pacienți, tot personalul medical era epuizat.

– Ce faci diseară? o întreabă Tony pe Teresa, când o prinse un moment singură.

– Fac o baie, mă spăl pe cap și voi citi în pat până adorm – toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le fac aseară, dar n-am putut.

– N-ai nevoie să te speli pe cap, comentă el, eliberându-i părul din elastic și răsfirându-i-l cu o mână. Ai un păr mătășos și care strălucește de curățenie. Iar în loc de baie, ajunge și un duș. Să fii gata la nouă, vin să te iau la masă în oraș.

– Extraordinar! răspunse Teresa cu o strâmbătură dezgustată. Nimic nu se compară cu a fi un om organizat!

– Deci, vii? întrebă el, ignorându-i intenționat sarcasmul.

– Am să mă gândesc.

Teresa vorbea pe un ton fudul, dar în ochi îi licărea o lumină. Îl plăcea pe Tony Banks. Personalitatea lui era înviorătoare, candidă și deschisă, fiind genul de om cu care comunica ușor.

– Cât timp îți va lua ca să te gândești?

– Păi, cred că ar trebui să i se facă milă de tine cuiva, din moment ce ești singur în orașul ăsta cât toate zilele.

– În ascunzătoarea asta dintre munți, vrei să spui.

Teresa râse.

– Dacă așa preferi să numești stațiunea noastră frumoasă...! Bine, am să vin. Treci pe la mine la nouă.

Își spusese că n-avea să se gândească de ce fusese împiedicată să se spele pe cap în seara trecută; totuși, mintea îi revenea încontinuu la acel subiect, nereușind să-l înțeleagă pe James MacArthur și motivele lui de a o fi invitat la cină.

Nu rezolvaseră nimic luând masa împreună. Ea una, cu siguranță, nu. MacArthur se purtase la fel de neplăcut și stânjenitor ca întotdeauna. Nimic nu se schimbase.

Câtă vreme Tony... mă rog, oricum, cu Tony avea să fie distractiv.

* * *

Când Tony apăru la ușă, Teresa era gata.

– Chiar tu ești?! exclamă el, făcând un pas înapoi. Mamă, știam eu că ai minte, dar acum văd că ai și față!

– Dacă ai de gând să fii obraznic, să știi că nu mai vin!

Teresa se îndreaptă de spate, își lăasă capul înapoi, privindu-l de sus, apoi izbucni în râs.

– O, ești adorabilă!

Tony făcu un pas înainte, cu intenția clară de a o lua în brațe; noroc că Teresa reuși să se retragă la timp.

– Teresa, nu mă sâcâi! protestă el, pe jumătate serios.

Teresa oftă, rezemându-se de peretele din antreu.

– Credeam că va fi amuzant să ies cu tine, Tony Banks, dar n-o să fie deloc așa dacă te gândești să dai semnalul unei mari povești de dragoste. Cel mai bine e să afli încă de-acum că nu mă interesează așa ceva.

– Nu...? întrebă el, cam descumpănit.

– Vorbesc serios. Am crezut că glumeai și mi-ar face plăcere o companie nepretențioasă, dar în nici un caz nu sunt dispusă să mă implic în relații emoționale.

Tony o privi, cu chipul adumbrit.

– Poate pentru că ești îndrăgostită de James MacArthur?

Teresa îl privi cu gura căscată.

– Îndrăgostită de omul ăla? Da' trebuie să te cauți la cap, dacă te-ai putut gândi la una ca asta! Nu pot să-l suport, ți-am mai spus.

– Da, mi-ai mai spus, răspunse încet Tony, cu capul aplecat, gânditor.

Un moment, nici unul nu scoase o vorbă.

Teresa risipi cea dintâi tăcerea încordată care se lăsase.

– Ei, spuse ea cu un oftat, se pare că tot acasă am să-mi petrec seara...

– Nu, replică Tony ridicând privirea, să ieșim. Îți promit c-am să fiu cuminte.

– Bine...

Cuprinsă de remușcări pentru că fusese nevoită să-l decepționeze, Teresa continuă pe un ton mai blând:

– Acum, pentru că am ajuns la o înțelegere, hai să fim prieteni.

Și, ca să-i arate că nu-i purta pică, îl luă de braț, în timp ce porneau spre mașină. Pe aleea din fața casei era întuneric, iar Teresa avea convingerea că nu putea să-i vadă nimeni.

Însă chiar în clipa aceea trecu o mașină, scăldându-i un moment în lumina farurilor. Teresa ridică privirea, surprinsă.

– Țsta nu era ortopedul? întrebă Tony, privind în urma mașinii care se îndepărta cu viteză. Profilul șoferului mi s-a părut cam cunoscut, deși l-am zărit doar o clipă. Are o mașină sport, nu? Așa am auzit de la cineva.

Teresa își desprinsese deja mâna de pe brațul lui.

– Unde mâncăm? întrebă ea, grăbită să-i mute gândul de la James MacArthur.

– Ce zici de barul de vizavi – sau e prea aproape?

– Mult prea aproape.

Nu voia să riște să-l întâlnească pe MacArthur acolo, dacă-i trecea prin minte să se întoarcă pentru a lua o gustare. Bănuia că frecventa cu destulă regularitate localul.

– Atunci, hai să căutăm până găsim alt restaurant cu aspect mai prezentabil.

– Să-l încercăm pe primul care ne iese în cale, propuse Teresa, ca să nu întârzii prea mult la întoarcere. Dimineață intru în gardă la prima oră.

Se opriă la un hotel atrăgător și intrară în salonul barului, unde cinară ușor cu pui la ceaun, bând limonadă, întrucât Tony era cu mașina, iar Teresa nu voia nici ea să bea alcool.

Timp de vreo oră, stătură la lumina lumânărilor de pe masă, conversând și cunoscându-se din ce în ce mai bine.

Tony făcea parte dintr-o familie numeroasă și trebuise să muncească pentru a-și plăti studiile de medicină, formând o trupă cu câțiva prieteni și cântând în cârciumi sau pe unde mai primeau oferte.

– Ne numeam The Med-buskers, în lipsa unui nume mai potrivit. Eu eram toboșar.

– Pare foarte interesant. Și eu a trebuit să lucrez, mai mult în cafenele și baruri, strângând de pe mese, spălând vasele... Știi, munci sezoniere... Pe urmă, am făcut un stagiu de cinci luni ca soră auxiliară în spitalul local, în timp ce așteptam să-mi încep studiile de medicină.

– Deci, amândoi am dus-o cam greu – asta-i bine. Avem multe în comun și cunoaștem viața.

– Da, răspunse ea luându-l în serios, cred că toți medicii ar avea numai de câștigat lucrând în slujbe obișnuite, ca să-și înțeleagă mai bine pacienții. Unii doctori par să se creadă mai presus decât restul lumii...

– Te gândești la prietenul nostru de la ortopedie?

– Oare...? se întrebă ea încet, apoi schimbă subiectul, începând să vorbească despre munca la reanimare și urgență.

Erau absorbiți în discuție, când Teresa observă dintr-o dată cât de târziu se făcuse.

– Ar fi timpul să ne întoarcem, spuse ea luându-și poșeta și haina, altfel nu voi mai ajunge la timp mâine dimineață.

– Bine, hai să mergem.

Tony se ridică și el, plăti nota și o conduse la mașină.

Tocmai plecau, când Tony observă mașina sport parcată imediat după colț.

– Ei, fir-aș al naibii! exclamă el. Ghici cine-i aici!

Teresa nu avea nevoie să i se spună. Și ea văzuse cealaltă mașină.

– Nu l-am văzut pe MacArthur în hotel. Tu...? o întrebă el, aruncându-i o privire scurtă. Sau, poate, l-ai văzut, și tocmai de-aia te-ai hotărât să plecăm atât de repede?

Și apăsă pe accelerator, părând cam furios.

– Nu știam că ai o fire atât de bănuitoare, remarcă tăios Teresa.

– Scuză-mă, Teresa.

Tony își puse o mână peste a ei, strângându-i-o ușor.

– Cred că părul meu e de vină, se spune că roșcovanii sunt geloși și iuți din fire, și cred că nici eu nu fac excepție.

– Iar eu cred că ar fi mai bine să-ți ții ambele mâini pe volan, replică ea, trăgându-și mâna de sub a lui.

– Ei, fir-aș al naibii! se enervă el din nou. Iar te-am iritat, și numai asta nu vreau. Îmi dau seama că te-ai supărat pe mine după cum ai încremenit, așa, dintr-o dată.

– Nu m-am supărat, sunt numai obosită, am avut o zi grea.

În fața casei, Tony se opri în prag, pentru a-i ura noapte bună.

– Nu mă aștept să mă inviți înăuntru, îi spuse el cu blândețe, dar vreau să știi numai un lucru...

Chipul îi devenise foarte serios.

– Întotdeauna am considerat că, atunci când o voi cunoaște pe aleasa inimii mele, am să-mi dau seama din

prima clipă. Ei bine, asta simt acum, Teresa – știu că am întâlnit-o. Iar dacă ea nu are să-mi ofere altceva decât prietenia, mă voi mulțumi cu atât, până va simți că-mi poate oferi mai mult. Așa că, te rog, nu te feri de mine. S-ar putea să fac unele greșeli, dar nu mă lăsa să te sperii...

Teresa îl privi cu tristețe.

– N-am vrut să te necăjesc, spuse ea cu un ușor zâmbet de scuză. Te rog să mă ierți. Ți voi prețui prietenia, Tony.

– Bine, atunci măcar am ajuns la o înțelegere, continuă el, totuși pe un ton destul de amar. Prin urmare, îți urez noapte bună, și ne vedem mâine dimineață.

Și, răsucindu-se pe călcâie cam brusc, porni înapoi spre mașină.

Teresa închise încet ușa în urma lui, apoi se duse în bucătărie și-și puse la fiert ceva de băut, după care rămase pe gânduri, cu cana în mână, până când băutura se răci. Avea atât de multe pe cap...

Capitolul 5

A doua zi dimineata, Teresa se trezi în corul matinal al păsărilor. După vântul și ploaia din ultima vreme, era plăcut să vadă un cer senin – dar se întreba dacă nu cumva vremea frumoasă avea să le aducă în spital mai multe victime ale accidentelor.

Alpiniștii cutezători aveau să escaladeze pantele munților fără să acorde atenția cuvenită bocancilor rezistenți, de exemplu, iar alții puteau uita că prima zi caldă, deși binevenită pentru toată lumea, putea însemna și ceață, iar pe culmile munților aceasta se îndesea suficient pentru a-i face pe excursioniști să se rătăcească.

Teresa știa din experiență ce însemna să te rătăcești printre steiurile stâncoase. Odată, urcase pe munte în zorii zilei, dornică să vadă răsăritul soarelui de pe piscurile înzăpezite. Răsplata pentru consumul de energie fusese o priveliște scăldată în roz, minunată la vedere,

dar întoarcerea îi dăduse bătaie de cap, până când se gândise să urmeze cursul unei cascade. Coborârea și alunecarea pe iarba udă de rouă, printre jnepeni, privind spre volburile uriașe de ceață din vale, fusese o experiență de neuitat. Închizând ochii, Teresa mai putea chiar și acum să revadă miraculoasele culori ale acelui răsărit de soare, la fel cum își amintea și mirosul de iarbă umedă și pământ jilav, și să simtă briza răcoroasă care împrăstia negurile.

Numai de-ar fi putut să trăiască în munți, nu în apartamentul ei mohorât!

Totuși, își petrecea o mare parte din timp în afara lui, la spital. Se consola cu acest gând.

Auzi un elicopter zburând pe deasupra casei și se întrebă dacă porniseră în căutarea cuiva. Poate urma să i se ivească ocazia de a pleca împreună cu echipa de salvamontiști? Această posibilitate o încânta, așa că se dădu repede jos din pat, făcu un duș, se îmbrăcă și-și pregăti ceaiul și pâinea prăjită.

Auzi telefonul sunând și se întrebă de ce era nevoie de ea atât de devreme, dar nu era un apel oficial, ci Annie, sora studentă care lucrase cu ea în secția de medicină generală.

– N-am vrut să vă deranjez prin centrală, se scuza fata, cu sufletul la gură. Voiam doar să vă întreb dacă ați putea veni cu câteva minute mai devreme, fiindcă am pentru dumneavoastră o veste pe care cred că v-ar plăcea s-o auziți.

– Nu-mi poți spune acum?

– Nu, răspunse Annie vorbind mai încet, ca și cum s-ar fi temut să n-o audă cineva, dar dacă veniți acum am să vă spun înainte de a începe programul.

– Pare foarte misterios, remarcă Teresa. Bine, ajung peste câteva minute.

Și, luându-și jacheta albă, cu felia de pâine prăjită încă în mână, porni grăbită spre spital.

Annie o aștepta, arzând de nerăbdare să-i dezvăluie ceea ce descoperise.

– O, domnișoară Comrie, începu ea, cu ochi strălucitori, este vorba de domnul doctor MacArthur. S-a iscat un adevărat scandal în jurul lui!

Teresa simți că i se frângea inima. Un scandal nu putea să însemne decât că era implicată o altă femeie. Dacă așa era, nu voia să audă. Întotdeauna o simpatizase pe Annie, dar acum simți dintr-o dată că se înfuria pe ea.

– Nu mă interesează bârfele, Annie, declară ea cu fermitate.

– Nu e nici o bârfă, e o problemă medicală, și mai e și adevărată. Colega mea de cameră lucrează în secția de ortopedie și era de față când domnul doctor MacArthur i-a dat anticoagulant unei paciente.

– Și ce-i cu asta? Întrebă Teresa, păstrându-și aceeași expresie severă.

– Păi, vedeți, pacienta suferise o operație ortopedică, destul de reușită, dar peste câteva zile i s-a format un cheag de sânge în picior.

Cuvintele lui Annie se rostogoleau, unele peste altele, învâlmășite, fata fiind nerăbdătoare să-i spună totul cât mai repede.

– Așa că medicul șef de secție i-a administrat intra-venos un anticoagulant, și... ce să vezi?! A murit! Prin spi-tal se vorbește că i-a dat o doză prea mare, i-a subțiat prea mult sângele, fiindcă era bolnavă și a pierdut mult sânge... Oricum, i se va face autopsia...

Annie se uită scurt la ceasul pe care-l avea prins pe uniforma de soră.

– O, acum trebuie să fug, dar am vrut să vă spun. Acum cel puțin știți de ce părea atât de furios tot timpul – cred că nu mai poate de îngrijorare! Oricum, mai strigă ea în timp ce urca în fugă scara spre secția de medicină generală, mă bucur că nu pe dumneavoastră fusese supărat, domnișoară Comrie, nu făcuserăți nimic ca să meritați una ca asta!

Teresa mai rămase câteva momente la baza scării. Într-adevăr, James MacArthur trebuia să se confrunte cu o problemă extrem de serioasă. Fiecare doctor se temea să nu comită greșeli, mai ales unele cu consecințe atât de grave pentru pacienți. Ca să nu mai vorbească de efectul pe care-l putea avea un asemenea incident asupra cari-erei! Dacă ea i-ar fi administrat o supradoză unui pacient?

Știa că un cheag de sânge trebuia să fie eliminat, iar metoda cea mai sigură era administrarea unei anumite doze de anticoagulant. Nu se putea ca MacArthur să nu

fi știut care era doza corectă. Era un specialist strălucit, cum știa toată lumea. Decât dacă nu cumva îl frământau alte gânduri în acele momente...?

Totuși, îi era greu să și-l imagineze lăsând alte probleme să-i perturbe judecata într-o asemenea măsură. O, bietul MacArthur, își spuse ea, prin ce trecea dacă se gândea că putea fi făcut vinovat de moartea unei paciente! Pentru un om mândru ca el, trebuia să fie o adevărată tortură numai să știe că asupra lui plana umbra unei îndoieli. Niciodată nu și-ar fi iertat-o, dacă reieșea că se întâmplase din vina lui.

Și dacă familia pacientei se hotăra să-l dea în judecată pentru neglijență? Toată lumea urma să afle că avusese o scăpare. Niciodată n-ar mai fi supraviețuit unei asemenea compromiteri!

Primul ei impuls fu acela de a se duce la el pentru a-l ajuta să suporte mai ușor orele de calvar care urmau. În locul lui, Teresa ar fi simțit nevoia sprijinului cuiva. Dar MacArthur nu avea nevoie de ea. Ar fi fost cea mai puțin binevenită persoană din lume pentru el.

Chiar atunci, James MacArthur apăru pe scară, cu chipul posomorât și brăzdat de îngrijorare. Teresa vru să-i spună ceva, dar nu-și putu găsi cuvintele căci, ca de obicei, prezența lui MacArthur avea efectul de a-i fereca limba, excepție făcând subiectele profesionale.

MacArthur o privi, dădu scurt din cap în semn de salut și trecu mai departe.

Teresa rămase nemișcată, urmărindu-l numai cu un anumit soi de foame, când își dădu seama dintr-o dată cât de mult dorea să-i fie necesară.

„Aș simți același lucru pentru oricine aflat într-o asemenea situație,” se încredință ea, „indiferent cine ar fi.” Dar știa că nu era adevărat.

Porni grăbită spre secția de accidentați, conștientă dintr-o dată că era timpul să-și facă apariția. Nu peste mult, era adâncită în muncă și nevoită să-și concentreze toate gândurile și energiile asupra pacienților. Și totuși, din când în când, ridica privirea, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă un nor greu plutindu-i asupra capului, căci tot ceea ce făcea părea să fie umbrat de neliniște. Și nu pentru ea însăși era neliniștită. Oricum, nu putea face nimic.

Probabil că dacă Tony Banks ar fi fost în preajmă, ar fi putut discuta cu el cazul posibilei supradoze de anti-coagulant, dar Tony plecase pentru două săptămâni, ca să-și ia diploma în pediatrie.

Deși era în termeni amicali cu ceilalți medici din secția de accidentați și urgențe, Teresa n-ar fi putut vorbi cu ei la fel de deschis pe cât discuta cu Tony, încă din primul moment când îl întâlnise.

* * *

Ca și cum ar fi știut că se gândea la el, ba chiar că-i ducea dorul, Tony îi telefonă în aceeași seară ca s-o întrebe dacă voia ca în sâmbăta următoare să se întâlnească și să ia cina împreună, în oraș.

– Mi-ar face mare plăcere, ba chiar am nevoie, răspunse Teresa cu regret sincer, adăugând că nu putea, întrucât era de gardă în serile de vineri, sâmbătă, duminică și luni... pe lângă serviciul de zi. Numai tu ești de vină, continuă ea pe un ton mai glumeț. Dacă nu mă lăsaai singură ca să-ți faci de cap tocmai acum cu examenele, n-ar fi trebuit să muncesc atât de mult.

– Îmi fac de cap! exclamă Tony aproape înecându-se. Ți-arăt eu ce-nseamnă să-mi fac, domnișoară, când am să mă-ntorc!

Teresa râse, știind că n-o luase în serios, el însuși fiind binedispus.

– Și dacă vrei să știi, află că tremur de frica examenelor ăstora! Am nevoie de tine, să mă ții de mână când se dau rezultatele, adică luni. Nu cred c-am să pot supraviețui până atunci fără ajutorul tău și cu cât ești mai aproape, cu atât mai bine.

Făcu o pauză, apoi adăugă gânditor:

– Ce imagine fermecătoare mi se formează în minte...!

– Ești incorigibil, replică Teresa. Iar acum am să-ți închid telefonul, altfel mi se răcește mâncarea.

– Un moment doar.

Glasul lui Tony deveni serios.

– Vreau să te întreb ceva. Ce-i cu zvonul ăsta pe care l-am auzit, despre ancheta în legătură cu James MacArthur?

– Se arde! exclamă Teresa în grabă. Trebuie să fug. La revedere, Tony!

Ochii i se umpluseră dintr-o dată de lacrimi. Se temea ca deznădejdea să nu i se audă în voce. De ce țineau toți morțiș să vorbească despre MacArthur? Se bucurau că primea o lecție, că mândria lui avea să sufere o lovitură?

În bucătărie nu se ardea nimic. Trebuia pur și simplu să le pună capăt tuturor acelor telefoane, înainte de a fi rostite niște cuvinte care ar fi durut-o mai mult decât putea suporta.

Simți o adevărată ușurare când sună telefonul și se grăbi să răspundă. Era chemată înapoi la accidentați. Dăduse o fugă până acasă doar ca să mănânce ceva, la insistențele surorii Murphy.

– Nu-i veți putea ajuta pe nenorociții ăștia când cădeți de pe picioare de foame, îi spusese sora Murphy, și din câte știu eu, n-ați mâncat nimic toată ziua.

Sora Murphy n-ar fi ascultat-o dacă Teresa i-ar fi spus că mâncarea nu mai prezenta nici un interes pentru ea. Sau, dacă ar fi ascultat-o, ar fi comentat că observa cum ofta după Tony Banks, în lipsa lui.

Oare ce-ar fi spus dacă ar fi știut că nu după Tony Banks ofta...?

Teresa rămase cu gura căscată, dintr-o dată dându-și seama la ce se gândea. Îl chemă imediat pe următorul

pacient, care arăta ca o ființă din spațiul cosmic, având tot capul înconjurat cu un fel de eşafodaj din oțel inoxidabil.

– Îmi admirați aureola? întrebă tânărul, văzând-o cum se holba. N-ați mai văzut o parascovenie ca asta...? Doar sunteți medic, nu?

– Da, dar nu prea am experiență în departamentul de-aici și, cu siguranță, până acum n-am văzut niciodată un pacient purtând așa ceva pe cap, în nici o secție.

– Păi, nici n-aveați cum, nu? Cred că mi-au pus-o numai ca să mă pot da jos din pat și să umblu, chiar și cu gâtul rupt.

– Cum vi l-ați fracturat? întrebă Teresa.

– Am căzut de pe acoperiș, unde înlocuiam niște țigle. Am nimerit cu umerii peste o schelă, cu două etaje mai jos, iar capul mi-a căzut peste margine.

– Și s-a produs o fractură cu dislocare.

– Exact. Mi-au spus că aş fi putut rămâne paralizat, dar am avut noroc. Două luni am zăcut la pat, cu tracțiune-de-cranii, cum i se spune. De-așa ceva ați mai auzit?

– Da, răspunse gânditoare Teresa, încercând să-și amintească. Nu erati dumneavoastră cel de la ortopedie, căruia a trebuit să i se facă o fuziune cervicală pentru că avea coloana vertebrală instabilă? Am auzit despre asta.

Tânărul părea încântat să afle că se vorbise de el.

– Da, mi-au luat particule de os din pelvis și mi le-au înfipt în gât, pe lângă șira spinării, ca să nu mi se mai

disloce. Unu' pe nume MacArthur mi-a făcut operația. Al naibii de bun, tipu', mi-ar plăcea să-l mai revăd.

– De ce?

– Păi, înțelegeți, am căzut, iar unul din cuiele pe care mi le-au bătut în cap ca să-mi țină aureola fixă mă doare ca toți dracii. El mi l-ar pune la punct cât ai zice pește. Sunt îngrozitor de grăbit.

Și-i explică de ce.

– Am să-l sun.

Teresa ridică receptorul telefonului interior, dar o soră îi răspunse că domnul doctor MacArthur era ocupat cu o înlocuire de șol, lucrând în sistemul Charnley Airflow, și nu putea fi deranjat timp de încă vreo oră.

Știind că, atunci când lucra în incinta specială Charnley, cu pereți de plastic, medicul purta un halat cu cască de plastic ca un glob, astfel încât nu auzea decât aerul care trecea prin tubul respirator, Teresa își dădu seama că degeaba ar fi încercat să-i comunice vreun mesaj înainte de sfârșitul operației. Când se instalau articulații noi la genunchi sau la șold, principala grijă era aceea de a împiedica pătrunderea unei infecții în oase, astfel încât în incintă nu aveau acces decât medicii și asistenții echipați corespunzător.

Uneori putea fi chiar amuzant, își spuse ea, amintindu-și ziua când asistase la o asemenea operație, iar chirurgul călcase accidental pe tubul ei respirator. Teresa se învinețise la față, încercând să-i facă semn să ridice piciorul.

Chiar în timp ce se gândea la această experiență, studie niturile de oțel fixate în craniul tânărului și barele metalice care-i susțineau pe umeri „aureola“, cum se numea cercul mare de deasupra capului, pentru menținerea barelor la distanța corectă.

– Ar fi bine să vă faceți o radiografie, îi spuse ea, dându-i un bilet, ca să vă asigurați că nitul dureros e la locul lui și nu s-a produs o nouă dislocare, deși aş crede că durerea pe care o simțiți e cauzată de șocul pe care l-a suferit nitul în cădere. Dacă așa e, se va face tot ce e necesar pentru a fi strâns la loc.

Radiografia dovedi că avea dreptate dar, pentru că de la ortopedie încă nu venea nimeni, Teresa trimise un brancardier să aducă un distanțator reglabil și începu să ajusteze ea însăși nitul, reușind să-l strângă.

Declarând că durerea îi trecuse complet, tânărul zâmbi, recunoscător că-l ajutase să plece înapoi acasă, grăbit să ajungă la copilul pe care-l lăsase cu o guvernantă.

Fură aduși alți pacienți, doi sinucigași care încerca-seră să-și ia viața prin diverse metode. Teresa le vorbi cu înțelegere, încercând să le explice că, amândoi fiind căsătoriți, cu copii, moartea lor ar fi provocat mari suferințe.

– Sunt un ratat! se tot plângea unul dintre ei. Mi-am pierdut slujba, nevasta m-a părăsit, și nici măcar să mă sinucid n-am fost în stare!

– Vă iubiți copiii? îl întrebă Teresa.

Omul dădu din cap.

– Vă iubesc și ei pe dumneavoastră?

Același gest.

– Atunci e bine că n-ați reușit să vă sinucideți, declară ea cu severitate, pentru că gândiți-vă cât de mult le-ați fi lipsit!

Mai târziu, îi spuse surorii Murphy:

– N-am putut să-i spun mai mult de-atât. Nu avea dispoziție să asculte, nici să primească sfaturi. Dar voi chema psihiatrul să-i vadă pe amândoi, mâine dimineață. Poate reușește să le bage mințile-n cap. Celălalt e într-o stare destul de gravă. Nu știu ce efecte au avut asupra ficatului și altor organe interne substanțele pe care le-a ingerat, dar par să fie destul de serioase. Anunță-mă imediat ce-i ies analizele.

Se așază pe un scaun, simțind dintr-o dată o oboseală imensă, care o pătrundea până-n măduva oaselor. Se uită la ceas – arăta nouă fără un sfert. Era prea epuizată ca să mai poată măcar calcula de câte ore era în gardă.

Deodată se produse o mare agitație și James MacArthur dădu buzna pe ușă.

– Cum ți-ai permis să-mi trimiți pacientul acasă înainte de a-l fi văzut eu?

– I-am reglat aureola, spuse încet Teresa. Nu trebuia decât să i se strângă un nit. Ținea neapărat să plece, fiindcă-și lăsase copilul cu o guvernantă care avea o întâlnire la nouă. Se temea să nu i-l lase singur în casă.

Chipul colțuros al lui James MacArthur rămase întunecat.

– N-aveai dreptul să-i dai drumul. De unde-ai putut ști că nitul ăla nu-i ieșise din cap?

Teresa oftă. Toate visurile nostalgice pe care și le făcuse păreau să se mistuiască. Omul acesta irascibil și nedrept nu merita mila ei. Ce-o fi avut în minte?

– I-am făcut o radiografie, cap și gât, replică ea.

Și, ridicându-se de pe scaun, prinse radiografiile pe panoul diafan și aprinse lumina din spatele acestuia. MacArthur se aplecă să le privească.

– Spre binele dumitale, sper că nu va trebui să se întoarcă din cauza intervenției dumitale neautorizate. Altfel, ai pățit-o, îți dau cuvântul meu!

– Am telefonat la ortopedie.

Teresa continua să vorbească încet și controlat.

– Mi s-a spus că efectuai o înlocuire de șold, așa că am făcut ce-am putut.

MacArthur rămase încruntat.

„Nu ești deloc un om drăguț, domnule MacArthur“, spuse Teresa în gând, refuzând să se lase în voia atracției dinainte și întrebându-se din nou de ce Dumnezeu își bătea capul cu el. O slăbiciune de elevă întârziată, asta trebuia să fie, conchise ea. Era timpul să se maturizeze.

Se aplecă peste formularele pe care le avea de completat, fără să-i mai dea atenție.

MacArthur mai așteptă câteva momente, tremurând de nervi, apoi plecă.

Teresa aruncă pe furiș o privire după el. Furia i se citea în fiecare mișcare, chiar și când se întoarse să spună cu glas sonor:

– Din câte-am auzit, nu peste mult vei pleca în concediu. La întoarcere, poate vei fi capabilă să te formezi și să judeci mai rațional.

Uluită și jignită, Teresa îl privi cu ochi mari.

– Domnișoara Comrie muncește pe brânci și este foarte competentă, interveni sora Murphy, ieșind indignată din oficiul ei. Nu știu ce ne vom face fără ea, când va pleca să traverseze Golful Biscaya, începând de luni.

În ochii lui MacArthur licări o luminiță ciudată, dar nu mai comentă ci doar porni furtunos mai departe, spre ieșire.

– Nu trebuia să spun atât de multe, murmură îngrijorată sora Murphy. În starea-n care e, ar fi în stare să vă urmărească, numai ca să vă creeze probleme.

– Doar n-o să se țină după mine până-n Spania! comentă Teresa cu un râs neîncrezător.

– Păi, cam tot în aceeași perioadă are loc conferința de ortopedie de la Madrid, la care participă de obicei câte unul dintre principalii noștri ortopezi șefi, ca să ne reprezinte spitalul.

– N-o să se ducă, insistă Teresa clătinând din cap. După părerea lui, nici chiar Spania n-ar fi destul de mare

ca să încăpem amândoi în ea. N-ai observat cum i-au lucit ochii? Parcă i-ai fi oferit, involuntar, tocmai confirmarea de care avea nevoie.

– Știu, dădu din cap sora Murphy, cu îngrijorarea întipărită pe față. După aceea m-am gândit că s-ar putea doar să fi scormonit după informații. Numai eu sunt în stare să cad în plasă așa, cu totul!

– Nici o grijă, îi puse Teresa o mână pe braț, înțelegătoare, cred că mai degrabă mi-ai făcut un serviciu. Va fugi de Spania ca de ciumă, acum când știe că voi fi și eu acolo... și-am să mă distrez nemaipomenit! Imaginează-ți...

Expresia îi deveni visătoare.

– Zece zile încheiate fără să-l văd și să-l aud... Ooooh! încheie ea, cu un oftat de ușurare.

Capitolul 6

Săptămâna următoare a fost atât agitată, cât și lipsită de evenimente deosebite, în sensul că Teresa s-a ocupat de numeroase cazuri de vătămări diverse, inclusiv fracturi pe care le-a trimis imediat la secția de ortopedie, dar nu a mai avut nici un contact cu James MacArthur.

Tony Banks se întorsese, așa că sarcinile ei de serviciu se înjumătățiseră. Tony nu-și mai încăpea în piele de bucurie, pentru că luase examenele. Au luat o masă împreună ca să sărbătorească evenimentul, iar Teresa s-a simțit bine în compania lui, deși începea s-o îngrijoreze din ce în ce mai mult.

– Suntem destinați unul altuia, Teresa, insista el, ori de câte ori îi erau respinse avansurile amoroase. Chiar dacă acum nu crezi, într-o bună zi te vei mărita cu mine – după ce vei lăsa să-ți intre-n capul tău frumos și dragălaș faptul că te iubesc și că și tu mă iubești pe mine.

Avem aceleași interese, nu se poate să nu-ți dai seama, râdem împreună – ce bază mai perfectă ar putea exista pentru o căsnicie reușită?

Teresa îl privea cu o expresie gânditoare și serioasă.

– Dacă ți-ai da seama că nu te iubesc, n-ai mai avea atâtea motive de răs. Lasă-mi câtva timp, Tony, nu te mai repezi așa!

– Mă reped? repeta el, trecându-și nervos o mână prin clăia de păr arămiu. Îți dai seama ce vârste avem, Teresa? În dimineața asta mi-am smuls primul fir de păr alb! Tu nu-ți dorești o familie? Eu da, însă nu vreau să îmbătrânesc până apuc să mi-o întemeiez. Și tu, vrei să naști primul copil la bătrânețe?

– Tony!

Când îl vedea ambalându-se așa, Teresa nu-și mai putea stăpâni râsul.

– Un copil la bătrânețe... iar tu, deși ești medic, încă habar n-ai de lucrurile astea!

– Poftim! replica el solemn. Te pot face să râzi. Trebuie să recunoști că asta mă pune în avantaj față de temutul nostru ortoped. El te face mai degrabă să plângi!

La asemenea declarații, Teresa nu-i putea răspunde niciodată nimic, decât repetându-i eventual, pe un ton cât mai insistent, că James MacArthur nu prezenta pentru ea nici cel mai mic interes.

Știa însă, după expresia cu care o privea Tony, că nu reușea să-l convingă.

Era o ușurare pentru ea faptul că în săptămâna următoare pleca în Spania. Avea dreptul la un concediu. Urma să plece singură, considerând că așa avea să se relaxeze mai bine decât dacă-și lua vreun prieten cu ea.

– Vreau să mă odihnesc, să fac numai ce-mi trăsnește mie prin cap, să lenevesc la plajă, să mă urc pe munți, să mă plimb pe străzi lăturalnice, să vizitez locuri ciudate, să văd realitatea la ea acasă și – adăuga ea, devenind mai sfioasă – să-mi exerseze cele câteva cunoștințe de spaniolă fără să mă audă nimeni care mă cunoaște!

Tony dăduse din cap înțelegător.

– Dar toate astea numai într-o săptămână? fusese singurul lui comentariu.

– În zece zile, îl corectase ea, astfel încât am timp să cutreier nordul Spaniei cu mașina. Merg cu a mea, traversând cu feribotul de la Plymouth.

– Aș fi mai liniștit dacă te-ar însoți cineva.

– Totul va fi în regulă.

„Și, la întoarcere,” adăuga ea în gând, „îl voi fi lăsat complet în urmă pe James MacArthur, ceea ce va fi foarte bine.” O nemulțumea enorm faptul că MacArthur continua să-i domine toate gândurile, oricât de mult încerca să-l uite.

– Ne veți lipsi, îi spuse sora șefă de la accidentați și urgențe, când Teresa își luă rămas bun, înainte de a porni spre Plymouth.

Tony nu scoase o vorbă. Ochii lui spuneau totul. Întrucât îi simțea durerea, Teresa se aplecă pe fereastra mașinii, îl trase spre ea și-l sărută scurt pe obraz.

Luat prin surprindere, Tony avu o reacție impulsivă: deschise portiera și, aplecându-se, o îmbrățișă și o sărută apăsător, pe buze. Surorile care priveau pe fereastră ovaționară, bucurându-se de romantismul scenei.

Dar James MacArthur, dar cobora la mașină tocmai în acel moment, se încruntă și-și mută privirea, adăugând singura notă neplăcută plecării Teresei. Observându-i reacția, Teresa își regretă atitudinea impulsivă față de Tony, după care se dojeni pentru că o interesa părerea lui James MacArthur. „Trebuie neapărat să mi-l scot pe omul ăsta din minte“, conchise ea, în timp ce pornea spre autostradă.

* * *

„Vacanța asta e exact lucrul de care aveam nevoie“, își spuse Teresa, în timp ce se plimba de una singură pe puntea feribotului, după ce luase un mic dejun copios la restaurant. Aplecându-se peste parapet, privi siajul navei care se pierdea în depărtare, dantelat cu valuri de un alb pur. Un ofițer din echipaj veni pentru câteva momente lângă ea.

– Ce neagră e apa! remarcă Teresa cu mirare. De ce-o fi atât de neagră?

– Are peste o milă adâncime, răspunse ofițerul, cu un atrăgător accent spaniol. Goful Biscaya e feroce!

Și clătină din cap, apoi se îndepărtă.

– Ar fi trebuit să-mi chem o prietenă cu mine, murmură de una singură Teresa. Așa, aș fi avut ceva de făcut.

Coborî grăbită pe puntea de jos, unde se practicau trageri cu pușca în discuri de argilă. Nu era obișnuită să-și piardă timpul fără nici o ocupație și începea să se teamă că avea s-o răpună plictiseala.

Luă o armă cu două țevi și câteva cartușe cu alice de la un marinar, învăță repede cum să încarce pușca și rămase în așteptare, până când marinarul aruncă peste mare câteva discuri de argilă. Teresa ridică pușca, încercând să le țintească.

Nu era atât de ușor pe cât se așteptase. Toate focurile nimeriră aiurea, iar pasagerii adunați pe puntea de deasupra ca să asiste îl întâmpinau pe fiecare cu câte un „Ăăăăăă...!” lung de dezamăgire. Teresa se simțea tot mai rușinată și începea să-și regrete încercarea.

Se pregăti să tragă ultimul cartuș. Discul de argilă își luă zborul. Teresa ridică arma, ochi...

Din mulțime se ridică un val de ovații, când discul fu spulberat în mii de bucăți. Teresa se întoarse încântată spre marinar, cu un zâmbet victorios... numai pentru a-l vedea în spatele ei pe James MacArthur, coborându-și pușca!

Șocul și surpriza de a-l vedea acolo nu reușiră să-i înăbușe indignarea.

– Dumneata ai făcut-o! strigă ea. Ai tras în discul meu!

– Nu prea puteam sta cu mâinile-n sân, uitându-mă cum te făceai de râs, mormăi el fără nici o expresie.

– Nu trebuia să te amesteci! se răsti Teresa. Mă distrăm!

Și, înapoiindu-i marinarului arma, porni furioasă spre scară, ca să se piardă prin mulțimea de sus.

Ajunsa acolo, așteptă să se calmeze, timp în care își dădu seama că singurul om pe care încerca să-l uite era la bordul feribotului pe care-l luase tocmai ca să scape de toată lumea – și mai ales de el!

Un moment, rămase nemișcată. James MacArthur era pe vas! Nu-i venea să creadă! Acum trebuia să-și petreacă tot timpul încercând să-l evite!

– Vă simțiți bine, da? i se adresă ofițerul cu care vorbise mai înainte, apropiindu-se zâmbitor, cu ochii plini de interes. Dar sunteți singură? O, se întristă el, nu e bine. Eu sunt de gardă, altfel v-aș ține companie.

Apoi ochii i se luminară din nou, cu speranță.

– Diseară are loc un dans și nu voi fi de serviciu. Veți dansa cu mine, da?

Teresa nu avu timp decât să zâmbească, înainte ca ofițerul să plece. Îi plăcea cum arăta, fără a fi tocmai chipeș; avea un chip bun și înțeleghător, și un zâmbet plin de umor – toate calitățile care-i lipseau lui MacArthur. Teresa oftă, nemulțumită că-i compara pe toți bărbații cu James MacArthur. Alungându-și-l din minte, începu să se gândească la invitația tânărului ofițer, spre a ajunge la concluzia că ar fi fost plăcut să aibă o escortă, chiar și pentru scurt timp.

* * *

Străduindu-se să-și învingă sfiala, Teresa intră în sala de bal și se așeză la una dintre măsuțele dispuse în jurul micului ring de dans. Nu existau decât vreo două libere dintre care să aleagă dar, spre ușurarea ei, cea la care se așeză era pe jumătate ascunsă în spatele unor plante cu frunziș luxuriant, sădite în niște jardiniere.

Pe ring dansau deja câteva perechi, iar formația cânta în plin avânt. Ospătari cu uniforme elegante circulau de colo-colo, iar Teresa tocmai se întreba ce să comande de băut, când unul dintre ei îi aduse o tavă pe care se afla un pahar verde înalt, decorat exotic cu felii de fructe în jurul buzei și umbreluțe viu colorate.

— Pentru dumneavoastră, seșnorita, spuse ospătarul, cu o plecăciune, punând băutura pe masă.

— Dar n-am comandat nimic! protestă Teresa.

— Pentru dumneavoastră este, insistă chelnerul înclinându-se din nou.

Și, cu un zâmbet, se retrase, plecând să servească la altă masă.

Presupunând că era o tratație din partea casei, Teresa luă paharul și sorbi o înghițitură. Băutura era delicioasă. Tocmai se pregătea să mai ia o sorbitură, când peste masă se așternu o umbră și, ridicând privirea, Teresa avu surpriza de a-l vedea pe James MacArthur trecând pe alături.

Ortopedul se îndreptă direct spre cealaltă masă liberă, aflată la câțiva metri distanță, părând să n-o vadă pe Teresa. Arăta foarte atrăgător, îmbrăcat cu costum de seară și papion. Surprinsă, Teresa observă că avea o cămașă brodată. Nu l-ar fi crezut în stare să-și dea atâtea osteneală, numai pentru un dans la bordul feribotului.

MacArthur chemă un ospătar și-i comandă ceva de băut, sau cel puțin așa presupuse Teresa. Apoi se ridică de la masă. Teresa nu-și mai putea lua ochii de la el, poate tocmai fiindcă se apropia de ea, venind drept spre masa ei. Oare o observase?

Inima începu să-i bată dezordonat, parcă dansând. Palmele i se umeziră. Știa că în obraji îi apăreau bujori... of, de ce nu-și putea controla mai bine emoțiile! Acum MacArthur avea să știe cum reacționa la vederea lui...

James MacArthur se opri lângă masă, obligând-o să ridice privirea spre el. Ce voia? Avea de gând să-i reproșeze ceva... acolo, în public? Chipul îi era la fel de serios ca întotdeauna, sever chiar. Se pregătea să vorbească... Of, de ce rămăsese în sala de bal? Ar fi fost mult mai liniștită dacă se ridica și pleca în cabină când îl văzuse intrând, fără să mai riște o posibilă confruntare.

— N-ai vrea să dansăm? o întrebă el.

Surpriza fu atât de mare, încât Teresa ajunse în brațele lui înainte de a se gândi cum să refuze.

MacArthur dansa bine, cu mișcări sigure și fluente. Era un vals. Lumina scăzuse până la o penumbră sentimentală și domnea o atmosferă romantică.

Teresa îi privi pe furiș chipul. Era la fel de împietrit ca întotdeauna, ca și cum ar fi fost sculptat în granit. Un moment, simți un fior de neliniște, neștiind la ce se gândea James MacArthur, și se împiedică, dintr-o dată conștientă că i se înmuiau genunchii. MacArthur o privi cu sprâncenele înălțate, dar fără să spună nimic.

Valsul se încheie, iar Teresa fu condusă înapoi la masa ei, unde se așează. MacArthur ezită înainte de a se întoarce la masa lui.

– Îți place cocktailul? o întreabă el. Sper că asta ai fi ales și singură.

Teresa privi paharul verde.

– Un cocktail? repetă ea cam buimăcită. Asta e?

Ridică privirea spre el, cu nemulțumirea ivindu-i-se în ochi.

– Deci, dumneata mi l-ai comandat, domnule MacArthur? N-ar fi trebuit să mă întreb și pe mine mai întâi? Credeam că e un soi de punci cu fructe, oferit din partea casei, sau așa ceva.

– Atunci ar fi fost mai acceptabil?

– Da, răspunse Teresa cu candoarea ei obișnuită.

– Înțeleg.

MacArthur se încruntă și mai mult, după care se înapoie la masa lui, fără o vorbă.

Teresa se simțea îngrozitor, dar îi părea bine că avusesese curajul să spună ce-i trecea prin minte. La urma urmei, ar fi trebuit s-o întrebe ce dorea, înainte de a-i impune în mod atât de arbitrar să bea un cocktail. Poate că nici nu voia alcool – de unde putea el ști?

Chiar în acel moment, tânărul ofițer din echipaj intră în sala de bal, privind în jur ca și cum ar fi căutat pe cineva. Teresa se ridică, anume ca s-o vadă. Ofițerul veni direct spre ea, iar Teresa, gândindu-se că avea s-o invite la dans, se bucură, dorind ca James MacArthur să vadă că nu depindea de compania lui. Zâmbi amabil și nu avu nici o obiecție când tânărul ofițer o luă de mână, trăgând-o spre ușă.

– Să dansăm, propuse el, dar nu aici. Nu-mi plac aceste dansuri, mai bine mergem jos la disco, da?

Teresa îl lăsa s-o conducă afară din sala de bal și, deși dorea foarte mult să vadă dacă James MacArthur se uita, rezistă tentației de a arunca o privire spre el.

Mica discotecă era ticsită, cu curcubeul multicolor pe care-l răspândea orga de lumini provocând dureri de cap, sau cel puțin așa i se întâmplă Teresei, în timp ce bubuiturile asurzitoare ale tobelor îi făceau timpanele să se revolte. Totuși, se prefăcu că se simțea bine, deși mintea îi tot revenea la calmul din sala de bal de deasupra.

Își tot amintea de paharul cu cocktail, verde, rece și aproape neatins, și o cuprinse un sentiment de vinovăție. Poate că ortopedul avusese intenții bune... în felul lui? N-ar fi trebuit să-i acorde măcar beneficiul îndoielii și să-i mulțumească? Nici n-ar fi fost de mirare dacă ajungea s-o creadă o arțăgoasă incorigibilă!

Nu că i-ar fi păsat cu ceva de părerea lui, se grăbi ea să-și reamintească.

– Ești tristă, ești... cum se spune... gânditoare? comentă partenerul ei de dans, privind-o întrebător. Nu-ți place să dansezi?

– A, ba da...

Teresa făcu un efort să se miște cu mai multă însuflețire, spunându-și că, dacă seara ei era compromisă, n-avea nici un rost să i-o strice și pe-a lui.

– Vino pe punte, să privim marea și să... romântăm, așa se spune, da? propuse nesigur tânărul spaniol, însă chiar în acel moment un marinăr agitat se îmbulzi prin mulțime, pentru a-i transmite un mesaj.

Ascultând, ofițerul se însufleți pe dată.

– Un om e bolnav, îi spuse el Teresei. Mă duc la el!

– Ia-mă și pe mine, îl rugă ea. Sunt medic, poate reușesc să-l ajut cu ceva.

Tânărul își croi drum prin mulțime, urmat îndeaproape de Teresa. Apucând-o de mână, împinse ușa... și fu cât pe ce să nimerească drept în bărbatul înalt care stătea de cealaltă parte a acesteia.

Fără să ridice privirea, Teresa știu cine era și ce făcea. James MacArthur o privise prin geamurile ușii. Îi simțea dezaprobarea nerostită în fiecare fibră a ființei. Pesemne o crezuse foarte dornică să rămână cu tânărul ofițer!

Oricum, n-avea timp să se oprească și să-i explice, chiar dacă ar fi vrut. Era trasă destul de repede, avea de coborât o scară, lucru deloc ușor când doi oameni alergau unul după altul, ținându-se de mână.

Totuși, peste câteva secunde, Teresa și tânărul ofițer ajunseră lângă bolnav. Câțiva membri ai echipajului, în majoritate greci, stăteau neputincioși în jurul lui, neștiind ce să facă pentru a ușura suferința colegului lor. Acesta, înalt și destul de gras, se chircise lângă un perete, ținându-se de piept, incredibil de palid, scădat în sudori reci și abia mai respirând.

Adoptând imediat cea mai profesională atitudine, Teresa ceru să i se aducă o trusă medicală și îngenunche, chiar în timp ce suferindul se răsturna într-o parte.

– A făcut stop cardiac! exclamă ea. Are un atac de cord!

Îi luă imediat pulsul, întorcându-l cu fața în sus. Nesimțind nimic, îi aplică o lovitură puternică în piept, apoi începu masajul cardiac extern, observând – spre ușurarea ei – că bolnavul continua să respire spontan.

Peste câteva secunde, culoarea îi reveni în obraji, iar pulsul i se putu vedea din nou, într-o venă de la gât.

Tocmai în timp ce omul își revenea, sosi și trusa medicală. După ce colegii lui îl ridicară în șezut, Teresa îi injectă un analgezic și un medicament împotriva grețurilor.

– Să fie chemat prin radio un elicopter, pentru a-l duce la spital, ordonă ea autoritar. Are nevoie de o unitate de asistență coronariană, unde să poată fi monitorizat și să existe echipamente pentru electroșocuri, în caz că i se oprește din nou inima.

– Vă rog...? întrebă încruntat tânărul ofițer. Nu înțeleg tot ce spuneți...

– Înțelege cineva?

Teresa se uită de la un chip la altul. Nici unul dintre membrii prezenți ai echipajului nu părea să-i înțeleagă cuvintele.

– Nu vorbesc engleza, iar engleza mea e foarte puțină... explică nefericit ofițerul.

– Of! bătu Teresa din picior, frustrată.

– Voi transmite eu ordinele, interveni James MacArthur, împingându-se prin mulțimea adunată pe punte. N-am vrut să mă amestec. Ai procedat excelent – nici eu nu l-aș fi putut ajuta mai bine.

Îi vorbi tânărului spaniol în limba lui, curgător, iar ofițerul plecă în fugă spre cabina radiotelegrafistului.

– Îl iau eu în primire de-acum, continuă ortopedul, măsurând-o pe Teresa cu privirea. Du-te și spală-te, ești plină de ulei de motor!

Coborî privirea spre pacient, care stătea rezemat între pernele și păturile aduse de colegii lui și părea să se simtă mult mai bine, deși încă mai respira sacadat. Era un om trecut de cincizeci de ani și, judecând după salopeta pătată cu unsoare, lucra în sala mașinilor.

Teresa își studia rochia făcută praf, nevenindu-i să creadă. Pe lângă petele negre de ulei, își rupsese tivul cu tocul, când îngenunchease pentru a-l reanima pe pacientul cardiac.

– Cred că arăt îngrozitor! exclamă ea deznădăjduită și se răsuca grăbită să plece, ridicându-și mâna la față pentru a găsi și acolo dăre unsuroase... apoi, însă, îl privi pe bolnav și se răzgândi. Nu, nu-l părăsesc, declară cu îndărătnicie. La urma urmei, e pacientul meu!

În timp ce rostea aceste cuvinte, își aminti de o situație asemănătoare, când James MacArthur protestase la fel în legătură cu tânărul căruia i se slăbise un nit al aureolei, iar ea nu voise să-l facă să mai aștepte. Ca și cum și el și-ar fi amintit, gura lui James MacArthur tresări puțin, fără veselie, dar imediat își reluă severitatea.

– Spală-te imediat de uleiul ăsta! aproape că lătră el, adăugând caustic: așa nu-i ești de folos nimănui. În elicopter va fi prezent un medic, care îl va lua în primire de la mine.

– De la dumneata? se răzvrăti Teresa. Dar, domnule MacArthur, trebuie să insist... acest bolnav e pacientul meu. Am să mă ocup personal de el, până ajunge la spital.

MacArthur îi aruncă o privire feroce:

– Ba ai să te duci și-ai să-ți speli porcăria asta de pe piele până nu ți-o distruge! Mișcă, domnișoară Comrie!

Și, fără să-și dea seama cum, Teresa porni spre cabina ei, ca să se spele și să se schimbe. Abia în timp ce se ștergea cu prosopul începu să simtă nemulțumirea. Se lăsase dominată de atitudinea lui tiranică!

– Ei bine, domnule doctor ortoped șef James MacArthur, mormăi ea printre dinți, cu o hotărâre inflexibilă pe față, asta a fost ultima oară când ai învins!

Se îmbracă în grabă, luându-și treningul, și alergă din nou pe punte.

Ajunse tocmai la timp pentru a-l vedea pe pacient ridicat cu un scripete în elicopter. Scena era luminată de lună. James MacArthur stătea în primele rânduri ale mulțimii, coordonând operațiunile. Teresei nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Probabil că, dacă o vedea stând acolo, MacArthur ar fi luat un aer care voia să spună: „Ce ți-am zis eu...?” Era mult mai bine nici să n-o vadă.

Teresa se retrase în umbră și coborî din nou la cabină. Nu voia să vadă pe nimeni, nici pe tânărul ofițer spaniol, nici pe altcineva. James MacArthur o făcuse de râs în fața tuturor.

Avea să se culce, iar dimineța, imediat ce vasul acostă, urma să debarce, plecând cu mașina cât putea de repede și discret.

* * *

Planul ei păru încununat de succes. Nici una dintre celelalte ocupante ale cabinei nu reveni până la sfârșitul serii dansante, iar între timp Teresa adormise adânc. Dimineța, se trezi cea dintâi și se duse să ia micul dejun în restaurantul aproape pustiu, fiind prima pasageră prezentă.

Tocmai când se pregătea să plece, începu tărăboiul.

Mai întâi intră mica formație muzicală a navei, când, apoi căpitanul și, în urma lui, majoritatea ofițerilor și a membrilor echipajului. În acordurile unei melodii triumfale și în văzul tuturor pasagerilor prezenți, printre care și James MacArthur, se adunară în jurul ei, iar căpitanul îi oferă un buchet de flori, un set de valize din piele și un cec, contribuție din partea echipajului ca să-și poată cumpăra o rochie nouă.

Teresa nu înțelese aproape nimic din discursul lui, dar după bătăile pe umăr și zâmbetele de felicitare ale tuturor celor din jur înțelese că i se mulțumea pentru că salvase viața acelui membru din echipaj.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se simțea foarte adânc mișcată. Dar nu putea spune prea multe, căci n-ar fi fost înțeleasă. Nu-i rămânea decât să accepte elegant darurile și mulțumirile. Dacă refuza, i-ar fi jignit pe toți aceia care i le oferiseră cu atâta generozitate.

Era o situație cam umilitoare, căci Teresa nu făcuse decât ceea ce-ar fi făcut oricare alt medic, știa bine; în același timp, era mulțumită, întrucât nu mai simțea că s-ar fi făcut de râs în fața tuturor.

Numai în fața lui James MacArthur, iar el nu conta.

Oare...?

Capitolul 7

Jenată de agitația produsă din cauza ei, Teresa se bucură când sosi vremea să coboare în cală pentru a-și lua mașina. Majoritatea pasagerilor își adunau și ei valizele, pregătindu-se să le încarce în portbagajele mașinilor. Îl văzu pe James MacArthur mergând în fața ei. Nu-l însoțea nimeni și părea foarte singur. Pentru prima oară de când plecase de la spital, pe Teresa o cuprinsese mila.

Își aminti de ancheta medico-legală care urma. Probabil că-l frământa tot timpul – nici nu era de mirare că se purta atât de morocănos! Și ea ar fi fost la fel în locul lui. Cât de neînțelegătoare fusese! Ar fi trebuit să-i fie rușine.

Se hotărî să-l ajungă din urmă și să se poarte mai binevoitor cu el.

– Ăă, domnule MacArthur... găfâi ea grăbită, cu valiza grea în mână. Aș... ăă... eu...

Nici moartă n-ar fi găsit ceva de spus.

– Da? o privi MacArthur în lungul nasului său aristocratic, fără să se oprească din drum.

Teresa trase adânc aer în piept.

– Voiam să spun că-mi pare rău pentru aseară, cu cocktailul și toate celelalte... Ai fost foarte amabil că mi l-ai comandat.

– Cum, replică el ironic, amabil din partea mea, domnișoară Comrie? Credeam că-ți place să fii consultată în legătură cu asemenea lucruri.

„Nu-mi ușurează deloc situația“, își spuse Teresa. „Oare chiar merită să-mi dau osteneala“? Dar îi plăceau provocările, iar încercarea de a lega un dialog cu el o incita.

– Stai mult în Spania? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

– Dă-mi mie valiza asta, se vede clar că pentru dumneata e prea grea.

I-o luă din mână, vârându-și-o sub braț, deasupra propriei lui valize pe care o ducea în aceeași mână, și continuă:

– Nu, nu stau mult. Trebuie să particip la o conferință și să vizitez o veche prietenă care mi-a fost cândva pacientă.

O privi cu sprâncenele înălțate.

– Dar dumneata, dragă domnișoară Comrie, vei sta mult?

– Cam o săptămână.

– Ai mai fost în Spania?

– Nu. Dumneata ai mai fost, domnule MacArthur?

Pe chipul lui se ivi din nou acea expresie fugară de amuzament.

– Suntem foarte formali, remarcă el, și totuși, acum nu ne aflăm în spital. Oricum, ca să-ți răspund la întrebare – da, am mai fost, de multe ori. Și-acum, care e mașina dumatăle?

Teresa i-o arată.

– Văd că noile valize au și fost încărcate înăuntru, observă MacArthur.

– Au fost atât de amabili să mi le dăruiască, răspunse Teresa roșind puțin. Nu mă așteptam, dar nici nu-mi place să refuz...

– Ai mai circulat cu mașina pe continent? urmă el, ignorându-i cuvintele.

– Nu încă.

– Atunci ține minte să conduci pe dreapta, altfel vei provoca accidente.

Îi puse valiza în portbagaj, după care se întoarse spre ea, gânditor.

– Cred că ar fi mai bine să-mi parchez mașina undeva și să te însoțesc o bucată de drum, spuse el, până te obișnuiești cu regulile de circulație europene. Mă pot întoarce cu un taxi.

– A, nu pot primi, protestă Teresa. Am să mă descurc de minune.

– Vei fi un adevărat pericol public pe șosele, afirmă MacArthur pe un ton categoric, vorbinu-i ca unui copil năzuros. Unde vrei să te duci?

– La San Sebastian, răspuse ea cu voce mică, simțindu-se dominată de autoritatea lui.

– Foarte bine, te voi însoți o parte din drum. Așteaptă-mă pe chei.

„Poate că ar fi mai bine să am companie la început“, își spuse Teresa, așezându-se la volan.

Când îi veni rândul la debarcare, coborî pe chei și așteptă în primul loc liber de parcare. MacArthur i se alătură după un timp, apoi începu să se poarte, chiar din primul moment, ca un instructor de conducere auto. Nu avură ocazia să converseze pe alte subiecte, chiar dacă Teresa ar fi dorit. Se simțea și mai penibil decât în spital, căci acum MacArthur o critica încontinuu.

Se hotărî să-și schimbe destinația cu o stațiune mult mai apropiată, pe care părinții ei o vizitaseră adesea. Locuiseră întotdeauna în propriul lor apartament din apropierea falezei, așa că ar fi fost bine să-și stabilească și ea baza acolo. În orice caz, era incomparabil mai aproape decât San Sebastian.

– M-am răzgândit, spuse ea, voi sta undeva la vest de Zarauz, și aproape am ajuns. Vrei să te las într-un loc de unde vei putea lua un taxi?

– Aici? replică MacArthur, privind spre câmpiile și colinele împădurite din jur. Singurul taxi pe care-l putem găsi în regiunea asta ar fi un car cu boi! comentă el, cu obișnuita lui undă de sarcasm. Doar dacă nu cumva crezi că m-ar putea lua călare peste coșurile alea cu ardei roșii pe care le cară în spinare măgarul de-acolo!

Teresa aruncă o privire spre animalul împovărat, cu urechi lungi, care tocmai ieșea pe o poartă, și fu cât pe ce să cotească drept către el.

– Hei, fii atentă! exclamă James MacArthur, punând o mână pe volan. Ce te face să crezi că poți merge singură mai departe?

– Am circulat de una singură prin locuri mult mai dificile decât aici, protestă Teresa. Numai prezența dumatile mă face să fiu nervoasă.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să mă debarci, dar e păcat că nu te-ai hotărât să-ți scurtezi drumul adineaori, când am trecut prin Bilbao.

– M-am oferit să te las acolo, domnule MacArthur, însă ai spus că e un oraș prea aglomerat, prea industrializat, și că traficul mi-ar veni de hac cât ai clipi.

– Dacă ții bine minte, îți displăcea mirosul de sardinas asadas, de la sardelele care se frigeau la grătar, pe străzi...

„Văd că nu suntem în stare decât să ne certăm,” își spuse Teresa, „e clar că m-aș simți mult mai bine singură!”

Și, fără să-i explice ce avea de gând, încetini, întoarse mașina în spațiul din fața unei case gen cabană, în stil basc tipic, cu balcon închis cu geamuri, și porni înapoi spre Bilbao.

– Ce Dumnezeu te-a apucat? întrebă iritat James MacArthur. Nu-mi arde de jocuri, domnișoară Comrie!

– Te duc înapoi la Santander, replică Teresa calmă. Măcar atâta lucru pot să fac, și voi avea posibilitatea să mai exersezi, cum pari convins că am atâta nevoie.

MacArthur își încrucișă brațele pe piept, rămânând tăcut ca o statuie. Teresa nu mai îndrăzni să-l privească, simțind cum îi creștea furia. Dar era vacanța ei, își reaminti ea, și nu accepta să și-o înceapă în condiții tensionate.

Totuși, trebuia să vorbească, altfel cu greu ar fi risipit tensiunea.

– Nu m-a deranjat cu adevărat mirosul al sardinelor de pe străzile din Bilbao, începu ea pe neașteptate, fără o singură privire spre cel de alături. Ba chiar mi-au făcut poftă de mâncare, arătau atât de apetisant... și mi-au trezit unele amintiri...

– Amintiri triste? Întrebă MacArthur pe un ton neașteptat de înțelegător.

Ușurată și rușinată în sinea ei că se așteptase la o altă reacție, Teresa tăcu un moment înainte de a continua.

– Înțelegi, explică ea, învingându-și o anumită reticență, tatăl meu avea o mare slăbiciune pentru sardinele prăjite din Bilbao și vorbea despre ele atât de des, încât aproape că le puteam simți mirosul, deși n-am fost nicio dată în Spania, nici în nord și nici în sud.

– Tatăl dumitale avea relații de afaceri la Bilbao?

– Nu, nimic de genul ăsta. Numai că el și mama își petreceau adesea vacanțele aici, și până la urmă și-au cumpărat un apartament lângă Zarauz. Într-un an, a fost

vorba să-i însoțesc și eu, pentru prima oară, dar din păcate au murit într-o prăbușire de avion, când se întorceau în Anglia ca să mă ia.

Continuă cu o voce foarte scăzută:

– Poate-ți amintești... Avionul a lovit coasta unui munte și a explodat. N-a existat nici un supraviețuitor.

Un moment MacArthur nu spuse nimic, apoi:

– Deci, n-ai văzut niciodată apartamentul acela. Presupun că experiența ar fi fost prea traumatizantă. Ce-ai făcut cu el, l-ai vândut?

– Nu. N-am putut, știind cât însemnase pentru mama și tata. În schimb, îi plătesc întreținerea. O menajeră îl vizitează regulat, pentru a face curățenie și a vedea dacă totul e în regulă.

– Cum se face că n-ai mers niciodată cu părinții tăi acolo? Desigur, trebuie să fi avut destule ocazii.

MacArthur părea interesat, din nou spre surprinderea ei.

– Nu tocmai. Își petreceau iernile în Spania, venind acasă numai de Crăciun, iar eu eram la școală, în internatul unei mănăstiri, apoi am devenit soră auxiliară într-un spital, înainte de a intra la facultatea de medicină, așa că niciodată n-am avut timp prea mult pentru distracții.

În voce i se simțea regretul. Nu-și dorea nimic mai mult decât să fi petrecut mai multă vreme cu părinții ei. Dar de ce-i spunea toate astea? ...Și tocmai lui James MacArthur!

– Părinții mei s-au despărțit când eram copil, murmură el, cu aroganța dispărută din glas. Niciodată n-am

știut dacă să-mi pară rău sau să mă bucur. Să mă bucur pentru că certurile interminabile dintre ei se sfârșiseră, sau să regret faptul că nu-i mai puteam instiga unul împotriva celuilalt ca să-mi iasă mie bine toate interesele.

Teresa se încruntă, gândindu-se cât de nemilos și egoist îl făcea să pară această descriere. Nu era de mirare că devenise atât de înfumurat... probabil îl nemulțumise tot ceea ce i se întâmplase după aceea și în special faptul că majoritatea celorlalți copii aveau părinți care rămăseseră împreună.

Vru să-l întrebe ce se întâmplase cu părinții lui, dar se codea, așa că în schimb îl întrebă dacă învățase la internat.

– Nu, răspunse el scurt, m-au exmatriculat.

Când ajunseră înapoi în locul din Santander unde MacArthur își parcase mașina, Teresa opri.

– Acum știi de ce sunt burlac, spuse el în timp ce cobora. Mi-a trecut pentru toată viața cheful de însurătoare!

Și, cu un gest scurt de salut din cap, se îndepărtă.

Teresa privi după el, întrebându-se de ce spusese așa ceva. Doar ea nu făcuse nici o aluzie la căsătorie sau celi-bat! N-ar fi îndrăznit!

Era gata să ambreieze, când se opri.

James MacArthur revenea spre mașină.

– Îți mulțumesc că m-ai adus până aici, spuse el, aplecându-se în dreptul ferestrei deschise. Și, apropo, să

nu crezi că ceea ce am spus la sfârșit ascundea ceva. A fost o simplă declarație, nimic mai mult... Și încă se mai aplică... chiar și acum.

Apoi se ridică, lăsând-o să plece.

Teresa demară, cu gândurile în plin tumult. De ce „chiar și acum”? Părea aproape ca și cum...

* * *

Se bucură când în sfârșit ajunse la apartament și se putu concentra asupra altor lucruri, constatând că, în locul tristeții pentru părinți, se putea bucura și ea de casa lor de vacanță, ca și cum aceasta i-ar fi apropiat cumva din nou.

Își petrecu următoarele două zile lenevind la soare, pe balcon sau pe nisipul alburiu al plajei de jos, înotând în apele calde și albastre ale mării sau făcând cumpărături din hala comercială. Se distra când făcea inevitabilele greșeli, mai ales când își încercă sumarele cunoștințe de spaniolă și ceru Bifsteak, uno kilo, pentru a se pomeni cu o bucată de carne grea de aproape două livre și jumătate!

Învăță că barra era o pâine lungă și crocantă, și-și cumpără una, dar nu găsi nicăieri unt, neștiind că se numea mantequilla. Totuși, îi era ușor să cumpere fructe, mai ales pepenii galbeni stivuiți în movile înalte pe marginea drumului și cântăriți cu balanțe mari. Teresa se hotărî să mănânce numai pâine și fructe, pen-

tru a nu risca să mai cumpere carne. Cea mai mare parte din bifeak o dăduse pescărușilor, fiind mult prea multă pentru ea.

La sfârșitul celei de-a treia zile era bronzată, odihnită și gata să se întoarcă la spital. Mai rămase o zi, totuși, ca să participe seara la fiesta locală, căci voia să vadă unele dintre dansuri: focosul flamenco, cu băți din călcâie, și dansul popular basc jota, care o captivă atât de mult încât, când un spaniol tânăr o luă de mână și o trase în cercul dansatorilor, Teresa li se alătură fără ezitare.

Dimineața, făcu ordine în apartament, își împachetă cele câteva lucruri pe care și le adusese, apoi se pregăti să plece înapoi spre Santander, hotărâtă să nu mai stea în Spania. Era nerăbdătoare să se întoarcă la spital și să se reapuce de treabă, deși în adâncul inimii știa că de fapt voia să afle ce se întâmplase cu ancheta și cum suporta James MacArthur concluziile, indiferent care erau acelea. Dacă fusese găsit vinovat?

Chiar înainte de a ieși, când tocmai luase valiza în mână, sună telefonul.

Cu receptorul la ureche, Teresa se prăbuși într-un fotoliu când auzi glasul de la celălalt capăt al firului.

– Domnule MacArthur! exclamă ea. De ce... cum...?

– Cum te-am găsit? Am telefonat la centrala spitalului și mi-au spus că le dăduseși adresa, în caz că aveai nevoie să te găsească. Foarte înțelept din partea dumei-tale. Fiecare medic ar trebui să facă la fel.

– Vorbești de la spital?

– Nu, încă n-am plecat din Spania. Conferința a durat mai mult decât se planificase, de aceea am și sunat la centrală, ca să anunț că mai întârzii.

– Aha, înțeleg... răspunse Teresa, deși era încă surprinsă că o căutase.

– O mai am de vizitat pe acea fostă pacientă a mea, continuă el, și mi-a trecut prin minte că ar fi foarte încântată dacă aș veni însoțit de încă cineva. Îi place să-și exerseze engleza și o interesează și moda. Te pricepi cât de cât la modă, domnișoară Comrie?

– Nu mai mult decât orice femeie normală, domnule MacArthur.

Teresa începea să-și regăsească umorul și siguranța de sine.

– Atunci, îți propun să mergem împreună. Ești liberă în după-amiaza asta?

– Să mă uit, răspunse ea, răsfoind agenda goală de lângă telefon, pentru că nu dorea ca MacArthur să știe că avea atât de puține de făcut, încât fusese cât pe ce să se întoarcă în Anglia. Da, cred că-mi pot face puțin timp...

– Atunci e perfect, replică James MacArthur.

Și închise, nu înainte de a-i mai da câteva sfaturi, printre care și:

– Ai grijă să te îmbraci potrivit.

Ceea ce, desigur, o irită, așa că rămase cu rochia simplă de bumbac albastru pe care o avea deja pe ea, luându-și în plus doar un batic și o poșetă.

Capitolul 8

James MacArthur ajunsese surprinzător de repede, ceea ce o făcu să-și dea seama că telefonase de undeva din apropiere. Încruntându-se la vederea rochiei de plajă, nu comentă totuși și o invită grăbit în mașina lui, ca și cum n-ar fi avut vreme de pierdut, pornind în goană pe șoseaua de coastă.

– Ți-e foame? o întrebă el pe drum. Dacă da, ne vom opri undeva să luăm o gustare.

– N-am mâncat nimic la prânz, răspunse Teresa, dar nu mă deranjează să mai aștept.

– Foarte bine.

Peste câteva momente, adăugă:

– Cred că Doña Margarita ne așteaptă cu ceva pregătit, e foarte ospitalieră. În curând vom fi acolo.

– Doña Margarita? repetă Teresa

– Doña Margarita d'Echevarra. A, uite c-am ajuns...

Încetinind, Julia MacArthur intră pe o frumoasă poartă de fier forjat, înaintând spre o curte pardosită cu marmură, unde opri mașina.

– După cum vezi, arhitectura de-aici are influențe maure, remarcă el, deschizându-i portiera ca să coboare.

Neștiind prea multe despre clădiri, maure sau în alt stil, Teresa fu salvată de apariția unei femei înalte și elegante, care le ieși în întâmpinare de sub un alcov în formă de cupolă.

– Mi casa es su casa, le spuse doamna, cu un zâmbet binevoitor.

– Ceea ce înseamnă „Casa mea e casa dumneavoastră“, traduse încet James MacArthur. O urare spaniolă tradițională de bun-venit. Răspunde doar Muchas gracias sau altceva în același gen.

Teresa, însă, zâmbi doar și se înclină, ceea ce păru de ajuns, căci Doña Margarita, dintr-o dată abătută, întoarse din nou capul spre James.

– Te-ai căsătorit? îl întrebă ea.

– Nu! răspunse MacArthur – cam prea repede și apăsător, după părerea Teresei.

– A, atunci e bine, căci fina mea a venit să te cunoască, așa cum ți-am promis.

Doña Margarita zâmbi ușurată și îi conduse într-o cameră-grădină exotică și răcoroasă, cu mozaicuri de marmură pe pereți. Din urnele rezemate pe suporturi din fier forjat decorate cu măiestrie se revărsau cascade de flori în toate culorile.

În timp ce se turna vin de Xeres, și se serveau tapas, James o întreabă pe Doña Margarita cum mai stătea cu sănătatea, sau cel puțin așa deduse Teresa, căci expresia femeii mai vârstnice deveni mai preocupată, în timp ce-și ducea o mână la inimă, cu un gest sugestiv. Altminteri, conversația era de neînțeles, căci limba bască era mult mai dificilă decât puțină spaniolă pe care o învățase Teresa în școală.

Totuși, revenind la engleza ei cam ezitantă, Doña Margarita le preciză că acele tapas nu erau decât aperitive, urmând să li se servească o masă în toată regula.

James clătină din cap. Nu putea rămâne mult, începu el să explice, însă chiar în acel moment se produse o ușoară mișcare după unul dintre paravanele ornamentale care acopereau o ușă, și în cameră intră o fată de o rară frumusețe și grație. Teresa nu mai văzuse niciodată niște ochi negri atât de adânci ca aceia care se ațintiseră acum asupra lui James, în timp ce ortopedul se ridica în picioare.

Doña Margarita se ridică și ea, ieșind în întâmpinarea fetei, căreia îi atinse cu afecțiune fața de o formă ovală perfectă, trecându-și ușurel un deget peste gura senzuală și netezindu-i părul negru-albăstrui oricum pieptănat impecabil ca și cum ar fi mângâiat o capodoperă de mare preț.

— E fermecătoare, nu-i așa? întreabă ea, conducându-și fina spre James. Ea este Conchita. A venit tocmai de la

Sacramonte, muntele nostru din Granada plin de peșteri, anume ca să te cunoască. Și se va produce diseară la fiesta, ca să poți vedea cum dansează...

Fata i se luminase de entuziasm și, întorcându-se și spre Teresa, adăugă cu mândrie:

– Conchita dansează cu mult suflet, ca o... cum se spune...? Ca un licurici pățimaș, căci prin venele ei curge sângele țiganilor andaluzi. A câștigat multe premii pentru flamenco, la fiesta.

Teresa încercă să se arate cuviincios de impresionată, ceea ce-i era cam dificil, căci frumoasa Conchita arunca ocheadele cele mai languroase în direcția lui James. Acesta nu părea să aibă nici o obiecție, ceea ce era și mai rău, și nu încercă să refuze nici invitația lansată de Doña Margarita, părând să uite că, în urmă cu doar câteva minute, îi spusese că nu avea timp să stea prea mult.

Teresa începea să se înfurie. Ea fusese pe cale să se întoarcă în Anglia, amânând plecarea numai pentru că James o invitase în vizita la Doña Margarita. Atunci, cu ce drept o ținea pe loc, numai fiindcă-i plăcea să accepte avansurile cochete ale Conchitei?

Se rezemă de spătar și închise ochii, neavând chef să mai asiste la privirile amoroase pe care fata i le arunca ortopedului fără să se ascundă.

– Vă doare capul? întrebă Doña Margarita, pe un ton cumpătitor.

„Nici măcar să închid ochii n-am voie“, își spuse cam enervată Teresa, încercând să-i zâmbească gazdei.

– Mă doare puțin, confirmă ea.

Dar știa că nu capul o durea, ci inima.

Și mai știa și cauza. Pentru prima oară în viața ei, cunoștea junghiurile geloziei. În acel moment, nu-și dorea nimic mai mult decât să-l poată ispiti pe ortopedul șef cât mai departe de Conchita, de casa aceea frumoasă, de Spania... ca să-l aibă numai pentru ea însăși. Sentimentul devenea tot mai intens, până ajunsese aproape insuportabil. Niciodată nu mai simțise așa ceva. Și, deodată, înțelese de ce...

Era îndrăgostită!

Revelația se produse ca un dangăt de clopot funebru. Niciodată nu intenționase să se îndrăgostească, încă de când se hotărâse să devină medic știuse că, dacă se îndrăgostește de cineva, cariera ei ar fi avut de suferit. Nu se ferise încontinuu să cadă victimă atracției oricărui bărbat? Și atunci, ce-o apucase să-și țeasă visuri romantice cu James MacArthur? Și tocmai cu James MacArthur, nici mai mult, nici mai puțin! O alegere mai proastă nici că se putea!

Își încrucișă brațele pe piept și, aplecându-se înainte, se ghemui pe scaun, cu ochii din nou închiși.

– Vă doare rău? o întreabă iar Doña Margarita, punându-i o mână pe braț.

Dacă o durea. O durea îngrozitor... Îi venea să strige: „Nimeni nu mi-a spus vreodată că dragostea poate fi atât de dureroasă! E o tortură!“ Totuși, reuși să zâmbească din nou, vag și încurajator.

– Nu face nimic, mulțumesc, spuse ea deschizând ochii, cu grijă să se uite oriunde, numai la Conchita și James MacArthur nu.

Apoi, pentru a distra atenția lui Doña Margarita, îi aminti că dorise să vorbească despre modă.

– Deși nu mă prea pricep, mărturisi ea.

– Dar îmi puteți spune ce se poartă la Londra, da? replică Doña Margarita, adăugând, cu o privire elocventă spre rochia simplă de plajă: chiar dacă dumneavoastră una nu țineți să respectați moda.

Cu mari eforturi, Teresa reuși să converseze până când fură întrerupți de chipeșul frate al Conchitei, Pedro. Acesta urma să-i fie partener surorii sale la prezentarea de flamenco din seara aceea.

După ce se făcură prezentările, Pedro o privi pe Teresa cu entuziasm și admirație.

– Trebuie să veniți și dumneavoastră, insistă el, ținându-i mâna într-a lui mai mult timp decât era necesar. Voi dansa mai inspirat, dacă am o frumoasă roză engleză pe care s-o impresionez.

– Da, spuse Doña Margarita, și trebuie să vină și James. Ne vom duce cu toții. Mai întâi luăm masa, apoi plecăm la fiesta!

Și, chemând o servitoare, îi spuse s-o grăbească pe bucătăreasă – sau cel puțin așa deduse Teresa.

Masa fu grăbită dar delicioasă, iar Teresa gustă multe feluri de care nu se mai atinsese în viața ei, găsindu-le foarte savuroase. Pedro stătea lângă ea, acordându-i

toată atenția, ceea ce totuși nu reducea cu nimic efectul pe care-l avea comportarea Conchitei asupra emoțiilor ei.

Îi părea cam rău că nu fusese consultată înaintea luării deciziei de a rămâne, dar James nici nu-i dăduse ocazia să-și exprime dorințele. Acum era sigură că nu mai putea să stea. Una la mână, Pedro începea să devină jenant, iar a doua la mână, după doar câteva minute de când o cunoscuse pe Conchita se săturase deja până peste cap de ea!

Se hotărî să spună ce avea de zis, iar ocazia i se ivi când cei doi dansatori plecară să se schimbe în costumele de flamenco, iar Doña Margarita ieși să le dea ultimele dispoziții servitorilor.

– Voiam să prind feribotul de astă-seară, începu ea. Nu intenționasem să mai petrec încă o noapte în Spania, domnule MacArthur.

– Chiar trebuie să te porți atât de formal când nu suntem în timpul programului? i-o întoarse el, cam iritat. Am și eu un nume de botez, să știi, l-ai putea folosi pe acela. Cât despre seara asta... ei bine, va fi o experiență pentru tine, iar experiențele noi pot fi foarte educative. O fiesta aici, în Spania, e ceva cu totul deosebit!

– Totuși... încercă Teresa să insiste, cu încăpățănare, numai pentru a fi întreruptă de gestul lui nerăbdător.

– Nu ne strica tuturor cheful! o admonestă sever James. Măcar o dată, uită de problemele tale. Mai și distrează-te, viața asta conține și-așa destul de puține plăceri, bucură-te de ele atât timp cât poți!

Părea atât de serios, încât Teresa se întrebă dacă nu cumva îl frământa iminenta anchetă. Dacă așa se întâmpla, atunci probabil îi era recunoscător Conchitei pentru că-i alunga grijile. „Ar trebui să mă bucur și eu puțin pentru el – dacă n-aș fi atât de geloasă“, își reproșă ea. „La urma urmei, are mare nevoie să se relaxeze...”

Dar numai de s-ar fi relaxat cu ea, nu cu tânăra spaniolă! Cu ea, însă, James era întotdeauna atât de nervos, parcă la capătul răbdării. Poate că o găsea cam prea plicticoasă, prea conservatoare...? Însă acesta nu era decât efectul felului cum se purta el. În compania lui Tony Banks, de exemplu, Teresa era cu totul altfel...

Poate că Tony era cel de care ar fi fost mai indicat să se îndrăgostească? Dar cum poți alege omul pe care-l iubești? Inima era cea care alegea, nelăsându-ți nici o șansă...

Nici într-un milion de ani n-ar fi ales să-i dăruiască inima ei unui bărbat ca austerul și autoritarul doctor ortoped șef James MacArthur!

Doña Margarita reveni în cameră, urmată de Pedro, care arăta splendid, cu pantaloni de piele, cămașă colorată și vestă scurtă cu paiete pe revere. Conchita mai așteptă câteva momente până să-și facă apariția, după care pași înăuntru mândră, îmbrăcată în tradiționala rochie de flamenco presărată cu buline, la care se adăuga o frumoasă mantilă de dantelă coborând grațios de la un pieptene prins în păr și un șal brodat, cu franjuri lungi, care-i acoperea umerii goi.

Teresa simți că se pierdea în decor. N-avea nici o șansă în fața acelei frumuseți focoase și fascinante.

Pedro, însă, continua să-i acorde toată atenția, iar ea se bucura într-un fel, căci ultimul lucru pe care-l dorea era ca oamenii să-i plângă de milă, așa cum simțea că ar fi putut face James MacArthur dacă o compara cu fata spaniolă.

– Veniți, îi chemă Doña Margarita, conducându-i pe toți spre trăsura care aștepta, mai întâi vom privi procesiunea.

Se întoarse spre Teresa.

– Poporul nostru consideră că omul este o combinație de trup și suflet, îi explică ea, așa că amestecăm religia cu plăcerile materiale. În procesiunea noastră veți întâlni bucurie și penitență, splendoare și umilință, în... cum se spune... a, da, în proporții egale.

Cu toate acestea, Teresa nu era deloc pregătită pentru miraculosul spectacol la care asistă în continuare. Sute de lumânări își reflectau flăcările în fabuloasele mătăsurii, brocarturi și pietre prețioase purtate de statuile care stăteau pe plute decorate cu flori, în timp ce toate vehiculele erau împodobite vesel cu panglici colorate, baloane, flamuri și drapele.

Mulțimi de tineri în costume țărănești veneau din satele înconjurătoare pentru a vedea carele alegorice, cu toții purtând ghirlande de flori viu colorate.

Pelerini pocăiți, în robe călugărești, cu cagule înalte care le acopereau și fețele, având doar câte două tăieturi în dreptul ochilor, mergeau în procesiune, unii cu lanțuri zăngănindu-le la picioare.

– Vor să arate că se căiesc pentru păcatele lor, îi explică Doña Margarita, dar în același timp își ascund identitatea, spre binele familiilor.

Formații de alămuri, unele compuse din copii, defilau cântând imnuri religioase. Care cu boi, acoperite cu flori frumos aranjate, însoțeau plutele de carnaval.

Și, peste tot, grupuri de dansatori pășeau ușor în lungul procesiunii sau stăteau pe carele alegorice, unii cu pălării exotice care se legănau în ritmul copitelor, în timp ce caballeros cu magnifice „costume de lumină”, așa cum se poartă în arenele luptelor cu taurii, călăreau pe cai năvăși sau mergeau pe jos, zăngănind din chitare, pe sub balcoanele pline de flori stacojii și înțesate cu spectatori care le făceau tuturor cu mâna.

Procesiunea se opri la una dintre marile biserici și toată lumea se înghesui înăuntru, după care, când slujba luă sfârșit, oamenii se repeziră spre diversele plazas unde începea dansul.

– Ai văzut vreodată sărbătoarea de Corpus Christi celebrată cu mai multă voie bună și entuziasm? o întrebă James, venind lângă ea, când Pedro plecă să-și însoțească sora la demonstrația de dans flamenco. Procesiunile din Marea Britanie sunt nimic pe lângă spectacolele de-aici.

– Într-adevăr, e de-a dreptul incredibil, replică îngândurată Teresa, revăzând în minte procesiunile la care asistase în copilărie. Îmbrăcată în rochia albă pentru Prima Împărtașanie, cu voal de dantelă, pantofi și mănuși albe, ducea un coș cu petale de trandafiri pe care

le împrăstia în calea procesiunii. Părinții ei făceau parte întotdeauna din congregație, privind-o cu atâta mândrie...

Amintirile i se risipiră la vederea Conchitei, care mergea spre spațiul eliberat pentru dans, în fața orchestrei din Plaza Mayor, și se întrebă dacă James MacArthur s-ar mai fi deranjat să-i vorbească, în caz că frumoasa fată spaniolă ar fi rămas alături de el.

Cu capul sus, Pedro păși lângă Conchita, începând să danseze amândoi flamboiantele bătăi din călcâie.

– Curtezanul tău dansează bine! comentă sec James.

– Nu e curtezanul meu! protestă furioasă Teresa.

– A, nu, sigur că nu e, uit mereu de doctorul Banks – sau poate i-a luat locul tânărul ofițer de pe feribot?

Teresa îl privi cu ochi mari, aproape fără să-și poată crede urechilor... neclintitul domn James MacArthur chiar părea gelos? Dar nu, respinse ea suspiciunea, ca fiind prea ridicolă, cu siguranță că-i interpreta greșit cuvintele. James nu avea asemenea sentimente față de ea. Nu putea să le aibă! Era doar iritat fiindcă rămăsese fără compania Conchitei. Da, asta trebuia să fie explicația.

Demonstrația de dans luând sfârșit, se auzi vocea sonoră a Conchitei, strigându-le spectatorilor să vină și să ia o lecție. Câțiva înaintară, dar James și Teresa traversară spațiul de dans pentru a se așeza la una dintre mesele scoase în fața unui chiringuito din apropiere, unul dintre micile baruri care serveau băuturi și gustări.

Când îi văzu, Conchita alergă fără ezitare după ei, întinse mâna și încercă să-l prindă pe James înainte de a apuca să se așeze, cerându-i cu voce tare să vină la lecțiile de dans ca partener al ei.

James se înroși la față, dar fără ca Teresa să-și poată da seama dacă de jenă sau de indignare. Probabil se simțea stânjenit, căci îi dispăcea să atragă atenția asupra lui în public. Indiferent din ce motiv, grăbi pasul, pentru ca fata să nu-l poată ajunge. Pierzându-și echilibrul, Conchita căzu înainte, nimerind cu mâna printr-un paravan de sticlă care despărțea mesele de cele ale cafenelei alăturate.

Conchita căzu grămadă, începând să țipe ascutit la vederea sângelui care-i țâșnea din încheietura mâinii. James alergă imediat lângă ea, ridicându-i brațul pentru a reduce pierderea de sânge, dar Conchita își smulse mâna, împingându-l cu cealaltă și proferând insulte.

– Mai bine ocupă-te tu de ea, îi murmură James Teresei, pe mine nu mă mai lasă s-o ating... Se pare că mă învinuiește pentru accident...

Teresa îngenunche cât ai clipi. Luându-și eșarfa subțire de pe umeri, o înfășură în formă de garou peste antebratul Conchitei, deasupra tăieturii, apoi luă cravata lui Pedro și o aplică în chip de tampon peste rană, legând-o strâns cu baticul. În sfârșit, cu ajutorul lui Pedro, o ridică pe Conchita, așezând-o pe un scaun.

Ochii negri ai fetei erau ațintiți spre ai lui James, cu o expresie atât de veninoasă încât era înspăimântătoare la

vedere. Apoi, deodată, Conchita coborî privirea, își văzu petele de sânge de pe rochia albă cu buline aurii și se înfurie și mai tare, părând să asmută mulțimea asupra lui. Oamenii începură să-l îmbrâncească strigând, tot mai furioși.

Între timp, Teresa se chinuia s-o țină pe Conchita așezată, cu brațul ridicat, în timp ce-l instruia pe Pedro să se ducă după Doña Margarita, care stătea cu niște prieteni la un alt chiringuito, aflat după colț.

– Și cheamă și trăsura! mai strigă Teresa după el. Va trebui s-o duci pe Conchita la spital, pentru o radiografie, ca să fie sigur că nu i-au mai rămas cioburi în rană, iar apoi să-i fie cusută.

Doña Margarita, foarte îngrijorată, veni în grabă să-și liniștească fina.

James reuși să se apropie de ea.

– Vă mai pot ajuta cu ceva? întrebă el încet.

– Nu, nu, îl alungă Doña Margarita cu un gest, te acuză nu numai pentru accident, ci și pentru că i s-a stricat rochia. Nu va accepta să te mai vadă. Conchita nu iartă niciodată!

Trăsura sosi, iar oamenii se dădură la o parte pentru a-i face loc Conchitei să urce cu ajutorul lui Pedro. Apoi, în timp ce trăsura pleca, mulțimea dădu să se repeadă din nou spre James.

Temându-se pentru el, Teresa îl apucă de mânecă și-i șopti:

– Intrăm în cafenea și ieșim pe ușa din spate?

– Nu, răspunse el, privind-o cu familiara lui expresie arogantă, vom pleca pe unde am venit. Eu nu fug de nimeni!

Și, luând-o de braț, porni prin gloata ostilă, cu capul sus și un aer regal. Teresa trebui să lungească pasul, pentru a rămâne lângă el. Oamenii se retraseră din calea lor, deși din unele direcții încă se mai auzeau strigăte, iar James fu nevoit să suporte multe priviri încărcate de ură.

Teresa știa că dușmănia nu o viza și pe ea, pentru că o ajutase pe Conchita, dar totuși drumul prin mulțimea furioasă fu o experiență pe care ar fi preferat să n-o mai repete niciodată...

– Vom avea destul de mers, îi spuse el, privind-o cu sprâncenele înălțate. Știi unde mi-am lăsat mașina.

Când în sfârșit ajunseră la mașină și porniră din loc, i se păru că James era la fel de ușurat ca ea. Deși el n-ar fi recunoscut-o niciodată, Teresa era convinsă că se simțea recunoscător că nu mai trebuia să se confrunte cu tânăra spaniolă.

– Cum ai găsit-o pe Conchita? se pomeni ea întrebându-l, aproape involuntar.

Câteva secunde, James tăcu, apoi spuse numai atât:

– Un specimen interesant.

După un moment adăugă cu nepăsare:

– De ce, tu cum ai găsit-o?

Teresa știa că trebuia să fie prudentă. Dacă-și exprima adevărata părere, putea fi suspectată de gelozie, așa că se mulțumi să murmure:

– Dansează bine.

Din gâtleejul lui James ieși un sunet straniu. Putea să fi fost un râs repede înăbușit, dar Teresa nu-și dădea seama ce-ar fi putut găsi amuzant în întâlnirea cu intempestiva față spaniolă. Cel mai probabil, după cum îl cunoștea, fierbea în sinea lui. Detesta să fie umilit, iar Conchita nu-l tratase deloc cu menajamente!

Nu mai continuară conversația, amândoi rămânând cufundați în gânduri, până când ajunseră în fața apartamentului ei.

Teresa își desfăcu centura de siguranță și deschise portiera mașinii. Oare să-l invite sau nu la o cafea? se întreabă. James părea atât de adâncit în gânduri, încât ezita să se amestece. Privea drept înainte, cu profilul împietrit ca al unei statui.

– La revedere, murmură ea, neavând încredere că ar fi putut spune mai mult fără a-și trăda emoția.

James ridică doar mâna într-un gest de rămas-bun, apoi porni cu viteză.

Capitolul 9

Traversarea decurse fără probleme, lucru pentru care Teresa fu recunoscătoare. În curând avea să revină la lucru și, după frământările emoționale din ultimele câteva zile, simțea că avea nevoie de timp ca să-și pună gândurile în ordine, înainte de a se putea concentra asupra problemelor altora. Știa că, după ce se întorcea în secția de accidentați și urgențe, trebuia să-și focalizeze toate gândurile spre necesitățile pacienților, uitând de ale ei proprii, așa că la întoarcere conduse încet, rămânând peste noapte la un motel din Oxford.

Tony Banks o primi cu entuziasm, la fel ca sora Murphy și alte surori.

— Înlocuitorul dumneavoastră aproape că ne-a făcut să ne urcăm pe pereți! declară sora Murphy. Voia să schimbe tot sistemul. În zece zile, nici mai mult, nici mai puțin! Și nici nu mai lucrase vreodată la accidentați și urgențe, așa că habar n-avea ce vorbea. Era înnebunit

după computere, zicea că trebuie să băgăm în aparat informațiile despre pacienți, ca ăla să scoată diagnosticul corect și să ne învețe cum să le tratăm rănilor, bolile, ce au ei acolo... Nu m-aș fi mirat nici dacă voia ca drăcovenia aia să și bandajeze pacienții! „Și-n timpul ăsta noi ce-o să facem?” am întrebat eu. „O să croșetați!” mi-a răspuns el, țănoș cât încape. Nu vă fie cu supărare, poate că se și prostea. Nimeni din noi nu prea știa cum să-l ia.

– Se prostea, fără discuție, îi șopti Tony la ureche Teresei, dar eu nu mă protestesc când spun că te iubesc mai mult decât oricând. Zece zile fără tine, a fost un chin! Zece zile pierdute de pomană...!

– Mai bine mă apuc de lucru, s-a deschis secția și încep să vină clienții.

Teresa se asigură că avea stetoscopul în buzunar, pix, carnet și tot ce-i mai era necesar.

– E timpul să muncim, adăugă ea cu o privire glumeată, nu să facem curte!

Voia să întrebe dacă domnul doctor MacArthur își făcuse apariția în secția de otropedie, sau prin spital, oriunde... dar îi era prea greu să formuleze întrebarea. Se temea să nu-și trădeze sentimentele, poate riscând chiar să provoace vreun comentariu caustic.

Ziua trecu agitată ca de obicei, fără a avea timp pentru cafele sau ceaiuri. În sfârșit, după ce Tony își trată ultimul pacient, o așteptă pe Teresa să termine cu al ei și o găsi în sala de gips, arătând oricum numai elegant

nu, cu un șorț de hârtie peste haine și încălțată cu niște cizme bărbățești Wellington. Tocmai punea în gips brațul unui bărbat, protejându-și îmbrăcămintea atâta cât putea.

Când termină, ridică privirea, pentru a vedea în expresia lui Tony că înfățișarea ei era cel puțin amuzantă. Îi trecu prin minte că ar fi detestat ca James s-o vadă arătând într-un asemenea hal.

– Arăți sublim! declară vesel Tony. Ce-ar fi să vii cu mine în seara asta și să-mi povestești cum a fost în vacanță?

– Nu pot, Tony, încă nici nu mi-am despachetat ca lumea bagajele și mai am de rezolvat un milion și una de probleme...

– Scuze, mereu scuze! clătină el din cap. Presimt că dacă te-ar invita altcineva, al cărui nume îmi scapă, ți-ai găsi timp.

Teresa nu-și putu ascunde roșeața din obraji, deși replică, în timp ce-și scotea șorțul de hârtie și scutura bucățelele de gips de pe cizme:

– Uneori, presimți cele mai ciudate lucruri.

– Uluitor, cum intră chestia asta peste tot, comentă el, uite, ți-a ajuns până și în păr.

Se apropie să-i desprindă câteva fărâme, după care, înainte ca Teresa să-i ghicească intenția, o cuprinse în brațe și se aplecă, gata s-o sărute.

– Nu, strigă ea, nu face asta!

În voce i se simțea un început de suspin.

Tony se retrase, ținând-o la o lungime de braț.

— Ce s-a întâmplat, Teresa? întrebă el încet. Nu ne vede nimeni, să știi. Sau te reține și altceva... James MacArthur, de exemplu? Am auzit vorbindu-se că și el a fost în Spania...

Îi dădu drumul, iar Teresa se îndepărta.

— Da, a fost, dar asta n-a avut nici o legătură cu mine, îi spuse ea evitându-i privirea, în timp ce se spăla pe mâini.

— Nu v-ați întâlnit acolo?

— Tony, Tony!

Răsucindu-se spre el, Teresa îl privi în ochi, dintr-o dată furioasă:

— N-ai nici un drept să mă interoghezi așa. Ce fac în viața mea particulară mă privește numai pe mine!

— Deci, v-ați întâlnit!

Expesia lui Tony se schimbă, posomorându-se.

— Nu te înțeleg, Teresa. Dai impresia că-l antipatizezi total, și totuși te dai peste cap ca să fii cu el, chiar dacă uneori te tratează ca pe un gunoi. Credeam că te respecti mai mult!

Teresa își luă jacheta albă și poșeta.

— Ne vedem mâine, fu singurul ei răspuns.

Și plecă din secție, cu capul sus.

* * *

Zilele treceau, fără ca Teresa să afle nici o veste despre James MacArthur. Tony Banks plecase în con-

cediu și, fără el, viața ei în societate devenise la fel de mohorâtă ca apartamentul în care locuia. Nu părea să facă altceva decât să lucreze, să mănânce și să doarmă.

Înlocuitorul lui Tony din prima săptămână fusese destui de binevoitor și vioi, dar părea să aibă foarte puține cunoștințe despre tratamentele necesare multora dintre accidentați, așa că Teresa mai trebuise și să-l instruiască și să-l îndrume, iar cel din a doua săptămână părea să aibă toate cunoștințele necesare, dar îi era lene să și le folosească și enerva pe toată lumea pentru că avea obiceiul de a trimite toți pacienții acasă, spunându-le să revină peste două, trei săptămâni... când, evident, el n-avea să mai fie acolo!

— Lene curată! fu auzită sora Murphy murmurând cu indignare în mai multe rânduri.

— Ești subiectivă, îi replică în glumă Teresa într-o zi, auzindu-i protestul. Abia aștepti să se întoarcă doctorul Banks, asta e!

— Păi, de muncit, muncește, trebuie să recunoaștem.

Sora Murphy făcu o pauză, gânditoare, în timp ce verifica un cărucior.

— Cred că ne va delecta cu povestiri extraordinare despre aventurile lui din Africa, la întoarcere. E adevărat ce se spune, că prospectează zona ca să lucreze într-una din țările subdezvoltate de-acolo, când îi va expira contractul la noi?

— Da, așa cred, răspunse Teresa. E un om plin de considerație față de ceilalți.

– Veți pleca și dumneavoastră cu el? se interesă sora Murphy, cu o privire întrebătoare.

– Nu pot. Aș cauza prea multe probleme.

Privirea Teresei deveni sfioasă, în timp ce se întorcea să vadă de următorul pacient, mulțumită că avea o scuză de a nu mai continua conversația.

După ce Teresa termină de reconstituit un deget făcut aproape piftie, al unui om care și-l lovisese accidental cu barosul, și diagnostică o fractură cominutivă de cubitus și radius, aranjând internarea pacientului la ortopedie, sosi momentul să plece din secție.

Dar, înainte de a apuca să iasă, se primi un apel urgent de la dispeceratul ambulanțelor. O mașină încercase să traverseze în viteză calea ferată, printre bariere, la o trecere de nivel, dar fusese lovită de un tren expres și ruptă în două.

– A rămas cineva blocat înăuntru, spuse insistent glasul de la celălalt capăt al firului, dar Teresa își lua deja jacheta albă, chema o soră s-o ajute și trimitea după un brancardier.

– E prima mea ieșire cu brigada mobilă Eagle One, spuse ea în timp ce erau duși la locul accidentului, cu ambulanța de urgență a spitalului. Mă așteptam ca sirena să mă asurzească, dar aici, înăuntru, abia dacă se aude! Bun, ia să vedem ce echipamente avem la noi.

– Pe lângă patul ăsta plutitor, cum i se spune, din mijloc, nu pare să mai fie mare lucru, decât dulapuri peste tot, răspunse brancardierul, începând să deschidă câteva ușițe.

– Acolo veți găsi tot ce ne poate fi necesar.

Sora mai fusese cu Eagle One, chiar dacă pentru brancardier și Teresa acum era prima oară.

– Fluide intravenoase, ace, seringi, defibrilator – și uitați, sub husele astea de-aici, un monitor cardiac, un laringoscop și tuburi de aer de diverse tipuri și mărimi; și gaze antestezice, lanterne grele...

– Și echipamente complete de anestezie și chirurgie, din câte văd, adăugă Teresa, mulțumită să găsească totul la îndemână, întrucât nu prea știa ce o aștepta la locul accidentului și voia să fie pregătită pentru orice eventualitate.

– Cineva a spus că mașina accidentată era o marcă sport, remarcă sora.

La auzul cuvintelor ei, Teresa simți că i se oprea inima în loc. Dacă, își spuse ea pe dată, dacă era mașina lui James MacArthur...?

Se dojeni imediat în sinea ei, știind că mai existau mii de autoturisme sport. Dar șocul o făcuse să-și dea seama cât de cumplit ar fi durut-o dacă el era rănit sau vătămat în orice fel, ca să nu se mai gândească și la moarte... Își lăsă capul în piept, cu lacrimile lucindu-i în colțurile ochilor...

Ambulanța ajunsese la trecerea de nivel cu barierele sfărâmate. Teresa, luând o cască de protecție pentru eventualitatea că trebuia să se târască în epava mașinii, cu toate protuberanțele ei metalice ascuțite, alergă să vadă ce se întâmpla cu omul imobilizat, în timp ce un polițist ținea curioșii la distanță.

Strecurându-se printre resturi, Teresa uită complet de temerile ei dinainte, preocupată numai de omul semiconștient care zăcea înăuntru, alb la față și șocat. Îl examinează în grabă, cât putea de bine în acele condiții dificile, după care le strigă pompierilor să-l descarcereze.

– Nu mai simte nimic cu picioarele, iar un picior îi e grav rănit și pare rupt, îi spuse ea surorii, care-i lua deja tensiunea accidentatului.

– Tensiune foarte scăzută, constată sora, dându-se la o parte pentru a le face pompierilor loc să lucreze.

Imediat ce victimei îi fu eliberat un braț, Teresa instalează o perfuzie cu înlocuitor de plasmă, dându-i drumul cu putere, pentru că rănitul pierduse deja foarte mult sânge. Aplecându-se în spațiul înghesuit din fața acestuia, brancardierul îi apăsă piciorul rănit, pentru a-i slăbi hemoragia, sub îndrumările Teresei.

Gemând, accidentatul își lovea repetat pieptul. Teresa reuși să-și strecoare degetele sub vestonul îmbibat de sânge, în căutarea senzației de presiune lichidă care ar fi indicat prezența sângelui în țesuturi.

Ghemuită acolo, într-o poziție aproape imposibilă, ascultă cu atenție prin stetoscop.

– Un plămân a făcut implozie sub presiune, o informă ea pe soră, trebuie să-l ducem în ambulanță și să-i aplicăm drena pectorală!

Din fericire, pompierii și brancardierul îl putură ridica exact în acel moment și, în câteva secunde, Teresa improvizează o drenă pectorală, introducând canule intra-

venoase în peretele toracelui. Imediat se auzi sunetul aerului revărsându-se afară, spre ușurarea ei, căci știa cât de aproape de moarte fusese victima până în acea clipă.

Se întinse, pentru a-și relaxa articulațiile îndurerate, în timp de infirmierii de la ambulanță îi aplicau rănitului pe piciorul fracturat o atelă de plastic, care ajuta și la oprirea hemoragiei, apoi îi introduse rapid în brațul drept încă un ac intravenos, pentru o nouă perfuzie, în timp ce-i recolta o probă de sânge pentru ca o dată ajunși înapoi la spital să i se determine grupa sangvină.

Ambele perfuzii funcționau bine.

– Îi crește tensiunea, spuse sora, luându-i-o din nou, iar Teresa, convinsă că în sfârșit o putea face fără riscuri, îi injectă un analgezic.

Între timp, ambulanța ajunsese la spital, iar omul fu introdus direct în sala de reanimare, unde medicul consultant îl aștepta. Fură organizate cu repeziciune radiografiile și aducerea sângelui necesar pentru transfuzie, iar Teresa, sora și brancardierul se putură relaxa în sfârșit, știind că acum victima accidentului avea mari șanse să-și revină, în bună măsură datorită eforturilor lor și ale pompierilor și polițiștilor care acționaseră cu atâta repeziciune.

Sora Murphy trimisese după câteva cești de ceai.

– Cred că sunteți doborâți, comentă ea cu compasiune în timp ce le împărțea, dar ați făcut o treabă foarte bună! Am auzit că i-ați salvat bietului om viața.

Făcu o pauză, gânditoare.

– Da' și el, ce treabă-a avut, să treacă peste calea ferată după ce se lăsase bariera? Asta-i curată nebunie, după părerea mea!

În timp ce se ridica să se ducă la treburile ei, se mai întoarse o dată.

– Știe cineva cum îl cheamă? întrebă ea.

Apoi, privindu-le fețele tăcute:

– Nu, văd că nu știe nimeni.

Și porni spre sala de gips.

Comentariul ei, însă, o pusese pe Teresa pe gânduri, reamintindu-i pentru prima oară cât de speriată fusese că victima ar fi putut să fie James MacArthur. După ce ajunsese la locul accidentului, nu se mai gândise la el, iar acum se bucura de asta. Ar fi fost prea îngrozitor să se simtă ușurată constatând că era altcineva. În același timp, își dorea să știe unde se afla, dacă totul era în regulă... I s-ar fi putut întâmpla orice, iar ea nu avea cum să afle.

Nevoia de a ști devenea din ce în ce mai puternică.

Teresa se hotărî să nu mai stea cu mâinile-n sân.

Capitolul 10

Teresa fu uimită să constate cât de dificil îi era să afle ceva despre mișcările lui MacArthur. Nimeni din spital nu-l mai văzuse de la întoarcerea din Spania. Teresa încercă tot felul de șiretlicuri pentru a obține informații, dar în cele din urmă renunță și se adresează direct consultantului lui, domnul Turner, un om amabil și foarte perspicace.

Domnul Turner o privi pătrunzător dar, deși ochii i se încrețiră vesel, se abținu să facă vreun comentariu jenant despre interesul pe care-l prezenta pentru ea ortopedul șef, luându-i întrebarea în serios.

– James a cerut un concediu special și l-a primit, spuse el, deși nu sunt prea sigur dacă pentru studii sau cercetări. Nu vorbește prea mult despre el însuși, cum sunt sigur că știți, adăugă el, cu un licăr în ochi. Da, cred că știți, confirmă, văzând-o cum se înroșea în obraji.

Redevenind serios, domnul Turner continuă:

– Ați putea să întrebați la personal, dar cred că ați prefera să n-o faceți. Ia să vedem, cum v-aș putea ajuta eu să-l găsiți...?

Începu să mâzgălească unul dintre numeroasele formulare de pe birou, adâncit în gânduri.

– Da, știu, s-ar putea să fi plecat într-o croazieră, ca să fie singur, avea o ambarcațiune cu motor pe Lacul Windermere, dacă-mi aduc bine aminte... Sau s-a închis în locuința oferită de spital, cu cărțile lui.

– Vă mulțumesc, răspunse Teresa, eu doar...

Lăsă fraza în aer, negăsind o scuză valabilă pentru curiozitate.

– Știu, zâmbi înțelegător domnul Turner, cu toții suntem preocupați de rezultatele anchetei și efectul lor asupra lui, dar nu trebuie să vă faceți griji, e improbabil să fi făcut vreo greșală. Oricum, vom afla mâine.

Teresa plecă, întrucât consultantului tocmai i se adusese o radiografie ca să-și spună părerea.

Încercă să-și facă niște planuri.

Și totuși, nu putea face nimic până nu avea timp să-și înceapă căutările. Pe moment, lucra în fiecare zi, de dimineața până seara, la care se mai adăugaseră și patru nopți de gardă una după alta. Avea de gând să-i ceară părerea lui Tony Banks, la întoarcerea din scurta lui călătorie în țările subdezvoltate. Îi fusese un prieten bun, iar hotărârea lui de a pleca să lucreze în străinătate câțiva ani dovedea că acceptase faptul că nu avea nici o speranță, așa că Teresa nu avea de ce să-și facă griji în acest sens.

Reveni a doua zi și ieșiră să bea ceva, seara, lăsându-l o oră în secție pe înlocuitorul Teresei.

— Am atâtea să-ți spun!

Pe chipul proaspăt bronzat al lui Tony, încă luminat de bucuria revederii, se așternuse un zâmbet.

— Și am să-ți arăt atâtea diapozitive cu locurile minunate pe care le-am văzut, dar toate astea trebuie să aștepte până vom avea mai mult timp... Ce-ai zice de sâmbătă? Ai weekendul liber, iar eu pot face schimb cu celălalt medic primar.

— Sâmbătă? N-am să fiu aici...

Teresa făcu o pauză, dorind să-i împărtășească grijile ei privitoare la James MacArthur, dar dintr-o dată simți că-i pierea curajul.

Tony îi acoperi o mână cu a lui, pe masă.

— Hai, zi ce-ai pe suflet! o încurajă el. Te-ai combinat cu temutul nostru ortoped, așa-i?

Expresia ei nostalgică îi răspunse mai clar decât orice cuvinte că avea dreptate.

— Și unde este prietenul nostru James? întrebă Tony încet, păstrându-și mâna peste a ei, ca și cum ar fi încercat să-i dea putere.

Rămânând cu privirea în jos, Teresa îi spuse că nimeni nu știa, că pur și simplu își luase un concediu prelungit.

— Din cauza anchetei? se încruntă Tony. Dar credeam că rezultatele l-au exonerat complet de orice vină.

Teresa se lumineă la față.

– Când ai auzit asta?

– A apărut astă-seară în ziarul local. Cred că la ora asta știe tot spitalul, tot districtul. Femeia respectivă, odihnească-se în pace, săraca, a murit din cauza unei tumori gastrice. Medicul legist a spus că anticoagulantul nu a avut nici o legătură cu decesul.

– Domnul doctor MacArthur știe? întrebă Teresa pe negândite.

Tony o strânse ușor de mână.

– Asta, draga mea Teresa, trebuie să afli tu, fiindcă știi că nu-ți vei afla liniștea până nu-l găsești și te asiguri că o duce bine.

Apoi se ridică.

– E timpul să te întorci în secție, îi reaminti el, deși eu, unul, nu încep munca decât mâine dimineață, acum că s-au schimbat seriile. Dar, Teresa...

Nu părea să se îndure să-i elibereze mâna.

– Dacă-l iubești, și cred că așa e, du-te și caută-l. Asigură-te că știe vestea cea bună.

Teresa dădu din cap, apoi, privindu-i ochii plini de iubire, oftă.

– Aș fi vrut ca lucrurile să stea altfel, Tony, spuse ea încet.

– Da, ți-ar sta bine în costum de safari, replică el cu umor răutăcios, apoi ridică din umeri, reluându-și aerul nepăsător. Vino, altfel sora Murphy va trimite o expediție în căutarea ta!

Și porniră din loc în tăcere.

– Deci, te-ai hotărât să lucrezi în străinătate? îl întrebă Teresa înainte de a se despărți.

– Da, plec de îndată ce-mi termin contractul aici. Am făcut toate aranjamentele, atât cât e posibil în faza asta.

Teresa întoarse capul și intra grăbită în secția de accidentați și urgențe, știind că Tony rămăsese afară, cu un aer cam pierdut, iar inima i se umplu de tristețe pentru amărăciunea pe care i-o cauza fără voie.

Apoi, în timp ce-și lua halatul, stetoscopul, pixul și carnetul, începu să se înfurie. „Uită-te la mine,“ își spuse ea, „iubesc un bărbat și resping avansurile altuia, când niciodată n-am vrut să am asemenea încurcături romantice! Ce se întâmplă cu mine...? De ce nu-mi pot controla mai bine emoțiile?“

Tony dăduse dovadă de mai multă maturitate decât ea. Avea să schimbe direcția și să-și folosească într-un mod util frustrarea, folosindu-și resursele de afecțiune și darurile cu care fusese înzestrat în slujba năpăstuiților din țările Lumii a Treia. N-ar fi fost mai bine să-l însoțească și ea, în loc de a sta pe loc, oftând după James și făcându-și visuri imposibile? Niciodată n-ar mai fi putut munci bine, cu mintea stându-i numai la el. Pe când, în altă țară, printre alți oameni, cu siguranță, avea toate șansele să-l uite, nu? Cine putea ști, cu timpul poate că ar fi ajuns chiar să-l iubească pe Tony. Întrebarea era: s-ar fi mulțumit Tony să știe că-l acceptase doar ca pe un înlocuitor?

* * *

Noaptea trecea încet, în secție intrând accidentați unul după altul.

– Până mâine dimineată o să fiți moartă de oboseală, îi spuse sora Murphy cu compasiune. Eu, cel puțin, pot să dorm ziua, dar dumneavoastră ați fost ieri aici de gardă de dimineată până seara...

– Și mâine voi fi tot de gardă.

Teresa se așează la birou, cu capul rezemat în palme, încercând să-și stăpânească un căscat.

– Dar nu mă deranjează, atâta vreme cât nu iau decizii greșite, care ar putea fi periculoase...

Aceste cuvinte i-l readuseră imediat în gând pe James MacArthur. Unde era, ce făcea? O, de-ar fi știut, numai! Cât de îngrozitor se simțea, cu siguranță, neștiind dacă luase sau nu o decizie greșită la dozarea anticoagulantului!

– Apropo, adăugă sora Murphy, ați primit memoriul pe care vi l-a trimis consultantul de la ortopedie, ieri după-amiază înainte de plecare?

– Nu, răspunse Teresa îndreptându-se de spate. Nu l-am văzut! Unde e?

Începu să caute pe birou, printre toate hârtiile, dar fără nici un rezultat.

– Cred că a fost pus în nișa dumneavoastră, la avizierul dispeceratului.

Sora Murphy plecă să se uite și, nu peste mult timp, reveni cu o hârtie împăturită.

– Da, acolo era, domnișoară, spuse ea, întinzându-i-o.

În timp ce-i lua hârtia din mână, Teresa constată că tremura. De oboseală, probabil, încercă ea să se convingă. Despături memoriul, cu mișcări nervoase. Conținea numai câteva cuvinte.

Ambarcațiunea se numește „Vasul solitar“, scrisese domnul Turner, adăugând comentariul cam enigmatic: Potrivită denumire, pentru nava unui om atât de singuratic, nu credeți?

Teresa zâmbi. Ce amabil fusese, s-o anunțe! Acum, cel puțin, avea un indiciu cu ajutorul căruia să-l găsească pe James MacArthur. Făcu hârtia ghemotoc și o aruncă la coș. Știa că niciodată n-avea să uite cuvintele care fuseseră scrise acolo.

– Nu era nimic important, îi spuse ea cu falsă nepăsare surorii Murphy. Ia să vedem, cine mai trebuie să intre?

Se simțea revigorată, plină de speranțe, toată oboseala i se risipise. Abia aștepta să sosească sâmbăta, ziua ei liberă. Știa unde avea să se ducă: spre Lacul Windermere, cu toată viteza.

* * *

Dimineata de sâmbătă se ivi senină și însorită, iar Teresa porni spre Bowness cât de repede îi permitea traficul dens, depășind nenumărate rulote și mașini de familie.

Pulovărul alb de dantelă pe care-l purta împreună cu jeansii îi accentua bronzul dobândit în Spania, iar părul, atât de bine periat încât lucea ca aurul, îi flutura într-o parte, prins cu o agrafă în formă de margaretă. Își dăduse osteneală și cu machiajul, dorind ca în primul

rând să acopere toate semnele oboselii care știa că altfel s-ar fi văzut, după o perioadă atât de prelungită de muncă non-stop la accidentați și urgențe – ca să nu mai vorbească și despre stresul emoțional.

– Frumoasă ca un tablou! comentase un brancardier, în timp ce Teresa își lua mașina din parcare a spitalului. Cine-i norocosul, domnișoară Comrie?

Din cauza tuturor sezoniștilor și a turiștilor, cu mașinile lor, la început îi fu greu să găsească un loc de parcare în Bowness-on-Windermere, dar până la urmă ocupă spațiul eliberat de o altă mașină.

Pornind pe jos spre chei, Teresa începu să-i întrebe pe diverșii proprietari de ambarcațiuni dacă auziseră de James MacArthur sau de nava lui, „Vasul solitar”. Până la urmă ajunse la Clubul Nautic, unde secretarul îi spuse că domnul MacArthur era membru și îi arătă locul de acostare al ambarcațiunii lui.

Spre marea ei bucurie, Teresa văzu că „Vasul solitar” era acolo, dar când se apropie nu găsi decât un necunoscut care lucra pe acoperișul cabinei. În rest, nimeni. Îl întrebă de James MacArthur, explicându-i că era doctoriță la același spital și avea un mesaj special pentru el.

– Nu-i aici, răspunse omul, care arăta ca un marinar, cu chipul brăzdat de vânturi și soare. S-a oferit voluntar să se ducă la locul unui accident, cu echipa de salvamontişti, și a trecut ceva vreme de-atunci. Încă nu s-a întors.

– Acum câteva ore, zile, cât...?

– Ore. Să tot fie vreo șapte...

Și omul se întoarce să intre în cabină, cu un aer nepăsător.

– Unde a avut loc accidentul? mai strigă Teresa după el.

– La Red Screes. Se ajunge acolo prin Kirkstone Pass, sosi răspunsul.

– Mulțumesc.

Teresa porni înapoi spre mașină. Cunoștea Trecătoarea Kirkstone, cea mai înaltă din regiune accesibilă autovehiculelor, și spera ca mașina ei să poată ajunge până acolo.

* * *

De pe culmile munților, priveliștea era sublimă, iar din parcare de la Red Pit, aflată chiar deasupra trecătorii, se vedeau frumoasele creste colțuroase care înconjurau lacul Brothers Water, cu farmecul lui idilic, albastru și senin, ocrotit în căldarea maiestuoaselor piscuri din jur.

Dar, oricât de superb arăta peisajul, Teresa era foarte dezamăgită, căci nu se zărea nici un semn de activitate, deși scrutase zona de nenumărate ori. Încuindu-și mașina, porni peste întinderea platoului presărat cu bolovani, în căutare. „Ar fi trebuit să-mi iau niște pantofi mai rezistenți“, își spuse ea cu amărăciune, privindu-și sandalele cu tocuri înalte, care începuseră să se zgârie și să se rupă pe alocuri. Era o adevărată minune că le mai avea în picioare.

Văzu un râu și porni într-acolo, ca să-și răcorească picioarele, dar înainte de a ajunge la apă se împiedică de

o piatră și, încercând să-și țină echilibrul, își rupse complet bareta și tocul unei sandale, după care piciorul i se prinse între doi bolovani, sucindu-și glezna.

Între timp începuseră să se adune norii, așternându-și umbrele peste Red Screes, și nu peste mult ploaia torențială o udă până la piele, în timp ce stătea așezată pe o stâncă, oblojindu-și glezna și așteptând să-i treacă durerea, pentru a porni înapoi spre mașină.

Când se așează din nou la volan, cu hainele ude learcă și piciorul durând-o îngrozitor, ploaia se opriese, dar soarele care încălzea din nou munții făcea să se ridice o ceață deasă.

Oare mai putea conduce înapoi până la Windermere? Încercă să apese pedalele mașinii cu piciorul scrântit și se strâmbă de durere. Îi era aproape imposibil să-l folosească la șofat.

Începea să-și piardă orice speranță și ajunsese în pragul lacrimilor, iar când se văzu în oglinda retrovi-zoare, cu părul ud și încălzit, începu să plângă de-a bine-lea. Nu se mai putea stăpâni. Încercă să-și spună că un medic nu plânge, că se controlează mai bine – dar lacrimile îi șiroiau încet pe față, distrugându-i tot ce mai rămăsese din machiajul și așa stricat de ploaia torențială.

Capitolul 11

Teresa deschise radioul mașinii, mai mult ca să uite de necazuri, și prinse un post care transmitea muzică, dar sunetul acestuia o împiedică să audă o mașină care se apropia de parcare și cotea înăuntru. Abia când îi văzu lumina farurilor prin ceață își dădu seama că avea companie. Un moment se bucură, apoi o asaltară îndoielile. Nu oricine ar fi fost binevenit. Locul era pustiu, iar ea nu putea fugi – și nici n-ar fi avut unde să fugă, chiar dacă glezna ar fi susținut-o.

Auzi o portieră deschizându-se, apoi pași pe pietriș. O siluetă masivă se desprinse din ceață și, în pofida propriei voințe, Teresa începu să tremure.

– Domnișoară Comrie? întrebă glasul pe care tânjea cel mai mult să-l audă, iar șocul și ușurarea îi biruiră puterile. Își acoperi fața cu mâinile, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie, prelingându-se printre degete.

– Domnule MacArthur? suspină ea. O, dumneata ești, nu-i așa?

– Într-adevăr.

James MacArthur se așeză pe scaunul de alături.

– Am venit să te caut, spuse el scurt, mă așteptam să te întâlnesc pe drum. Nici un moment n-am crezut că mai ești tot aici... Ce Dumnezeu te-a apucat să rămâi la altitudinea asta, nu știi că cețurile pot fi înșelătoare?

– N-am vrut să rămân aici, se apără ea cu o voce înfundată.

– Atunci de ce-ai rămas? o întrebă răstit James, după care făcu o pauză, gânditor. Parcă-ți sună altfel vocea, remarcă el. Ai plâns?

– În nici un caz!

Totuși, Teresa continuă să-și acopere fața, ca să nu i se vadă lucind lacrimile.

James o întoarse spre el, îi dădu mâinile la o parte, apoi o atinse pe obraji.

– Ba plângi, constată el, ai fața udă.

– M-a prins ploaia, adineaori.

Ridicând o mână, James aprinse plafoniera și o studie atent în lumină.

– Ai plâns, spuse el pe un ton indiferent. Pot să știu și eu de ce?

Teresa înghiți în sec, sperând să scape și de nodul din gât, dar în minte nu-i veni nici un răspuns.

James stinse lumina.

– Cum ai aflat unde mă puteai găsi? întrebă ea, căci i se părea un miracol că tocmai el, și nu altul, apăruse chiar când o ajungea disperarea.

– Jock mi-a spus că o doctoriță mi-a adus un mesaj de la spital și că a îndrumat-o spre Kirkstone Pass. L-am întrebat cum arătai și mi te-a descris destul de exact.

Ceva în tonul lui se schimbă, amintindu-i Teresei de ocaziile când James părea aproape să se amuze pe seama ei.

– Oricum, continuă el din nou serios, care e mesajul acela atât de important?

Teresa ar fi vrut să nu se mai simtă atât de tânără și imatură, dar stilul lui de stăpân avusese întotdeauna acest efect asupra ei. Totuși, între timp se calmase și putea vorbi.

– E vorba de anchetă, începu ea cu oarecare greutate. Nu știam dacă ai aflat rezultatele.

– Continuă.

James păru să se crispeze, sau cel puțin așa avu ea impresia.

– Păi, ai fost exonerat de orice vină – pacienta murise din cauza unei tumori la stomac.

– Nici un moment nu m-am îndoit că voi fi disculpat, declară el pe un ton arogant. Puțin îmi păsa, eu aveam alte griji pe cap. Nu era nevoie să te deranjezi până aici.

Deschise portiera ca să coboare din mașină.

– O iau înainte, spuse. Ține-te după luminile mele de poziție și condu cu grijă, drumul e abrupt prin unele locuri.

– Nu pleca! strigă Teresa, apucându-l de hanorac.

James îi desprinse mâna.

– Trebuie să plec, vrei să stăm aici toată noaptea?

– Nu... n-ai înțeles... Nu pot șofa, mi-am sucit glezna...

Reveni lângă ea imediat, cu o atitudine la fel de profesională ca față de orice pacient.

– Lasă-mă să mă uit, spuse el, aprinzând din nou lumina.

– Cred că mi-am luxat-o...

James i-o palpă ușor.

– Hmm, s-a cam umflat. Cum ai reușit?

Teresa se bucura că nu comentase nimic despre noroiul de pe picioarele ei.

– Mi-am prins-o între două pietre.

– Să nu-mi spui că ai luat-o razna pe munte cu sandalele astea! exclamă el, ridicând-o pe cea care-i mai rămăsese. Chiar n-ai nici un pic de minte?

Coborî iar din mașină, însă de astă dată ocoli până la portiera de lângă ea, o deschise și, până să înțeleagă ce se întâmpla, Teresa se pomeni ridicată în brațe.

– Dă-mi cheile mașinii, i le ceru el ursuz, după ce o așeză în mașina lui. Am s-o încui și la noapte o lăsăm aici. Mâine dimineață la prima oră, va veni Jock s-o ia și s-o parcheze lângă spital.

– Mulțumesc... murmură încet Teresa.

În continuare, nu mai vorbiră o bună bucată de vreme, până când, ca să risipească tăcerea încordată care se lăsase, Teresa spuse:

– Prietenul tău, Jock, a spus că plecaseși la locul unui accident, cu echipa de salvamontiști. A fost grav?

– Nu prea. Doi băieți au atacat o culme cam abruptă și erau încălțați nepotrivit pentru escaladare...

Făcu o pauză, iar Teresa fu sigură că se gândea la sandalele ei.

– Au căzut, continuă el, dar din fericire niște cornișe le-au amortizat rostogolirea, așa că nu și-au fracturat nimic. Au nevoie de o noapte în spital, sub observație, și nimic mai mult. Totuși, e bine că am ajuns la ei înainte de ploaie, pentru că acele cornișe erau foarte înguste și apa le-a făcut să devină alunecoase.

– Când te întorci la spital? întrebă Teresa.

James nu răspunse imediat. Când o făcu, spuse doar atât:

– Nu știu.

– Nu trebuie să renunți la munca ta ca doctor! izbucni ea. E prea valoroasă.

– Serios?

– Da, ar fi nedrept s-o abandonezi, numai pentru că ai avut un ghinion. Atâția oameni au nevoie de dumneata...

– Tu, de exemplu?

În glasul lui se simțea din nou acea undă de amuzament.

– Nu despre mine vorbesc, replică întepată Teresa. Mai mult mă interesează situația dumitale, domnule doctor MacArthur, pentru că mi se pare că ai permis ca ancheta asta să treacă înaintea unor lucruri mai importante.

– Pe tine nu te-ar îngrijora dacă s-ar crede că ai omorât pe cineva din neglijență?

– Asta-i cu totul altceva. Sigur că aş fi îngrijorată. Dar ai spus că ştiai că nu greşiseşi cu nimic şi, într-un asemenea caz, cu siguranţă că nici eu n-aş fi lăsat ca orgoliul lezat să mă oprească să-i ajut pe alţii, în felul de care numai noi, medicii, suntem capabili... de obicei, cel puţin.

– Deci crezi că de vină e orgoliul meu?

Teresa trase adânc aer în piept.

– Sincer, da!

Făcu o pauză, aşteptând explozia; dar, spre surprinderea ei, James chicoti. Chiar chicoti! Era un sunet plăcut, pe care niciodată nu-l mai auzise.

Găsi mai prudent să nu adauge nimic, întrucât puţinul pe care-l spusese părea să fi avut cel mai nedorit efect. James MacArthur făcea haz pe seama ei. Toate ieşeau pe dos. Era udă learcă, murea de foame, trebuise să-şi lase maşina pe un munte pustiu, o durea glezna, şi toate astea numai pentru că voise să ajute un om care nu avea nevoie de ajutor!

În timp ce se frământa astfel, Teresa adormi, iar capul i se înclină într-o parte, până se rezemă fără intenţie de umărul lui. Nu-şi dădu seama decât când maşina se opri în Bowness, unde o trezi ceva ce semăna izbitor de bine cu un sărut... dacă omul de lângă ea ar fi fost oricare altul, nu domnul James MacArthur cel cu inima de piatră.

– Iartă-mă, spuse ea ridicându-se, sper că părul meu nu ți-a udat umărul. Cred că am adormit... cel puțin, așa mi s-a părut. Parcă visam...

– ...Un sărut? completă James, întorcându-se spre ea. Un sărut ca ăsta?

Și, cuprinzând-o cu brațele, o sărută pe buze, prelung, stăruitor, cu pasiune.

Un moment, Teresa reacționează, după care, crezând că încă își mai râdea de ea, îl împinse, furioasă.

James se ridică de la volan, ocoli mașina și o ridică din nou în brațe, după care, fără să-i dea drumul, urcă la bordul navei și o duse în cabină, unde o culcă ușurel pe un pat.

– Am să mă ocup de glezna asta a ta, spuse el serios, după care mănâcăm ceva și te duc înapoi acasă.

Teresa era încă prea răscolită ca să-i treacă prin minte vreun răspuns.

Cu o gingășie surprinzătoare, James îi spală glezna, apoi o legă cu un bandaj de crep înmuiat în apă rece.

– Doctorul Banks știe că ai venit să mă cauți? întrebă el încet, cu capul aplecat asupra gleznei pe care o bandaja.

– El mi-a propus.

– Aha, înțeleg.

Trecu un timp până să vorbească din nou.

– Știi, cred, că trebuie să-ți ții piciorul ridicat mai sus de nivelul la care stai cu șezutul, timp de douăzeci și

patru de ore, îi spuse el în cele din urmă, și ți-ai recomanda să stai culcată sau așezată cât mai mult timp posibil.

– Ceea ce va fi cam greu, când am de-a face cu accidentați și alte urgențe!

În vocea Teresei se simțea o undă de ironie.

– Nu oricine poate să tragă pe dreapta, domnule MacArthur, adăugă ea fără să se poată stăpâni.

Îi veni să-și înghită cuvintele când, la lumina lămpii cu gaz din cabină, văzu cunoscuta expresie furtunoasă întunecându-i din nou chipul.

Câteva momente domni o tăcere amenințătoare, iar Teresa își coborî pe podea piciorul nevătămat.

– Dacă nu te superi, nu mai aștept masa, murmură ea încet. Aș dori să mă întorc acasă imediat.

– Prostii, spuse el ferm, pornind spre chicinetă. Refuz să te las să pleci de-aici cu stomacul gol. Am frigiderul bine aprovizionat, ce-ai prefera?

– Aș prefera să mă întorc la mine acasă.

James reveni spre ea, privind-o.

– Chiar că ești cea mai îndărătnică ființă din lume, comentă el clătinând din cap. Când te-apucă, mult te ține? Sau numai când ești cu mine faci fasoane din-astea?

Reveni la bucătărie.

– Am să fac o omletă, anunță el. O mănânci sau o lași în farfurie.

Nu avea încotro, trebuia să rămână. Iar când James puse farfuriile pe măsuta pliantă prinsă în peretele

cabinei, iar Teresa văzu chiflele crocante, untul și ceștile de ceai care însoțeau omletele, se bucură că nu plecase.

— Am auzit că doctorul Banks ne va părăsi în curând, comentă el așezându-se. Că se duce să lucreze în nu știu ce țară subdezvoltată... E adevărat?

Teresa se întrebă de ce o întreba pe un asemenea ton, aproape ca și cum s-ar fi așteptat să fie în termeni intimi cu Tony.

— Nu m-ar mira.

James oftă adânc și luă o chiflă.

— Ești foarte secretoasă, spuse el cu glas greu. Doar știe toată lumea că îl vei însoți pe doctorul Banks, nu?

Teresa fu cât pe-acum să se înece. Va să zică, asta credea! Îi privi chipul grav și, ca de obicei, îi studie toate trăsăturile, toate liniile, jinduind să aibă dreptul de a-i mângâia obrajii, de a-și plimba degetele peste buzele lui cu forme generoase, de a-i atinge părul... așa că se grăbi să-și mute din nou privirea.

— Dumneata ai vrea să lucrezi în străinătate, într-o țară subdezvoltată? replică ea tot cu o întrebare.

— S-ar putea să mă tenteze.

— Ce anume să te tenteze?

„O fată cum era Conchita“, i se formă în minte un posibil răspuns, dar era insuportabil, în starea în care se afla.

— Ce anume să mă tenteze? repetă James. Și dacă așa spune că, în caz că tu ai lucra în străinătate, așa putea dori să te însoțesc?

Teresa scăpă furculița din mână.

– N-am chef de glume, protestă ea, încercând să-și ascundă lacrimile din glas. Aș vrea să mă duci acasă și să mă lași în pace!

Într-o clipă, mâna lui o acoperi pe a ei, lângă farfurie.

– Fata mea dragă, începu, cu glasul blând cum nicio dată nu i-l mai auzise, n-am încercat decât să-ți spun că aș vrea să fiu oriunde ești tu. Ți se pare chiar atât de reprobabil un asemenea sentiment?

În mintea Teresei nu se putu forma nici un gând.

Degetele lui James se mișcă, mângâindu-le pe ale ei. Teresa știa că ar fi trebuit să-și retragă mâna, dar din nou inima îi spuse nu.

Apoi, mâna lui James se opri, din ea părănd să piară toată căldura.

– Poate că nu te interesează decât doctorul Banks? întrebă el cu glas înăsprit. S-ar putea ca zvonurile din spital să conțină un sâmbure de adevăr, iar tu să te măriți cu Tony Banks și să lucrezi în străinătate cu el?

Teresa găsi puterea de a-și trage mâna, iar James nu făcu nici o încercare de a i-o opri.

– Nu mă mărit cu nimeni, răspunse ea obosită, și nici nu am intenția să mă mărit vreodată cu cineva. Întotdeauna am exclus căsnicia din planurile mele.

– Mă mir să aud asta.

James se rezemă de spătar.

– Îmi faci impresia genului de fată care ar pune mare preț pe un soț, un cămin, copii...

– Așa e, și ai face-o, dacă n-ai considera că e absolut imposibil să combini gospodăria și îngrijirea unei familii cu profesiunea de medic. Și mai știu, din experiență, și că bărbaților le place să-și facă de cap, așa că n-am intenția să-mi irosesc aptitudinile și timpul ca să îngrijesc un răsfățat leneș!

– Nu te poți împotrivi căsniciei mai mult decât mine, declară James încruntat. Și cred că ți-am spus de ce.

– Într-adevăr, dar dacă nu te superi că ți-o spun, cred că raționamentul tău e greșit.

– Nu zău? replică el, cu o străfulgerare de furie în ochi. Neintimidată, Teresa continuă:

– Da, e o mare greșală să condamni căsnicia numai fiindcă aceea a părinților tăi a fost ratată. Tu nu erai decât un copil pe-atunci, n-ai de unde să știi de ce greutăți s-au izbit sau ce anume i-a făcut să se despartă, și oricum, trebuie să pui în balanță experiența lor nefericită și nenumăratele căsnicii fericite și îndelungate care au existat și există în lume, de la Adam și Eva încoace!

Între timp, James începuse să se plimbe prin cabină agitat, ca un leu în cușcă.

– Ai terminat? mârâi el.

– Aș mai putea spune multe, răspunse Teresa împingându-și într-o parte omleta neatinsă, dar acum nu vreau decât să mă întorc acasă.

Încercă să se ridice, mușcându-și buza într-un efort de a suporta durerea, când se lăsă cu toată greutatea pe gleznă.

James ezită un moment, apoi o ridică din nou în brațe și o duse afară, unde o așeză în mașina sport, după care porni imediat motorul.

– Îți poți prinde singură centura de siguranță? întrebă el arțăgos, așezându-se la volan.

– Da.

Teresa nu voia să arate cât de tare se chinuia pentru a face cea mai mică mișcare.

* * *

Se opriă în fața apartamentului ei. Tot drumul, nici unul nu scosese o vorbă. James o luă iar în brațe, după ce-i ceru cheia de la intrare. O duse în salon, o așeză într-un fotoliu, apoi, spre surprinderea ei, își trase un scaun și se așeză, aplecându-se înainte.

– Știu că ești obosită, spuse el, dar vreau să aflî doar un singur lucru...

Părea să-și găsească greu cuvintele... O luă de la început.

– Poate nu crezi, dar îți sunt recunoscător pentru că te-ai deranjat ca să-mi aduci la cunoștință decizia medicului legist. De asemenea, îmi pare rău că în timp ce făceai asta te-ai lovit la gleznă.

– Vorbești îngrozitor de formal, oftă Teresa, la fel ca în secție...

Oricât era de obosită, în ochi i se aprinse o lumină malicioasă, când își aminti cum și el îi spusese odată aproape aceleași cuvinte.

– Acum nu suntem de serviciu în spital, adăugă, simțind că de astă dată ea era stăpână pe situație.

– Într-adevăr...

Expresia lui James se schimbă, brațele sale o cuprinseseră, trăgând-o ușurel înainte, și deodată Teresa se pomeni sărutată apăsător, ba mai mult, răspunzându-i la sărutări înainte de a apuca să se stăpânească. Apoi, la fel de brusc, James îi dădu drumul și se ridică. Teresa întinse brațele spre el, impulsiv, ca pentru a-l trage înapoi, după care, dându-și seama ce făcea, și le lăsă să cadă în poală.

– Te rog, pleacă, spuse ea încet, fără să-l mai privească.

– Foarte bine.

Tonul lui James era rece ca gheața. Porni spre ușă.

– Cred că poți ajunge singură în dormitor, nu?

– Pot să sar într-un picior, sau să mă târăsc, răspunse Teresa cu falsă nonșalanță.

– Atunci, noapte bună.

– Noapte bună.

Ieși, iar Teresa se înecă în lacrimi...

Capitolul 12

Dimineata, după o noapte nedormită, cu ajutorul paracetamolului care-i mai alungase durerea, Teresa ajunsese în secția de accidentați și urgențe, unde insistă să-și reia activitatea, șchiopătând din loc în loc.

– Ar trebui să-ți menajezi piciorul ăsta! îi tot spunea Tony.

– Încearcă tu să examinezi pacienții stând într-un picior! replică ea prima dată, după care nu mai făcu decât să strâmbe din nas spre el sau să-i ignore pe față sfaturile, ori de câte ori Tony încerca să mai insiste. Cu toate acestea, când intră în oficiul medicilor, ca să-și bea cafeaua pe care i-o dăduse cu forța sora Murphy, și se așează, își puse în față un scaun și-și ridică piciorul pe el.

– Se întâmplă ceva cu tine, Teresa, comentă Tony, turnându-și și el o ceașcă. Te-ai schimbat peste noapte. Și când spun că se întâmplă ceva, nu mă refer la glezna umflată. Apropo, cum ai reușit?

– Mi-am prins piciorul între două stânci, la Red Screes.

– Ce Dumnezeu ai căutat acolo?

– Ți-am ascultat ordinul și i-am dus vestea cea bună neîmblânzitului nostru ortoped șef. Plecase să ajute o expediție de salvare, pe munte.

– Nu puteai să-l aștepți până cobora?

Teresa ridică din umeri.

Studiindu-i fața, Tony spuse cu blândețe:

– Ai suferit foarte mult, ți se citește în ochi. De mine nu poți ascunde asemenea lucruri, te iubesc prea mult. Ce s-a întâmplat, nu-mi poți spune, ca să te mai ușurezi?

Teresa clătină din cap.

La vederea expresiei ei, chipul lui Tony se posomorî.

– Îmi vine să-l omor, mormăi el. Nu e decât un mitocan și un laș. Numai un laș ar da bir cu fugiții așa ca el, în loc de a privi în față cum își pierde fața!

Dintr-o dată, zâmbi.

– Hai că asta sună destul de bine, nu-i așa...? „A privi în față cum își pierde fața!“ Sunt un geniu, nu găsești?

– Dacă vrei să știi, găsesc că ești un geniu al idioțeniei, replică Teresa, neputându-se totuși abține să-i zâmbescă.

– Aha, spuse el, ridicându-se ca să plece înapoi la rănitul ambulatoriu, ți-ai regăsit simțul umorului, asta-i excelent. Acum, așa cum ți-ar spune orice bun medic, vei putea vedea din nou lucrurile în perspectivă. Viața înseamnă mai mult decât un ortoped orgolios, ai să vezi! Noi, ceilalți, suntem oameni întru totul normali.

Și, apucându-și delicat cu ambele mâini poalele halatului, se strecură pe ușă afară, lăsând-o pe Teresa să se prăpădească de răs în urma lui.

Restul dimineții trecu repede și ușor. Tony risipise tensiunea, lăsând-o pe Teresa liberă să se gândească la pacienți cu o concentrare pe care înainte o găseise imposibilă. Avea tăieturi de cusut, copii cu dureri abdominale de îngrijit, două supradoze de medicamente de tratat, coate dislocate de pus la loc, câteva corpuri străine de extras din ochi și un domn vârstnic cu dureri pectorale, suspect de preinfarct.

Începu după-amiaza, iar Teresa și Tony continuau să fie ocupați, fără nici un moment de răgaz. Apoi, tocmai când se gândeau să ia repede o gustare în camera de cafea, simțind că atmosfera se mai liniștea, primiră un apel de la dispeceratul ambulanțelor anunțându-i că avusese loc un accident de circulație cu trei victime.

Ambulanța sosi aproape imediat, aducându-i pe șoferul mașinii, un motociclist și pasagera care stătuse pe șaua în spatele acestuia.

Șoferul și motociclistul nu erau răniți prea grav, anunță Tony, iar după tratament puteau fi lăsați să plece acasă.

— Nu și pasagera, oftă Teresa. A fost aruncată de pe motocicletă și are fracturi multiple, din câte-am putut constata înainte de a vedea radiografiile. Aș vrea...

Se întrerupse, cu o expresie gânditoare.

– Ai vrea s-o poată examina James MacArthur?

Teresa dădu din cap.

– Mă rog, el e cel mai bun de-aici când e vorba de fracturi, explică ea sfioasă, în timp ce se pregătea pentru a primi fata la revenirea de la radiologie.

– Dar când e vorba de inimi?

Și, cu o expresie întrebătoare și plină de subînțeles pe chipul lui bronzat, Tony plecă înapoi la pacienții care-l așteptau în separeurile din apropiere, în timp ce Teresa telefona la ortopedie pentru a cere internarea fetei.

– Voi transmite mesajul, îi răspunse sora șefă, și va veni cineva s-o ia în primire.

Teresa închise încet telefonul, știind cine dorea să fie acel cineva. Numai dacă i-ar fi spus ceea ce trebuia lui James MacArthur, poate că atunci l-ar fi convins să se întoarcă. Așa, însă, nu părea să existe nici o șansă, atâta timp cât ea lucra în același spital... și nu putea să-l condamne pentru asta. Se vedea clar că trecea printr-un fel de criză, o pierdere a simțului direcției, probabil că i se șubrezise încrederea în sine, sub impactul sumedeniei de îndoieli privitoare la relația lui cu pacienții, acum când se făcuse atâta vâlvă în jurul morții acelei biete femei, cu posibilitatea ca el să fi fost de vină. Teresa își dădea ușor seama că răul se produsese cu mult timp înainte ca raportul medico-legal să-l fi exonerat, căci oamenii n-aveau să-și amintească altceva decât că se considerase necesară o anchetă, iar unii puteau nici măcar să nu fi auzit despre concluziile care-l disculpau.

L-ar fi putut ajuta mai mult, în loc de a se gândi numai la ea însăși, lăsându-se doborâtă de frământări. Nimeni n-ar fi crezut, după felul cum se comporta, că ținea la el mai mult decât la sine. Și ținea – o, cât de mult ținea la soarta lui!

Pacienta fu adusă înapoi de la radiologie, iar Teresa îi acordă imediat îngrijirile necesare. Domnul Turner, consultantul de la ortopedie, veni personal să-și spună opinia despre fracturi și să stabilească tratamentul.

– Duc lipsă de oameni, se plânse el, ne-ar prinde bine încă un chirurg în secție. Va trebui să dau un anunț în ziar.

Va să zică, James MacArthur nu se mai întorcea! Oare avea să urmeze exemplul lui Tony, căutându-și de lucru și el ca voluntar în țările subdezvoltate? Teresa avea senzația că în curând toată lumea medicală urma să se mute peste mări și țări. Privi pacienții din secția ei de ședere provizorie și-și imagină muntele de fișe care s-ar fi adunat acolo dacă nu mai rămâneau destui medici care să se ocupe de miile de victime ce apăreau zilnic în toată țara... O dată pentru totdeauna, conchise că trebuia să lucreze pentru compatrioții ei care, în fond, aveau la fel de mare nevoie de asistență medicală ca toți ceilalți.

Se cam întristă, gândindu-se la această decizie, în timp ce frunzărea hârtiile ca să se asigure că nu lăsase nici o problemă nerezolvată, la sfârșitul zilei de muncă. Știa că în curând avea să-și ia rămas-bun de la Tony. Pe James MacArthur îl pierduse deja – dacă fusese vreodată

al ei, astfel încât să-l poată pierde, lucru de care se îndoia. În fine... Își luă jacheta albă și poșeta. Acum, cel puțin, era liberă să-și vadă de cariera ei, fără întreruperi – nu asta voise...?

Dintr-o dată, simți că nu mai era atât de sigură. Cumva, viitorul pe care și-l prefigurase i se părea pustiu și sumbru... incredibil de sumbru.

Nu dădu nici o atenție trandafirilor roșii care creșteau în rondul din curtea spitalului. Își aminti prea târziu că ar fi trebuit să treacă pe la centrală, unde probabil Stella se întreba ce s-o fi întâmplat cu domnișoara Comrie, atât de veselă de obicei...

Când ajunsese în apartament, nu luă în seamă obiectele rămase îngrămadite din zilele trecute și, aruncându-și haina albă pe spătarul unui scaun, se așează pentru a-și obloji glezna care din nou o chinuia tot mai tare.

Jacheta albă alunecă de pe spătarul scaunului, nebăgată în seamă.

Teresa nu știa de cât timp stătea acolo când auzi bătaia în ușă. Șontâc-șontâc, se duse să deschidă.

– Încă te mai supără? o întrebă James MacArthur, privind-o cum stătea într-un picior. Pot să intru?

Și, ridicând-o în brațe, o duse și o așează pe un scaun.

Era un vis, cu siguranță, își spunea Teresa; nu se putea ca James MacArthur să fie acolo!

– Îmi place întotdeauna să văd ce-mi mai fac pacienții, spuse el, trăgându-și un scaun lângă ea ca să se

așeze; se aplecă să-i ridice jacheta albă. Ar trebui ca în apartamentele astea să existe și cuiere. E păcat ca toate hainele să fie agățate... de podea!

Era un vis... James MacArthur cel din realitate nu era atât de glumeț! Teresa se ciupi ca să se convingă.

– Sunt într-adevăr aici, confirmă el, observând, și într-o stare de spirit cu totul diferită de cea de ultima dată când m-ai văzut. Cuvintele tale și-au făcut efectul, Teresa. Conțineau mult adevăr. Cred că m-ai vindecat, domnișoară doctor Comrie! Eram mult prea introspectiv. Încercând să-mi protejez mândria, uitam de oamenii care au nevoie de ajutorul meu, precum și de ajutorul pe care îl pot da.

Aplecându-se spre ea, îi luă mâinile într-ale lui.

– Ți-am spus că nu fug – și, ei bine, n-a lipsit mult s-o fac, dar tu m-ai oprit, m-ai ajutat să-mi dau seama că, chiar dacă aș face o greșală, oamenii m-ar ierta.

– Cu toții facem greșeli, spuse încet Teresa, gândindu-se la sine însăși. Cred că tocmai asta ne face să fim umani.

– Bine zis.

Sprâncenele încruntate ca de obicei ale lui James se destinseseră, iar gura i se împlânzi.

– Dar lucrul pe care l-am înțeles cel mai bine a fost că te interesa ceea ce aveam de gând să fac cu viața mea. De ce, Teresa? Ce importanță avea pentru tine?

Ochii Teresei se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, spuse ea simplu. Nimic mai mult.

– Mă iubești? repetă James. Tu, pe mine?

Uluirea de pe chipul autocraticului ortoped șef era o adevărată revelație.

– Dar nu se poate... tu îl iubești pe Tony Banks, așa mi s-a spus...!

– Bârfele din spital n-o nimeresc întotdeauna bine, îi aminti ea cu blândețe.

– Și nu pleci în străinătate cu el?

Teresa clătină din cap.

– Locul meu e aici, în țara mea.

– Sunt întru totul de aceeași părere, confirmă James apăsător. Și eu rămân aici.

– Dar cu Spania cum rămâne? întrebă Teresa. Trebuia să se asigure cum stăteau lucrurile în legătură cu Conchita.

James îi ghici gândul.

– Nici o señořita nu se poate compara cu tine, o asigură el glumeț, oricât ar părea de interesante unele dintre ele. De fapt, trebuie să-ți mărturisesc ceva... Data trecută, m-am dus în Spania numai fiindcă nu suportam gândul că ne-ar fi despărțit Golful Biscaya și...

Continuă mai încet:

–recunosc că am încurajat-o puțin pe Conchita, dar cu un anumit motiv. Te găseam atât de provocatoare, în rochia aia simplă pe care o purtai, încât trebuia să-ți stârnesc un anumit sentiment – gelozie, sau orice. Voiam să produc un efect, oricare, fie și furie!

Mâna Teresei îi atinse cu drag părul.

– Dar când m-am întors plecaseși, nu mai lucrai în spital.

– Fiindcă trebuia să-mi pun gândurile în ordine înainte de a te revedea. Nu suportam să mai stau în apropierea ta. Ancheta mi-a furnizat pretextul necesar, deși nu m-am îndoit nici o clipă cu privire la rezultatul ei. Nu, tu erai cea mai mare problemă a mea, iar vina e numai a doamnei Brown!

– A doamnei Brown? repetă visătoare Teresa, în timp ce James o cuprindea în brațe.

– Pacienta de la ortopedie pe care o primiseși în secția de medicină generală pentru că noi duceam lipsă de paturi, îți mai amintești?

Obrazul lui i se rezema pe cap, mișcându-se încet, stârnindu-i fiori cum niciodată nu mai simțise.

– Ei bine, acea femeie cumsecade mi-a sădit în minte ideea căsătoriei, care a prins rădăcini periculos de adânci, deși până atunci mă considerasem imun. Și am constatat că nu eram imun deloc...

Îi atinse părul cu buzele.

– Ba chiar, m-am îmbolnăvit de-a binelea. Am devenit de-a dreptul dependent de tine. Era cel mai iritant lucru. M-am împotrivit, desigur, dar am constatat că simptomele abstenenței erau peste puterile oricui.

În glas i se simțea amuzamentul, iar Teresa își rezemă capul de umărul lui, mulțumită.

– Peste puterile mele, în orice caz, adăugă el într-un murmur scăzut. Știi, am senzația că în mine s-a răsucit o cheie, deschizându-mi ușa inimii, pentru a elibera un

torent de iubire și emoții cum niciodată n-am mai cunoscut. Nu fusesem pregătit pentru asta, Teresa, nu mă antrenasem niciodată. Va trebui să mă ajuti să învăț...

Mai stătu un moment cu ea în brațe, pe când Teresa aștepta mulțumită, nedorind să risipească vraja fermecată care-i învăluisese.

Apoi, cu un oftat, ca și cum n-ar fi dorit să revină la realitate, James o întrebă:

– Apropo, ce-ți mai face glezna?

Întorcându-și fața spre el, cu ochii plini de nețărmurită tandrețe, Teresa răspunse în șoaptă:

– Doar de două cuvinte are nevoie ca să se vindece.

– Atâta tot?

James își înclină capul, până când buzele i le atinseră pe ale ei.

– Te iubesc, șopti. Acum e bine?

* * *

A doua zi dimineăta, când Teresa ajunse la spital, Annie, tânăra soră, o aștepta pe treptele de la intrare. Părea foarte emoționată.

– Ce ziceți de asta, domnișoară Comrie? începu ea, pe un ton conspirativ, cu suflul la gură. Domnul doctor MacArthur s-a întors și fluieră încontinuu, ba uneori chiar începe să cânte! Azi dimineăță m-am ciocnit de căruciorul lui cu instrumente și toate hârtiile s-au împrăștiat, dar el n-a făcut decât să zâmbească, vă dați

seama, chiar mi-a zâmbit! Sora Daly spune că prezintă toate simptomele unui îndrăgostit... și n-ar mira-o deloc să audă că se gândește să se însoare!

– Așa este, zâmbi Teresa încântată de ea însăși. Se căsătorește cu mine!

Apoi, trântindu-și o mână peste gură ca pentru a nu lăsa să-i mai scape și alte cuvinte nechibzuite, adăugă:

– Dar să nu spui la nimeni, te rog, deocamdată ăsta-i secretul nostru.

Cu gura căscată de uimire, Annie nici nu putu pricepe vestea în primul moment. Apoi, pe măsură ce înțelegea, un zâmbet radios îi luminează fața.

– O, domnișoară Comrie, strigă ea în extaz, ce minunat este...! Ce romantic!... Exact ca într-o carte! Și veți fi o mireasă atât de frumoasă!

După care adăugă gânditoare, cu o expresie nostalgică:

– N-aș vrea decât să vă pot fi domnișoară de onoare la nuntă...

– Se face! declară Teresa fericită, privind-o înapoi peste umăr, în timp ce se grăbea să intre în secția de urgențe.

– Uraaa! strigă Annie, urcând treptele câte trei.

Sfârșit